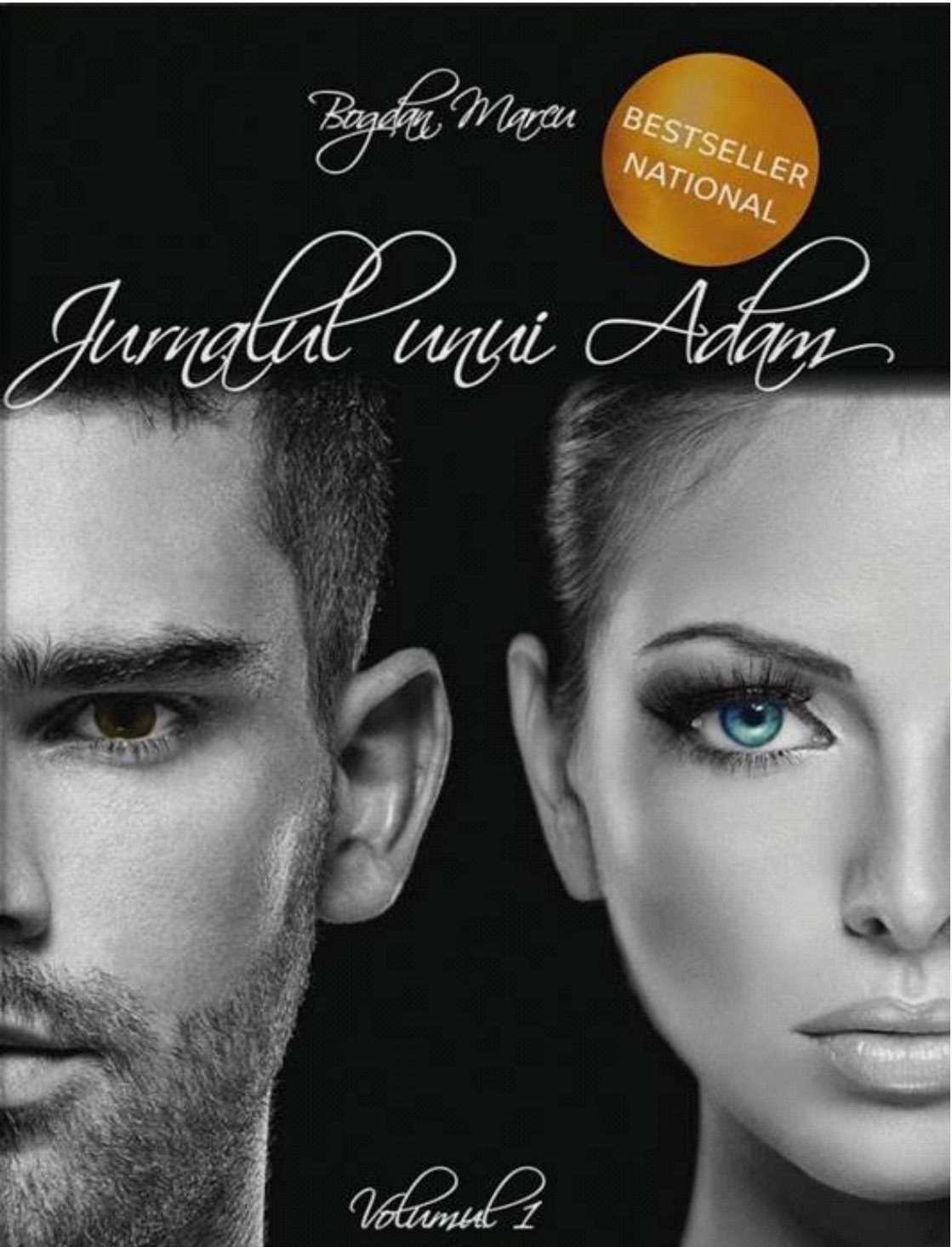
Bogdan Marcu
BESTSELLER NATIONAL
Jurnalul unui Adam
Volumul 1

Mulţumiri

Părinţilor mei, Mihaela şi Traian,
şi surorii mele, Antonia, pentru că există şi
datorită lor am ajuns aici.
Iubitei mele, Ştefania, şi părinţilor ei,
Doina şi Ştefan, pentru că m-au susţinut.
Întregii echipe Bookzone, pentru că mă
ajută să materializez acest vis.
Şi, nu în ultimul rând, celor peste 100.000
de cititori care m-au încurajat să scriu.

Să facem cunoştinţă!
Adam, încântat!

Dacă voi reuşi să-ţi smulg un zâmbet, să te încurajez câtuşi de puţin, să te fac să ai mai multă încredere în tine, voi fi fericit!

Mi se spune Adam, deşi nu mă cheamă aşa. Ştii de ce? Pentru că toţi bărbaţii sunt Adami, iar toate femeile Eve. Avem o origine comună fie în Divinitate, fie în teoria Darwinistă – cândva a fost un singur bărbat şi o singură femeie.

Îmi plac femeile frumoase din toate punctele de vedere. Îmi place să mă joc cu mintea lor, cu trupul lor şi, la rândul meu, să le las să se joace cu mine. Nu vom câştiga niciunul, nu vom avea parte de-o victorie egoistă, ci, în cel mai fericit caz, de o victorie în doi ce va ţine câteva clipe sau poate o viaţă.

Îmi place muzica bună pentru că în ea, pe lângă scris, îmi găsesc liniştea şi, uneori, mă inspiră să scriu. Nu am artişti preferaţi, piese preferate, ci un număr destul de mare de melodii ce-mi ajung până în măduva oaselor.

Nu-mi place iarna decât în perioada 24 decembrie – 1 ianuarie, în rest încerc să o ignor. Dar iubesc vara şi, dacă s-ar putea, m-aş muta într-un loc unde doar vara există.

Nu prea ştiu să vorbesc despre mine, n-am învăţat încă lecţia asta – îmi place să fac şi să las omul să decidă cum sunt, ce sunt şi dacă are sens să fim prieteni. Nu-mi place să apelez la strategii de marketing în ceea ce priveşte persoana mea – cert este că nu sunt nici cel mai bun, nici cel mai rău om de pe planetă.

Însă, în cei câţiva ani ai mei, am învăţat o serie de lecţii ce mi-au prins bine şi m-au ajutat să fiu bărbatul care sunt astăzi. Am fost dorit de unele femei, am fost mai apoi hulit de o parte dintre cele care m-au dorit, am fost refuzat de altele şi cam asta este, pentru moment, totul despre relaţia Adam-femeie – pe parcurs veţi descoperi singuri restul.

Aaa, da! Tot în timp, am învăţat să accept momentele de singurătate ce au devenit mai dese odată cu creşterea selectivităţii în privinţa femeilor. Pe la 16-17 ani conta cantitatea, astăzi, cu siguranţă, contează calitatea.

I.

“Cândva, te recunoşteam dintr-o mie. Azi, nici măcar atunci când te am în faţă.”

Andreea a fost prima mea iubită. Aveam aproape 15 ani, ea aproape 17 – mă simţeam mândru că reuşisem să-i îmbrobodesc mintea unei tipe mai mare ca mine. Relaţia noastră nu a ţinut prea mult – legat, vreo două săptămâni. Dar au fost două săptămâni pline pentru mine, zile în care am învăţat să sărut o fată şi în care am scăpat de feciorie. Norocosul de mine!

Dacă ar ştii draga mea Andreea cât de emoţionat eram înainte de primul nostru sărut din iarna aceea. De emoţii, uitasem de frig şi nici nu simţisem că-mi îngheţase fundul pe gardul din faţa blocului ei. Pe drumul spre ea, îmi închipuiam cum să o sărut încât să nu mă fac de râs şi cu cât mă apropiam de locul nostru de întâlnire, cu atât mai tare-mi bătea inimioara de adolescent.

Inevitabil am ajuns. Dar am ajuns cu cinci minute mai repede. Se pare că nerăbdarea mi-a

făcut picioarele să se mişte puţin mai repede. Cinci minute ce mi s-au părut o eternitate în care creierul meu se încinsese sub ninsoarea slabă din acea zi.

Hai Andreeo, hai odată! Mor aici! Nici în prima zi din clasa întâi nu am avut atâtea emoţii, să ştii. Apari de după un colţ de bloc, îmbrăcată în nişte ghete negre, blugi albaştri şi o geacă neagră – atunci nu am realizat ce purtai, abia după ce am ajuns acasă şi imaginea ta mi-a venit în minte, te-am putut descrie cum erai îmbrăcată. Cu fiecare pas ce-l făcea înspre mine, îmi creştea puţin câte puţin ritmul cardiac – cred că aveam tahicardie[1].

— Bună! Andreea, încântată! îmi spui cu un zâmbet pe chip, în timp ce mi-ai întins mâna. La dracu', transpirasem tot!

— Bună! Adam, încântat! Şi ţi-am strâns mâna de parcă eram pe punctul de a încheia cine ştie ce afaceri importante.

Nici nu m-am gândit că vom face cunoştinţă, ci că ne vom săruta fără nicio altă vorbă. Că vom muta sărutările de pe Messenger în viaţa reală, că am făcut cunoştinţă acolo şi că schimbasem deja suficiente cuvinte pentru a mai pierde acum timpul. Eram naiv! De fapt, naivitatea era caracteristică vârstei şi avea cauze în noutatea pe care tocmai o trăiam – până atunci mă mai tachinasem cu alte fete, dar nimic mai mult.

---

1 Accelerara fiziologică (în timpul unui efort fizic, emoții etc.) sau patologică (în unele afecțiuni cardiace) a bătăilor inimii.

— Ce faci? mă întreabă cu acelaşi zâmbet larg pe chip.

Câte făceam în sinea mea, dar tot ce ţi-am spus a fost ceva extrem de sec:

— Bine, tu?

Acum, când mă gândesc la replica mea mă bufneşte râsul. Îmi propune să ne plimbăm pentru că altfel riscăm să devenim sloiuri. Ea a condus cam toată discuţia, cu tact, fără să pară deranjată de lipsa mea de experienţă – de fapt, ştia în ce se bagă, căci îi spusesem că-s nou în astfel de experienţe.

M-a întrebat ce-mi place, ce nu, ce planuri am după ce termin clasa a 8-a, dacă îmi place vreo baterie şi tot felul de chestii de genul. După fiecare răspuns, aproape mecanic, repetam întrebarea „Dar ţie?”. Nu s-a enervat, ci mi-a răspuns calm, aşa îi răspunde un părinte copilului său care se afla la vârsta cunoașterii și descoperirii de noi lucruri.

Ne plimbam de vreo jumătate de oră prin oraşul nostru mic şi aproape că l-am parcurs pe tot. Repet, eu unul nu simţeam strop din gerul ce intrase în fiecare perete, stâlp, drum, copac, câine vagabond şi om. Eram preocupat să răspund prompt, ca la şcoală, şi mă gândeam ce voi face dacă îşi va apropia buzele subţiri de gura mea.

Ne-am întors şi am ajuns în faţa blocului ei.

— Aici stau, îmi spuse. La etajul patru. Uite acolo unde e becul aprins şi se văd jaluzelele

roşii.

Ridic capul să privesc spre locul indicat, când, deodată, simt că se apropie de mine, îmi ia capul în mâini şi mă priveşte pentru o secundă în ochi. Văd că închide ochii şi-i urmez modelul. Mă sărută! Da, mă sărută! Simţeam cum buzele noastre se ating uşor, în timp ce o căldură inexplicabilă îmi cuprinde tot corpul – pe interior, luasem foc. Toate gândurile mele, toate închipuirile, toate scenariile din capul meu, pur şi simplu, au dispărut şi au făcut loc momentului – primul meu sărut. Când buzele s-au descleştat, s-a uitat la mine şi mi-a spus:

— A fost bine. Sigur nu ai mai sărutat vreo fată înainte? A început să râdă, în timp ce braţele ei mă cuprindeau într-un fel de strânsoare ce-mi plăcea la nebunie.

Nu, nu mai sărutasem pe nimeni. Eram fericit! Îmi venea să urlu de fericire – chiar şi lucrurile mici ne fac fericiţi dacă ştim cum să le primim. O priveam, era tot ceea ce eram în stare să fac. Mă simţeam extaziat, în al 9-lea cer sau în oricare alt mod vreţi voi.

— Hai să mergem acasă, este prea frig, iar mie deja mi-au îngheţat mâinile şi picioarele.

Aş fi vrut să înţepenesc acolo, să fie obligată să rămână cu mine până când mă voi decide să o iau din loc. Dar cum nu mereu obţinem ceea ce vrem, a trebuit să mă mulţumesc cu cât primisem deja.

— Bine, Andreea. Rămâne să stabilim când ne vedem data următoare. M-am apropiat de ea să o sărut, îmi doream mult să repet (la infinit) gestul, însă, de data aceasta, a fost un sărut scurt, o simplă atingere de buze.

O privesc cum se îndepărtează spre uşa blocului. Ea a intrat în scară, iar eu am mai rămas preţ de câteva secunde privind în gol, parcă urmărindu-i umbra pe care doar eu o puteam vedea. Mă trezesc din visare, începând să simt şi eu frigul. Grăbesc pasul spre casă, căci este o iarnă a dracului de rece.

Odată cu Andreea, mintea mea a început să se deschidă, să fie pregătită pentru când va fi nevoie să înveţe lecţii, să ţină minte experienţe. Sufletul părea a nu da niciun semn.

Am ajuns acasă. Eram fericit şi se pare că se vedea, ai mei întrebându-mă când am ajuns acasă ce s-a întâmplat de-s aşa luminat la faţă. Am dat din mână, am zis un „nimic”, caracteristic unui puşti, şi am intrat în camera mea. Am închis uşa, am pornit PC-ul şi m-am logat pe Messenger. Simţeam nevoia să-i vorbesc, să-i spun ce simt, să-i mulţumesc încă o dată, deşi, să fim serioşi, nu făcuse nimic special. Însă, în acele clipe, simţeam că a făcut un mare sacrificiu pentru mine, puştiul brunet cu ochi căprui. Mai târziu, am înţeles că este cel mai mic gest ce-l poţi face pentru cineva, că sacrificiile sunt altele şi mult, mult mai grele.

Am vorbit vreo trei ore cu ea. A rămas să ne

vedem ziua următoare, la 17.00, în acelaşi loc. Doamne, câtă fericire zăcea în mine! Eram mai nerăbdător să o întâlnesc decât eram atunci când trebuia să deschid cadourile de sub brad.

Acum, când mă gândesc la prima mea relaţie, îmi dau seama că nu era iubire ceea ce simţeam eu. Era doar entuziasm, acel entuziasm care te îmbată groaznic şi mahmureala ţine zile bune. Dar, pe atunci, simţeam că o iubesc.

A doua zi ne-am văzut din nou. Ne-am plimbat iar prin frigul crunt, specific zonei mele. Ne-am ţinut de mână de data aceasta, iar când îi îngheţa mâna o băga-n buzunarul meu stâng. Un fel de plapumă pentru mâini era acel buzunar. Nu-mi venea să-i dau drumul.

— Adam, ce-ţi place la mine? mă întreabă ea.

— Totul! mă grăbesc să-i răspund.

— Nu se poate! Nu mă cunoşti de mult timp încât să-mi spui că-ţi place totul. Serios, ce-ţi place? Zi-mi un singur lucru.

— Să-mi petrec timpul cu tine! Se pare că-i răspunsesem bine din moment ce m-a sărutat.

— Dar ţie? o întreb şi eu a rândul meu.

S-a uitat câteva secunde la mine, mi-a zâmbit şi m-a strâns de mână.

— Nu-i corect! am protestat ca un puştan ce eram.

— O să vezi că de multe ori nu va fi corect, dar că vei accepta de dragul celui de lângă. Uneori vei sacrifica tot ce-i mai bun din tine pentru cel

de lângă – iubirea, pe lângă fericire, îţi aduce şi un gram de prostie.

— Nu-nţeleg! Chiar nu înţelegeam pe atunci la ce se referea. Mi-au trebuit nişte ani şi nişte femei pentru a înţelege acele vorbe.

— Nici nu mă aştept să înţelegi acum. Nu-ţi voi spune, oricum nu m-ai crede. Când vei trăi pe pielea ta, abia atunci vei înţelege rostul vorbelor mele. Dar, stai liniştit, iubirea nu omoară pe nimeni.

— Ok, fie cum spui tu! Încercam să schimb subiectul pentru că mă făcea să mă simt inconfortabil. Nu subiectul în sine, ci faptul că nu înţelegeam. Mereu m-am simţit prost când păream prost. Sau poate chiar eram, cine ştie?!

Acum doar mergeam, niciunul nu mai spunea nimic. Priveam în faţă, eu gândindu-mă la cât de norocos sunt, iar ea... nu ştiu la ce se gândea. Şi-am tot mers ca doi muţi vreo jumătate de oraş. M-am hotărât să rup tăcerea, căci deja devenea apăsătoare:

— Cu câţi băieţi ai mai fost împreună? o întreb.

— Contează? Părea deranjată de întrebarea mea şi nu înţelegeam de ce.

— Da, oarecum, îi răspund timid.

— Cu câţiva, nu mulţi. Suficienţi.

— Aha.

Şi iar tăcere. De data aceasta, ea a decis să rupă tăcerea:

— Niciodată să nu întrebi o femeie despre

trecutul ei. Tonul îi era acuzativ, de parcă tocmai făcusem o mare gafă. De fapt, cu timpul, mi-am dat seama de ce a reacţionat aşa.

— De ce? Ce-i rău în asta?

— Totul. Adam, când alegi să fii cu o femeie, nu contează trecutul ei atât timp cât ai făcut alegerea cu sufletul deschis. Contează ceea ce faci în prezent şi ceea ce-ţi doreşti pentru viitorul vostru.

— Păi şi dacă a stat cu încă 10, să zicem, înaintea mea, nu crezi că ar trebui să ştiu? eram din ce în ce mai confuz.

— Dacă vrea să ştii, îţi va spune. Dacă nu, te va minţi. Femeile au o vorbă pe care o folosesc des şi o vei auzi şi tu: „eşti al doilea”. Trecutul poate fi, într-o oarecare măsură, ascuns, însă prezentul şi viitorul sunt în mâna ta şi a ei. Eh, mă rog, cândva, peste vreo doi-trei ani, îmi vei da dreptate.

Am făcut cale întoarsă, spre blocul ei. Mă uit la ceas, a trecut o oră, dar eu aveam impresia că trecuseră doar vreo 5 minute. Aşa-i când faci ce-ţi place – timpul zboară şi nu-ţi lasă prea multe clipe să te bucuri.

Pe drumul de întoarcere, am tăcut. Şi eu, şi ea. Şi de data aceasta a fost o tăcere cruntă, apăsătoare, ca liniştea de dinaintea furtunii. Nu mai aveam curajul să o îndepărtez, aşadar priveam înainte şi-o ţineam de mână. Nu ştiam ce altceva aş fi putut să fac. Aveam impresia că am

dat-o în bară, deşi nu ştiam exact cu ce.

Uită-ne-n faţa blocului ei. Prea repede am ajuns, prea repede a trecut timpul. Nu voiam să plec, dar nu-i puteam spune asta. Nu găseam ceea ce credeam eu pe atunci că se numeşte curaj.

— Vii sus? mă întreabă perechea de ochi căprui.

Eram uluit. Am rămas mut. Eram întruchiparea perfectă a muţeniei pământului.

— Ce?! o întreb eu, în timp ce încercam să mă dezmeticesc.

— Vii sus la mine? Ai mei sunt plecaţi, iar afară e din ce în ce mai frig. N-aş vrea să răcim.

— Ok.

Ş-am intrat în scară, ş-am urcat patru etaje, ş-am intrat în casă, şi m-am aşezat pe canapeaua din sufragerie şi tot nu-mi venea să cred. Era prea repede, lucrurile luaseră o turnură prea bruscă.

— Vrei ceva?

— Un pahar de apă, te rog.

Mi-a adus paharul cu apă. L-am băut într-o secundă.

— Ce-i cu tine? mă întreabă Andreea.

— Nimic, ce să fie?

— Adam, te văd, nu-mi vinde gogoşi, te rog!

— Sunt surprins, asta e tot, îi răspund încercând să par sigur pe mine.

— Înţeleg. Mi-a zâmbit. Cel mai frumos de până atunci.

A plecat în altă cameră. Când s-a întors, era

îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurţi, albaştri, care se terminau brusc chiar sub fese. Ş-un maiou alb, puţin cam larg, pentru că, din lateral, i se vedeau sânii. Cred că mă holbam la ea mult prea evident, pentru că a început să râdă.

— Vezi că-ţi curg balele, dragule! continua să râdă.

Dă-le dracului de bale, era pentru prima dată când vedeam atât de aproape un trup de femeie.

— Hai cu mine!

M-am ridicat de pe canapea, i-am luat mâna şi am lăsat-o să mă conducă. Nici dacă mi-aş fi dorit, nu cred că m-aş fi putut opune. Am ajuns la ea în cameră. Totul era roşu, tipic pentru o fată. Încă mai avea nişte pluşuri pe dulap. N-am apucat să-i văd prea mult camera, căci m-am trezit trântit în pat. La propriu.

Mi-a dat jos puloverul şi a început să mă sărute. De la gât, pâna la linia boxerilor. Eram atât de excitat de aveam impresia că-mi vor sări capsele de la prohab. Habar nu aveam ce să fac în astfel de situaţii, abia învăţasem cum să sărut o fată, d-apoi să i-o trag uneia. M-a citit, m-a simţit şi m-a ajutat. I-am mulţumit c-un zâmbet tâmp.

— Dă-mi jos maioul, Adam! Nu sta ca fraierul, învaţă cât poţi şi sunt dispusă să-ţi arăt, mi-a spus pe-un ton dominator. Aşadar, zis şi făcut.

Pentru prima dată am văzut cum arată sânii unei femei. Atât de aproape, atât de real. I-am sărutat, i-am prins în mâini. Avea pielea fină şi

asta-mi plăcea. Îmi dă pantalonii jos. Apoi boxerii. Toate în câteva secunde, nici n-am apucat să realizez că-s gol. Gol în faţa unei femei. Dar cu sufletul plin de fericire. Sincer, cred că era fericirea celui care face pentru prima dată sex şi scapă de filmele porno în felul acesta. Cel puţin, aşa a fost la mine.

I-am dat şi eu pantalonii scurţi jos, apoi chiloţii. Toate cu un tremur nervos al mâinilor. Ea părea să se amuze pe seama stângăciei mele, din moment ce râdea şi mă întreba dacă-mi era frig. Îmi era doar poftă, una nebună, de ea.

Ei bine. Iată-ne goi. Eu peste, ea sub. Ş-acum, ce facem, draga mea? Ah, să te sărut începând cu gâtul şi terminând cu ce? Cum? Cu ce ai între picioare? La dracu'! Nu mă pricep deloc, ştii asta!

Am început să o sărut. Aşa cum ştiam eu, cât ştiam eu. Părea că-i place, căci a închis ochii şi a lăsat capul pe spate. I- am sărutat sânii şi m-am oprit preţ de o secundă pentru a-i privi din nou – mă fascinau – apoi i-am sărutat abdomenul şi uite-mă în zona şoldurilor. Hah, ăsta-i momentul important! În timp, când am crescut, am învăţat că sexul oral ori e bun, ori mai bine nu-l faci. I-am sărutat, mai întâi, interiorul coapselor până la genunchi. Apoi am urcat între picioare. Când am atins-o pentru prima dată, a gemut. Trebuie să-i placă, mă gândeam. Am continuat, deşi nu ştiam exact ce fac. De acolo, o aud:

— Hai, stai pe spate! Acum e rândul tău.

Inima-mi creştea. O să am parte de primul oral– norocosul de mine! Mă întind pe spate. Îi simt buzele pe gât, iar, pe neaşteptate sare zona de până acolo, şi-i simt buzele moi pe penis. M-au cuprins căldurile, ridic puţin capul, cât să o văd. Era o fantezie de-ale mele. Recunosc, mi-a plăcut să o privesc în timp ce mă satisfăcea. Simţeam că-mi voi da drumul curând. N-a mai durat mult şi m-am terminat. Nu mă întrebaţi unde, nu contează. Eventual, imaginaţi-vă. Oricum, totul a fost repede. Aşa-i prima data, pe repede înainte.

— Acum, o să te învăţ cum să i-o pui unei femei cât să-i placă. Nu trebuie să fii cel mai bun, ci cel mai atent. De cele mai multe ori, atenţia pe care i-o acorzi contează mai mult decât orice tehnică, să ştii. Femeia, când face sex, acţionează şi psihic, nu doar fizic cum e cazul bărbaţilor.

— Ok, i-am răspuns, în timp ce ridicam din umeri nedumerit.

S-a dat jos de pe mine şi s-a pus pe spate. Eu eram în genunchi, între picioarele ei şi încă-i priveam sânii fascinat. Cred că eram mai fascinat de perechea aia de sâni decât am fost de poveştile pe care mi le spuneau ai mei când eram copil.

— Hai! mi-a spus pe-un ton de femeie care ştie să-şi strunească bărbatul în pat.

„Hai ce?” era în capul meu. „Pe unde?”, „Cum?” şi „După ce-o bag, ce dracului fac?”. Nu am apucat să-mi termin seria de întrebări, căci cu mâna ei mi-a prins penisul ferm şi l-a introdus în

ea. Nu aş putea să descriu în cuvinte senzaţia primei dăţi – cald, mândrie, umed, extaz, fericire. Partea proastă este că, de fel, prima dată ţine destul de puţin la cât de înfierbântat şi emoţionat eşti. Fiecare băiat, la vârsta pubertăţii, oricât de sigur ar vrea să pară, în interiorul lui, genunchii sufletului i se clatină. Să nu se facă de căcat, nu din alt motiv.

Am intrat în ea. Şi, pentru câteva secunde, am rămas acolo, privind-o în ochi şi încercând să-i transmit mulţumiri. Mi-a zâmbit, aşa cum mult timp de atunci încolo, n-a mai făcut-o nicio fată.

Am început acel du-te-vino timid, iar ea a închis ochii. Mă cuprinse teama. Nu trebuie să închidă ochii, căci nu mai are cine să mă îndrume. În capul meu, vorbele astea sunau des şi tare „Hei, hei! Deschide ochii şi ajută-mă aici!”. Se pare că nu puteam comunica telepatic din moment ce ochii îi erau tot închişi.

— Mai adânc! a strigat.

Jur, se transformase din acea fată fragilă, într-o femeie în stare să taie în carne şi oase. M-am conformat, iar ea a gemut încet. Iniţial, am crezut că o doare ceva, dar până să întreb prostia, am auzit-o spunând că-i bine. La dracu’, mă speriasem că i-am frânt ceva p-acolo!

Am continuat aşa, habar nu am cât, dacă au fost 30 de secunde sau 10 minute. Aş miza pe prima variantă, căci bărbaţilor li se deformează noţiunea timpului atunci când sunt în pat – mereu

au impresia că a durat mai mult.

Eu mă simţeam bine. Mă simţeam fericit că nu mai eram virgin. Mă simţeam de parcă aş fi câştigat la Loto premiul cel mare. Aşa-i la început.

— Hai să schimbăm! îmi spune.

— Cum? o întreb cu ochii plini de inocenţă.

— Stau capră!

Poziţia asta o ştiam. Din filmele porno, că de altundeva n-aveam de unde. Au fost bune şi alea la ceva. O priveam din spate, cum îşi lăsase capul în jos şi, invers proporţional, îşi ridicase fundul. Recunosc, îmi plăcea şi fundul ei. Era genul de fund pe care l-ai fi plesnit încă de la început dacă ai fi ştiut că-ţi este permis.

Am intrat în ea. Cât de adânc am putut. Şi am mărit puţin ritmul, că aşa văzusem eu. Mare greşeală! Intuiţi voi ce s-a întâmplat.

— Nu-i nimic, dragule! A fost începutul, calmează-te!

M-am dus la baie să mă spăl. Pe drum, toate gândurile mele râdeau de mine şi-mi şopteau răutăcios că am făcut-o de cacao. Ei, şi ce?! Nu m-am născut învăţat, dar sunt dornic să-nvăţ mai ceva ca la şcoală.

M-am întors şi m-am aşezat lângă ea. Stăteam pe spate, eu uitându-mă la tavan de ruşine, ea fredonând o tâmpenie de melodie. Nu aveam curaj să-i spun ceva, să o întreb ceva, să-i spun că-mi este ruşine. Tăceam ca un bou. A salvat ea, iar, situaţia:

— Nu-ţi mai face griji, fraiere! O să vezi că va fi din ce în ce mai bine. Şi pentru tine, şi pentru mine. Acceptă situaţia, că aşa-i la început. Crezi că vreunul se poate lăuda cu performanțele lui încă de prima dată? Îţi spun eu că nu şi, oricum, cine se laudă cu asemenea performanţe, să ştii de la mine, este cel mai mare bou. Boul suprem! Despre sex, nu se discută în afara cuplului, decât dacă-s discuţii generale. În rest, din respect pentru celălalt, taci şi zâmbeşti tâmp. Nu trebuie să-ţi ştie toată lumea fanteziile ori cum i-o tragi prietenei tale şatene. În fine, tu să faci cum simţi!

— Ok. Atât am putut să spun. Doamne, ce prost eram! Şi-ncă mai sunt, de ce să mă ascund. Ce facem acum, Andreea?

— Sex. Partea a doua. A început să râdă. În acel moment, îi uram râsul zgomotos şi, parcă, ironic. Te-ai odihnit?

— ... am ridicat din umeri în loc de răspuns verbal.

— Ok, am înţeles. Stai pe spate, mă ocup eu, pentru început.

S-a aşezat peste mine. Simţeam că-mi creşte pulsul, că sângele mi se drenează spre extremitatea corectă şi, în următorul moment, am simţit că-s în ea. Era caldă şi căldura asta-mi plăcea. Nu, n-am folosit prezervativ. Ştiu inconștiență, dar n-am avut nicio problemă. Ea a început să se mişte în sus şi-n jos, din când în când parcă-și măsura ritmul, făcea câte un opt de

simţeam că-mi zboară... creierul. Frate, e mişto să faci sex! Mi-a luat mâinile şi le-a pus pe fundul ei. L-am strâns ferm, căci aşteptam de ceva vreme lucrul acesta. Crescuse ritmul şi, odată cu ritmul, îmi creştea şi mie temperatura corporală. Voiam să-i fac ce văzusem eu, dar ştiam că n-am şanse acum. Poate niciodată. Fii tu, Adam, lasă naibii filmele! O auzeam gemând şi-i vedeam sânii cum îi săltau de fiecare dată când cobora şi urca. M-am ridicat în şezut şi i-am sărutat sânii.

— end of story, restul imaginaţi-vă voi —

Ne-am regăsit în aceeaşi postură, amândoi întinși pe spate, ea fredonând (cred că era pe post de țigara de după), eu mai încrezător în mine. Am început să înțeleg cam cum ar trebui să i-o pui unei femei, deși, era evident, că aveam nevoie de exercițiu.

— Adam, mi-a plăcut!

— Serios? o întreb uimit.

— Da, a fost bine, nu excepţional, dar cât să nu te faci de râs. A început să râdă iar. De data asta, nu-i mai uram râsul şi îi eram partener.

— Andreea, ş-acum ce se întâmplă cu noi?

— Nimic, ce să se întâmple? O să ne vedem, o să ne mai plimbăm şi, dacă meriţi, te mai învăţ câte ceva.

Era doar a doua zi a relaţiei noastre, iar eu începeam să-mi fac probleme despre ce va urma, despre ce căi apucăm, despre ce dorinţe ascunse avem. Simţeam că mă apropii periculos de sufletul

ei şi, din auzite, ştiam că nu-i indicat. Dar, nu aveam de gând să mă opun – dacă sufletul meu voia să-i îmbrăţişeze sufletul, îl voi lăsa. Ce nu te omoară, nici nu te face să regreţi o viaţă întreagă!

O iau în braţe, şi-i ţin capul pe piept, în timp ce-o mână îi dădea târcoale prin firele de păr.

— Cum ți s-a părut? mă întreabă perechea de ochi căprui.

— Nou. Nu ştiu să-ţi descriu.

— Atunci înseamnă că a fost bine şi pentru tine. Când îţi va fi greu să descrii în cuvinte stări, sentimente, momente, înseamnă că-s autentice şi încărcate de emoţie. Ş-aşa-i bine să trăieşti – explicând cât mai puţin, trăind cât mai profund.

— Am o curiozitate...

— Spune, te rog.

— Cum sunt femeile atunci când se îndrăgostesc?

— Este un subiect lung, dar voi încerca să sintetizez atât cât pot, îmi răspunde ea.

Ei bine, femeia când se îndrăgosteşte devine proastă. Scuze limbajul, dar presupun că vrei o părere sinceră. Pur şi simplu, din cauza iubirii ori a entuziasmului de moment, o părăseşte raţiunea. Sau, mai bine zis, gramul ăla de inteligentă. Să ştii că femeile se îndrăgostesc total de bărbaţii lor, îşi aduc în patul conjugal toată istoria, toate temerile, toate bucuriile, tot trupul, tot sunetul, tot! Poate că acum nu înţelegi ce-ţi spun, dar, cu timpul, îţi vei aminti de ceea ce debitez în momentul de faţă.

A făcut o pauză, de gândire probabil, după care a continuat:

— Femeia când se îndrăgosteşte, îşi uită creierul la uşa apartamentului. Unele au noroc de bărbaţi buni, altora le-ar trebui. Iubirea este ca o loterie – nu ştii de cine, când, cum, unde şi de ce. Şi dacă ai ghinionul să dai de un nenorocit, ai pus-o! Tu eşti bărbat, te îndrăgosteşti mai rar, poate că îţi e greu să înţelegi ce-ţi spun. Dar marea majoritate dintre noi, dintre femei, credem în poveşti frumoase cu prinţi pe cai albi. Şi uneori primim un broscoi călărind o mârţoagă ce stă să moară. Poate că, tot uneori, asta meritǎm – sunt zile şi zile, perioade şi perioade. După ce trece şi vremea broscoiului, un timp credem că s-au terminat prinţii, ca mai apoi să ne redăm singure speranţa.

— Dar ce, femeile sunt fără cusur? o întreb ușor iritat.

— Nu neg că suntem şi noi nemernice. Doamne fereşte, ar fi o minciună gogonată! Să ştii de la mine că, de cele mai multe ori, dracul este femeie, dar nu orice femeie, ci una dezamăgită, cu sufletul amărât. Iar unii dintre voi, bărbaţii, nu ar trebui să fiţi victimele femeilor, dar de, cum spuneam la început: uneori mai ţine şi de noroc.

A făcut o pauză, după care a continuat:

— Uneori, cerem prea mult şi facem prea puţin. Ne alintăm, ce vrei? Ştiu că te gândeşti că prea multă alintătură strică şi nu greşeşti. Ţi-am zis că

de la atâta dragoste, ne pierdem creierul. De fapt, îl transferăm – în partea stângă, la inima, şi între picioare. Şi nouă ne plăcem să ne-o punem cu bărbatul pe care-l iubim – restul contactelor de până atunci au fost fie de nevoie, fie de curiozitate, fie din plictiseală. Dar când te dezbracă bărbatul pentru care ai renunţa la porţia zilnică de ciocolată, ei bine, atunci îti doreşti să te ţină cât mai mult în pielea goală, să fie cât mai mult sub tine, peste tine, în lateral, în spate, în faţă, peste tot.

Eram impresionat de expunerea ei. Cu siguranţă, nu erau cuvinte goale. Ştia ea ce ştia.

Am mai rămas tăcuţi preţ de câteva minute, după care m-am îmbrăcat, am sărutat-o în pragul uşii şi-am plecat spre casă. Eram fericit. Nu ştiu care or fi celălalte motive, dincolo de cel evident. M-am gândit, pe drum, că nu ar trebui totuşi să mă ataşez, că dacă se satură de mine şi-l vrea pe altul se lasă cu rupere de suflet. Ş-am auzit că doare. Or, mie nu-mi trebuie durere de la o vârstă aşa fragedă. În timp, am realizat că cel mai bine este să ţi-o iei în barbă atunci când eşti tânăr, atunci înveţi cel mai repede şi, în viitor, ştii cum să acţionezi.

Am ajuns acasă. Obosit. Am mâncat, am făcut duş, am schimbat două vorbe cu ai mei şi m-am pus la somn. Nu i-am mai scris nimic în seara aia. Simţeam că nu mai aveam ce, că-i spusesem atât cât am avut de spus. Aşteaptam să o văd.

Următoarea săptămână a decurs la fel ca primele zile. Singura schimbare este că am făcut sex de încă trei ori, ceea ce se resimţea şi-n modul în care făceam faţă lucrurilor ce se întâmplau în pat. Şi, o dată, pe covor.

Da, ne-am văzut zilnic, fără să simţim că este prea mult. Ne-am simţit bine unul în compania celuilalt şi, în ciuda frigului, noi eram tot mai calzi unul faţă de celălalt. Până-ntr-o zi, când totul s-a schimbat la 180 de grade. Fără motiv, fără explicaţii, doar cu o concluzie.

Ne vedem în locul obişnuit. Dau să o sărut, iar ea întoarce obrazul şi, imediat, îmi spune că vrea să vorbim ceva. Îi citeam neliniştea în glas, iar pe a mea o simţeam în suflet. Tremuram ca fraierul, ce să-i fac?

— Spune, Andreea!

— Vreau să ne despărţim!

— Ce?! o întreb eu cu ochii cât cepele. Mă aşteptam la ceva nasol, dar nu la mama lucrurilor naşpa. Stai aşa, de ce?

— Că aşa simt. Vreau să rupem orice legătură, să ne vedem de ale noastre şi să uităm că ne-am cunoscut.

Mirosea a telenovelă deja. Şi de uitat, n-am cum că nu sufăr de Alzheimer.

— Nu-mi poţi da o explicaţie?

— Nu, iartă-mă, chiar nu pot.

Simţeam că totul se frânge-n inima mea de puştan. Că lumea se clatină şi-mi cade pe

speranţe, năruindu-mi-le. Oare cu ce am greşit? Deşi simţeam că mă scurg spre dracu' ştie unde, i-am spus un simplu „bine". Atât, un căcat de „bine".

M-am întors, fără să o mai privesc şi m-am cărat acasă, unde am început să plâng mai ceva ca un copil care nu-şi primeşte jucăria dorită de Crăciun. Ai mei şi-au luat panică, au făcut comitet pentru situaţii de urgenţă, dar au reuşit să scoată prea puțin de la mine. M-au lăsat în pace, în cele din urmă.

Mă tot întrebam care să fie motivul şi de ce nu a fost în stare să-mi explice, câtuşi de puţin, decizia pe care o luase. Corect ar fi fost să ştiu şi eu. Atât, să ştiu, nimic mai mult. Nu m-aş fi opus, căci nu-mi stă în cale să mă pun în calea fericirii cuiva. Ştiu că citind cele cinci rânduri de mai sus, vei gândi că nu am luptat suficient, dar să lupţi pentru dragoste, nu înseamnă să te târăşti prin noroi de dragul persoanei, ci să accepţi şi să laşi timpul să decidă dacă într-adevăr este dragoste sau a fost doar o etapă.

Simţeam că-mi fuge sufletul din mine să-i ceară explicaţii, să-i ceară să-l primească înapoi în mâinile ei. Şi dacă ar putea să-mi fugă sufletul din trup, eu nu l-aş lăsa. Consider că s-ar face de ruşine, or, nu am nevoie de astfel de lucruri – poate din mândrie, orgoliu sau mai ştiu eu ce altceva.

Timp de o săptămână, am fost o umbră, seară

de seară, gândindu-mă la ea, închipuindu-mi fel şi fel de motive pe post de explicaţii. Niciunul nu mi se părea suficient de puternic încât să o determine să renunţe la mine, la relaţia pe care o aveam. Am avut baftă că începuse şcoala şi mai ieşeam din rutina asta, dar doar până când ajungeam acasă. Apoi intram în aceeaşi transă de rahat.

Într-o zi, îmi scrie un prieten că a văzut-o cu fostul ei de mâna, prin liceu. La dracu', acum avea sens totul! Oricât de hotărâtă voia să pară, în sufletul ei era cu totul şi cu totul altul, în niciun caz eu. Probabil că şi atunci când ne-o trăgeam se gândea la el. Într-un fel, m-a ajutat ce am aflat, căci mi-am mai revenit şi mi-am dat seama că-mi doresc o fată care-şi doreşte cu totul şi cu totul altă persoană decât a mea.

Peste alte două zile, primesc un mesaj pe Yahoo Messenger. Era de la ea. Îmi cerea să ne vedem, vrea să-mi spună ceva. Mintea-mi spunea să o ignor, dar sufletul i-a luat-o înainte şi a făcut mâinile să scrie un „Ok, la cât şi unde?". La dracu', Adam! Tocmai ai luat premiul pentru cel mai prost individ! Bravo!

„La 6, acelaşi loc dacă nu este vreo problemă". Aşa a rămas, la ora 6, acelaşi loc. M-am dus să fac duş, m-am îmbrăcat şi am plecat spre ea. Am ieşit puţin mai repede din casă pentru a-mi limpezi gândurile. Mai aveam jumătate de oră până să ne întâlnim. Cele 30 de minute au însemnat discuţii închipuite, explicaţii posibile şi

decizii probabile.

O văd că vine. Are capul plecat, parcă de greutatea discuţiei ce urma să aibă loc. Mi-am spus să par indiferent, deşi nu-mi stă în caracter.

— Bună, Adam!

Nu m-a privit în ochi, aşa cum o făcea în alte dăţi.

— Bună, Andreea! îi răspund sec şi rece.

— Aş vrea să încep prin a-ți cere iertare pentru cele petrecute. Nu a fost deloc frumos din partea mea şi regret că s-a întâmplat aşa.

— Da, bine, însă acum nu ştiu dacă mai au rost scuzele şi părerile de rău. Oricum, răul a fost făcut, aşadar...

— Ştiu, vreau doar să fiu împăcată cu mine că mi-am cerut iertare faţă de tine, că ţi-am spus că regret. Aş vrea, deşi ştiu că este puţin probabil, să-mi dai o şansă pentru a mă revanşa faţă de tine.

Când ajungi în punctul ăsta, să nu faci ca mine, ci exact pe dos. Şansele pe care le dai, de cele mai multe ori, sunt asemenea bumerangurilor – se întorc împotriva ta şi te lovesc mai tare.

— Ok, te ascult! Ce vrei să spui prin a te revanşa faţă de mine? Ce presupune această revanşare?

Câteva momente de tăcere ce au fost sparte de ea:

— Vreau să ne împăcăm. Te vreau înapoi.

Îmi venea să râd şi să-i spun cât de nenorocită

poate fi. Voiam să-i spun că ştiu că se împăcase cu fostul ei iubit, că este o ipocrită şi că probabil i-a făcut vânt ăla şi, din lipsă de altceva, s-a întors la mine. Însă, tot ce am putut să spun a fost un bine. Atât, un „BINE”. Dar, n-am regretat şi-o să vedeţi de ce. Uneori, chiar şi deciziile proaste pot deveni adevărate lecţii dacă ştii să le priveşti astfel. În cazul meu, n-a fost o lecţie, ci, mai degrabă, o uşurare pentru anii ce au urmat.

Părea fericită că am fost de acord să ne împăcăm. Eu mă simţeam gol, inert, indiferent la ce se întâmpla în faţa ochilor. Ea părea să nu observe sau, mai bine zis, nu voia să observe că mă lasă rece bucuria ei de moment.

Am urcat la ea după scenariul tipic – ai ei nu erau acasă. Ne-am pus-o. Şi asta m-a lăsat la fel de indiferent. Am simţit că ea mă simţea impasibil, apatic pentru felul în care m-a cunoscut. Dar, a ales să tacă şi cred că a ales bine. M-am îmbrăcat şi-am plecat acasă.

Înainte de a adormi, când eşti în pat, te cuprind toate cele întâmplate în ziua respectivă şi cele ce ți-au rămas nerezolvate. Eu doar mă întrebam de ce nu o mai vreau după ce am dorit-o din tot sufletul. Mi-am zis că poate din cauza durerii am devenit imun la vrăjile ei. Puneţi în ghilimele cuvântul *vrăjile*. Mi-am zis că poate se va aprinde focul şi că vom fi bine. Mi-am zis multe în acea noapte, atât de multe încât am adormit pe la 4 dimineaţa. Ştiam că a doua zi, la şcoală, voi fi

asemenea unui zombie. Nu conta, voiam să-mi rezolv nelămuririle. De unul singur, căci eu nu mă voi minţi niciodată. Sau aşa credeam atunci, că faţă de mine voi fi mereu sincer.

Ne-am văzut iar. Pur şi simplu, prezenţa ei nu mă mai mişca la fel ca înainte. De fapt, parcă nu mă mai mişca deloc. Ceea ce nu-mi plăcea, căci este frustrant să fii împreună cu un om faţă de care nu simţi nimic, dar te enervează totul. Este frustrant şi obositor.

Gura mi-a luat-o pe dinainte.

— Andreea, nu merge între noi, nu mai simt nimic din ce simţeam cândva. Cred că plecarea ta m-a dat peste cap şi cred că m-a făcut să simt golul pe care-l simt acum.

— Hei, Adam! Stai, gândeşte-te puţin, cred că e normal să te simți așa. Nu lua decizii pripite, te rog.

— Nu iau decizii pripite, iau decizii pe care mi le cere sufletul. Îmi cer scuze, îmi doresc să ne despărțim. Cel puțin, eu ţi-am dat un motiv pentru care noi doi o luăm pe drumuri diferite.

M-am întors și am plecat spre casa. Același drum, dar parcă o altă stare, de ușurare, de data asta. Cred că aşa este cel mai bine pentru amandoi. Deși, omule, nu uita că tu eşti cea mai importantă persoană pentru tine! Dacă tu eşti bine, le poţi face bine şi celor din jur.

Şi-aşa s-a terminat relaţia cu Andreea. A urmat relaţia cu Diana. Fadă, lipsită de orice,

inclusiv de sex. Tipa era virgină pe atunci, ceea ce-i de înţeles de ce nu a vrut să mă lase să-i intru între picioare. Avea principii, deşi cam şubrede, dar e de lăudat. N-a durat decât vreo patru zile. Eu eram în goana după experienţă sexuală, aveam impresia că asta este cel mai important lucru în ceea ce priveşte femeia. Să ştii cum să i-o pui. Oricum, gândeam copilăreşte.

A urmat Monica, fata din blocul de peste drum, alături de care am trăit nişte experienţe mişto. Sexuale, nu spirituale. Am folosit ce învăţasem cu Andreea şi am fost lăsat să experimentez chestii noi în voie de către noua mea iubită. Ea doar gemea, uneori aveam impresia că nici nu-i acolo, dar auzeam un geamăt şi realizam că este sub mine. Nu era implicată sau nu ştia să fie, dar nu era o problemă pentru mine, căci pe mine mă interesa să experimentez poziţii, ritmuri, adâncimi, atingeri. Ea era mai mult ca o păpuşă gonflabilă – n-o jignesc – dar ne vedeam doar să facem sex.

Apoi a urmat o perioadă de secetă, cea în care învăţasem pentru examenul de admitere la liceul mult dorit. Nu contează ce liceu, că nu-şi are loc în poveste. Da, dacă sunteţi curioşi, am fost admis al 57-lea din 80.

Și uite că a venit vara, perioada aia în care te îndrăgosteşti de 10 ori pe zi şi trăieşti cele mai frumoase momente.

Am cunoscut-o pe Carmen, o tipă înaltă,

brunetă, cu ochi căprui, amuzantă şi plină de viaţă. Desigur, primele convorbiri au avut loc pe internet, căci nu aveam un grup comun de prieteni.

Într-o seară de iunie, am ieşit la o plimbare. Cât o aşteptam, căci eu mereu ajungeam cu cinci minute înainte (cred că e ceva înnăscut, pentru că şi acum, după opt ani, tot aşa ajung), simţeam că mă cuprind emoţiile. Băi, era frumoasă, adică era pe gustul meu, standardele de frumuseţe diferind de la un om la altul.

— Bună, Carmen! Adam, încântat!

— Bună! Încântată, de asemenea! Şi lângă salut a ataşat un zâmbet larg care am simțit că-mi înmuiau genunchii. Ca atare, am rămas cu gura căscata şi ochii la ea, ca un tembel.

— Hai să ne plimbăm, îmi spune, spulberându-mi visarea.

— Da, da, desigur!

Ne-am tot plimbat şi-am tot vorbit despre chestii banale – şcoală, planuri de viitor după terminarea liceului, hobby-uri, lucruri de acest gen. În cele din urmă, ne-am oprit pe o bancă.

— Dacă te îndrăgosteşti de mine, ce vei face când vei pleca la liceu? mă întreabă ea.

Am uitat să menţionez, liceul era în alt judeţ decât cel în care locuiam.

— Păi, nu ştiu, vom continua ce vom începe. Dacă vom începe. Ce, relaţiile la distanţă nu ţin?

— Nu ştiu, nu am mai avut o astfel de relaţie.

Am auzit că depinde de oameni.

Nici măcar nu ne-am sărutat şi ea mă întreba ce voi face dacă mă îndrăgostesc de ea şi apoi plec la liceu. Habar n-aveam, oricum slabe şanse să se mai prindă curând dragostea de mine.

— Serios, ce se va întâmpla cu noi? insistă ea.

— Carmen, nici măcar nu suntem împreună şi este abia începutul verii. Nu ştiu nici ce-mi rezervă ziua de mâine, dar cea de peste trei luni. Hai să trăim prezentul şi când ajungem la acel moment, vedem cum facem. Sau vedem dacă ajungem acolo. Altceva chiar nu ştiu să-ţi spun, oricât de mult ai dori să te asigur că va fi bine, că voi fi al tău. De ce vrei să-ţi spun minciuni? N-o voi face.

— Da, ai dreptate, a spus, parcă şoptit.

Se gândea la ceva, simţeam asta, aşa că am întrebat-o la ce anume îi stă mintea.

— Mi-e teamă să nu sufăr.

— Cui nu-i este?

— Nu ştiu. La asta mă gândesc. Îmi placi, recunosc, dar dacă nu va fi un happy end, ce vom face?

Nu ştiu de ce, şi acum, mai am impresia că tipa voia să ne căsătorim doar cât să se asigure că nu va suferi. Mă speriase puţin cu gândirea asta, căci eu eram obişnuit cu altfel de mentalităţi. Puţin mai libertine, aş spune.

Tăcere. Ne priveam unul pe celălalt. Eu eram copleşit de complexitatea gândurilor ei, ea,

probabil, de incapacitatea mea de a-i oferi asigurări. Am dat să o sărut, dar şi-a tras capul şi mi-a zis că încă nu e cazul. În sinea mea, îmi spuneam să plec, să o las, pentru că nu aveam timp de dramele uneia care, cel mai probabil, se uita la telenovele. Dar, ceva mă ţinea acolo, fix, pe acea bancă.

— Vreau să merg acasă! îmi spune, aproape ordonându-mi ca un comandant de oşti.

— Ok, hai să mergem, îi spun mirat şi surprins.

Am dus-o acasă şi, de atunci, n-am mai văzut-o. A fost cea mai ciudată experienţă a mea de până atunci. Nici astăzi, n-am înţeles care a fost problema. Carmen nu mi-a mai scris, nu mi-a mai răspuns şi, după vreo două luni, s-a mutat în alt oraş, aşadar nu am mai văzut-o nici măcar întâmplător.

Restul verii a fost o huzureală ieftină, în care tot ce am făcut a fost să adun experienţă. Uneori, experienţa nu-ţi va folosi la nimic dacă nu ai unde să o pui în practică.

II.

“Vreau să-ţi spun ceva: când alegi să-i rupi cuiva sufletul în bucăţi, ar fi bine să te pregăteşti

pentru ce va urma să vină. Roata vieţii se întoarce pentru fiecare dintre noi.”

„Într-o zi, cineva îţi va alunga doar cu o îmbrăţişare şi un sărut tot ceea ce te macină!”

Ş-am plecat la liceu. Oameni noi, mediu nou, regim de internat. Ai mei, iniţial, n-au fost de acord, dar, în cele din urmă, au înţeles că este vorba de viitorul meu şi m-au susţinut până în pânzele albe.

Încă de la început, deşi eram în clasa a 9-a şi vreo două tipe din a 12-a au pus ochii pe mine. Arătau binişor, ca să fiu sincer. Se putea şi mai bine, însă nici eu nu eram vreun Făt Frumos, să fim serioşi.

Aici am cunoscut-o pe Cristina, una dintre cele

două din clasa a 12-a. Tipa era înaltă, avea sâni mari, fund puţin cam plat pentru gusturile mele, ochi căprui şi mari şi un zâmbet cât China. Şi nu, nu exagerez.

Prima data, m-a abordat pe holul de la clase, într-o zi de miercuri parcă. M-a întrebat chestii banale, de genul dacă îmi place, dacă m-am obişnuit, dacă mi se pare greu, bla, bla-uri. Eram de nici două săptămâni în locul ăla, aşadar era devreme pentru concluzii pripite.

Partea interesantă era că la liceul ăsta se organiza seară de film vinerea. Şi ghiciţi cine m-a invitat? Evident, Cristina! Eu, recunosc, nu m-aş fi gândit să o invit. Am acceptat şi uită-ne în sala mare, alături de încă vreo 300 de suflete. Pe timpul filmului, n-am vorbit mai nimic. Era unul de groază, ţin minte şi acum. Ea tresărea aproape la fiecare scenă, ceea ce, în sinea mea, mă amuza puţin.

După film, am rămas să vorbim.

— Adam, poate că ţi se pare deplasat, dar eu sunt mai directă. Te plac!

La dracu'! N-am anticipat-o venind chiar aşa direct, asemenea unei directe din box.

— Aaa... Ăsta a fost răspunsul meu. Ştiu, extrem de inspirat.

— Deci? a continuat ea.

— Deci... ok, nu mă așteptam, dar nu am nimic împotrivă.

Doamne, ce tăntălău puteam fi! N-am apucat

să mai zic nimic, că m-am trezit cu buzele ei acoperindu-mi-le fără nicio problemă pe ale mele. Avea buzele cărnoase, pline, moi, ceea ce-mi plăcea. Aveam o senzaţie plăcută, mă simţeam oarecum fericit că am reuşit să-mi găsesc deja o iubită.

Când şi-a desprins buzele, zâmbind, mi-a spus:

— Săruţi bine!

— Te aşteptai la altceva?

După care am izbucnit amândoi în râs. Începeam să mă simt mai stăpân pe mine, aşa cum îi stă bine unui băiat.

— Am o curiozitate, Adam. Cum arată cea mai frumoasă femeie pentru tine?

Knock-out. Niciodată nu m-am gândit la o descriere anume pentru cea mai frumoasă. Dar, slavă Domnului, că mă descurc la cuvinte, chiar dacă nu se observă mereu.

— Cea mai frumoasă femeie, în viziunea mea şi doar a mea, căci nu toți avem aceleaşi gusturi, este acea femeie pe care o am pe lista de cuceriri şi pe care mă chinui aprig să o obțin. Însă, nu atât de aprig încât să mă plictisesc aşteptând.

— Interesant. Părea prinsă. Continuă, te rog!

— Este tipa aia pentru care aştept a doua zi să o văd, să o simt aproape, să-i simt răsuflarea. Ea este cea care poate să îmi înmoaie picioarele şi sufletul, fără să se pisicească, fără să apeleze la cuvinte pe care nici ea nu le crede. Cea care-mi provoacă inima să bată mai repede şi sângele să

circule ca un nebun prin vene.

Habar nu am de unde le scoteam. Spuneam exact ce simţeam şi gândeam. Pentru prima dată, aveam o definiţie pentru cea mai frumoasă femeie.

— Am observat că fetele se tot plâng că nu au cu ce se îmbrăca, ceea ce mă scoate puțin din minți. Ei bine, cea mai frumoasă femeie nu se plânge că nu are cu ce se îmbrăca, deși dulapul îi este burduşit de haine, care mai de care. E tipa aia care poate ieşi până la magazin şi nemachiată, şi-n pijamale, şi nepieptănată. Care-şi ştie frumusețea de dincolo de machiaj şi care nu este intimidată de coşul de pe frunte.

— Mai ai? mă întreba curioasă. Habar nu am de ce nu mă lăsa să termin, căci era evident că mai aveam de spus. Dacă tot am început, lasă-mă să termin.

— Îmi imaginez că cea mai frumoasă femeie va fi cea care mă va trezi dimineaţa, îngrijorată că aş putea întârzia a mia oară la muncă, riscând să-mi supăr şeful. Acea femeie care, în weekend, după ce ne trezim se ghemuieşte lângă mine şi-şi lasă capul să-i zacă pe pieptul meu.

— Aşa departe gândeşti, Adam?

— Vrei un răspuns serios sau unul doar cât să spun ceva, Cristina?

— Unul serios, vă rog! I-am simțit ironia.

— Cea mai frumoasă femeie este sinceră, indiferent de caz, nefiindu-i teamă să piardă oameni care nu suportă adevărul. Ştie că

adevărul nu înseamnă neapărat frumos, ci doar adevărul.

— Momentan, atât, îi spun.

— Foarte matur pentru un tip de 15-16 ani.

— Ce pot să spun? Am avut de la cine învăţa.

Am izbucnit amândoi în râs, pentru a doua oară în acea seară. Era rândul meu să o întreb ceva şi să par intersant:

— Ce parte a corpului îl doare cel mai tare pe om? o întreb.

— Joci dur! Sufletul! îmi răspunde vocea ei caldă.

— Cum aşa?

— Ai văzut vreodată un om al cărui suflet este făcut bucăţi-bucăţele?

Mă gândeam la mine, după ce Andreea se despărţise de mine.

— Da, câţiva, îi răspund.

— Şi cum ţi s-au părut?

— Nu ştiu, nu m-am gândit la asta, îi răspund. Chiar nu am stat să analizez cum arată un om supărat.

Mai degrabă, am încercat să-l ajut cât mai repede cu putinţă. Şi-n cazul meu, am încercat fără succes, să mă ajut. E mai uşor să-i ajuţi pe alţii decât propria persoană, îmi zic în sinea mea.

— La femei se vede cel mai adesea durerea asta. Bărbaţii, în natura lor, o ascund mult mai bine – o ascund într-o beţie cruntă, într-o noapte de sex sălbatic cu una pe care abia au cunoscut-o.

Femeile, în schimb, sunt ca nişte cărţi deschise. Prea puţine dintre noi au capacitatea bărbatului de a disimula durerea.

— Şi cum arată o astfel de femeie? o întreb curios.

— Ca o toamnă.

— Ha?

— Da, ca o toamnă. Uscată de speranţe, cu regretele verii ce tocmai a trecut întipărite în străfundul fiinţei ei.

— Dar toamna are o culoare frumoasă!

— Aşa este, dragul meu, dar eu nu ţi-am spus cum arată la exterior o femeie, ci cum se simte-n sinea ei. Desigur, femeia poate fi foarte frumoasă chiar şi atunci când sufletu-i amărât de durere. Dar, atenţie, prea multe toamne-n suflet se vor simţi, la un moment dat, şi pe chip. Durerea sapă-n tine puţuri adânci prin care, tot mai tare, curge deznădejdea şi disperarea.

— Şi crezi că femeia nu caută alinare, asemenea bărbaţilor, în alte braţe?

— Ba da. Dar, exact ca-n cazul vostru, al bărbaţilor, nu face nimic altceva decât să-și prelungească agonia. Durerea de suflet este aiurea. Când crezi că ai scăpat, te apucă şi mai puternic.

— Trebuie să existe un remediu şi pentru asta.

— Desigur că există. Se numeşte acceptare și răbdare. Timpul şi mintea deschisă îţi vor permite să mergi mai departe. Ş-aici, ca-n multe alte

situaţii, graba, de cele mai multe ori strică treaba. Iar cu sufletul nu-i de joacă. Gata cu vorbitul, ia-mă în braţe şi sărută-mă!

Am sărutat-o fără să-i mai spun că ştiu cum e cu durerea, căci nu mai avea sens. Capitolul era închis, aşadar şi trecutul a fost lăsat în urmă.

Am plecat amândoi la somn, urmând ca următoarea zi să ieşim la o cafea în oraş. Aşadar eram într-o cafenea micuţă şi intimă. De nicăieri (nu ştiu de ce am avut parte de fete aşa directe), aud:

— Mai eşti virgin?

— Nu, îi răspund cu ochii mari. A zâmbit.

— De ce întrebi?

— Eram curioasă.

— Ok. Povesteşte-mi despre tine, Cristina. Orice.

— Nu știu cum să încep. Bănuiesc că nu vrei să-ți prezint CV-ul.

— Nu, nu. Sunt curios, mai mult, de cum gândeşti. Cum vezi iubirea?

— Eu nu pot vedea singură iubirea pentru că acea iubire de care mă întrebi tu nu este descoperită de unul singur.

Pentru a o vedea ai nevoie de cineva. Dacă mă întrebi despre iubirea de mamă, tată, soră, frate sau căţel, ţi-o pot descrie cu uşurinţă. Dar dacă pe tine te interesează iubirea dintre un bărbat şi o femeie, ei bine, acea iubire este de fiecare dată alta, în funcţie de bărbat, în cazul meu. Dar totuşi,

cred că un atribut îl ştiu deja: necesară. S-a uitat la mine şi a zâmbit.

— În viaţă nu există doar o singură iubire? o întreb. Râde cu poftă şi nu înţeleg de ce. Continui şi-i spun că singura iubire este aceea pe care o vei ţine toată viaţa lângă tine.

— Evident că nu! protestează ea, gesticulând un *nu* din mâini. Cum poți spune un asemenea lucru? În viaţă vei iubi de multe ori. Ceea ce se schimbă este maturitatea iubirii. Prima este iubirea-copil, iar ultima iubirea-adultă. La 16 ani iubești pasional, dar te gândeşti cum să mai săruți și alte fete, la 20 iubeşti pasional şi puţin responsabil și te gândeşti cum poţi să ajungi în patul altora. La 25 iubeşti raţional, dar te gândeşti cum să săruţi şi să ajungi în patul altei femei. Abia după 25 de ani poate chiar 30, iubeşti pasional, raţional, responsabil şi te gândeşti cum să o faci fericită doar pe ea. Vorbesc de bărbaţi pentru că eşti bărbat. Desigur, mai sunt şi excepţii, dar dacă te uiţi în jurul nostru, marea majoritate se potrivesc schemei. Cel puţin, aşa văd eu lucrurile.

Cred că avea dreptate şi niciodată nu am fost atent la acest aspect. De fapt, nu aveam de unde să ştiu până atunci. Probabil că, evoluând, te schimbi odată cu vârsta – la început vrei cantitate, iar mai apoi calitate.

Începeam să cred că aş putea vorbi cu ea secole și tot nu aş putea să îi cer să se oprească,

cu toate că, uneori, bărbaţii se satură de gura femeii. Îmi plăcea fata asta, însă nu totul are un final fericit.

Aşa-i viaţa, cu bune, cu rele, dar orice ţi s-ar întâmpla, nu da înapoi, ci învaţă. Să nu fii nepăsător, căci vei vedea cât de mult contează lecţiile pe care viaţa ţi le oferă.

— Am înţeles ce spui. N-aş fi văzut lucrurile aşa, dar uite că, uneori, îţi este dat să întâlneşti oameni de la care ai ce învăţa. I-am zâmbit.

— Mă bucur să aud asta!

M-a sărutat cu aceleaşi buze moi. Simţeam că-mi intră pe sub piele, direct în suflet. Să încep să iubesc? Nu, nu cred că e iubire, ci doar o fericire de moment.

Ne-am întors în liceu şi am rămas la poveşti până la miez de noapte când ne-a răpus somnul.

Ajuns în pat, mă gândeam la ce-mi spusese ea despre prima iubire din viaţa noastră, dar din perspectiva unei femei. Ea a avut-o şi trăit-o, eu tind să cred că încă nu am cunoscut-o. Suna asemenea unui sfat pe care fiecare ar trebui să și-l dea:

Da, este prima iubire. Sunt zâmbete tâmpe ce-ți aprind sufletul, e acel bărbat pe care îl urci pe-un soclu crezând ca e de neatins, cel căruia îi juri că nu-i vei da drumul niciodată, pe care îl laşi să-ți pătrundă în suflet, e acel indispensabil care te ține în priză. Te recunoşti? Ei bine, acum eşti AICI, eşti ALTA şi ai în faţa ta un ALTUL.

Prima iubire a fost. Nu te mai gândi la rănile ce ţi s-au cicatrizat greu, ci gândeşte-te, cu drag, la fericirea ta de atunci. Va rămâne doar o etapă ce a desăvârşit omul frumos de astăzi.

Când începi să te maturizezi şi descoperi o altă dragoste, îţi dai seama că nu mai e la fel – paradisul fără margini dispare, fericirea ce părea că îţi taie respiraţia scade în intensitate, viziunea viitorului de atunci îşi schimbă forma. Pare o descriere defavorabilă, însă, în realitate, nu este. Acum nu mai eşti printre nori, captivată de dorințe şi promisiuni, iluzii puerile şi mult roz. Eşti o persoană matură care nu ezită să urce în înaltul cerului atunci când simte că acolo îi este locul, dar mai şi coboară cu picioarele pe pământ când se anunţa furtună. Fii o persoană fericită să rememorezi trecutul, să trăieşti prezentul şi să speri la un viitor alături de EL!

Deschide ochii dimineaţa şi uită-te la bărbatul de lângă tine. Iubeşte-l responsabil în fiecare zi, gândeşte-te la el, spune-i ce simţi, deschide-ţi sufletul în faţa lui, lasă-te dezmierdată de grija ce ţi-o poartă, surprinde-l în toate felurile şi sărută-l de noapte bună. Fii o femeie matură şi nu-ţi îngreuna drumul spre fericire!

Nu tânji după prima iubire. Nu a fost o himeră, ci doar o iniţiere. Acum, ai învăţat cum să iubeşti să dăruieşti şi să ai încredere în tine.

Fata asta este plină de surprize şi părea că a trăit încă şapte vieţi înainte. Mă surprindea

plăcut, ceea ce mă facea să mă bucur că m-a abordat, că a fost mai bărbată ca mine şi a spus fătiş ce simte. De la ea am învăţat să fiu mai direct, mai hotărât, să spun ce vreau şi ce simt, fără să-mi fie teamă.

Au urmat săptamani frumoase petrecute împreună. Da, făcusem sex. Unul bun și plin de viaţă. Mă simţeam tot mai aproape de ea, tot mai prins în mrejele ei. Şi nu mă opuneam absolut deloc. Într-o seară, am urcat pe acoperişul liceului. Ştiu, eram iresponsabili, căci dacă ne-ar fi prins cineva, nu avea să iasă bine pentru niciunul.

— Ia-mă de mână, mi-a spus în timp ce-şi plimba paşii pe marginea acoperişului. Inima mi se micise considerabil. Nu ştiu ce a apucat-o să-şi joace viaţa pe-un acoperiş de liceu, pe-o margine şubredă de vreo 20 de centimetri. În jurul nostru doar negru, vântul ce se joacă printre crengile copacilor şi lumina lunii.

— Hai mai încoace, te rog! încerc eu să o conving, dar rugămintea-mi este spulberată de un dat energic din cap în semn că nu. Eşti nebună, femeie! Nu văzusem latura asta a ei până atunci.

— Îmi dai mâna? mă întreabă descoperindu-și dinții albi. Îi întind mâna şi sper că nu va mai continua spectacolul ăsta desprins dintr-un număr de circ.

După ce mi-a luat mâna, s-a lăsat spre hăul negru, fiind nevoit să o susţin. Clar, era nebună, îmi spuneam în sinea mea. Ea a continuat:

— Adam, am încredere, ba chiar mare încrede în tine! Mi-e teamă acum, mi-e teamă că m-ai putea scăpa şi m-aş duce naibii. Praful s-ar alege din mine! Dar ceva din interior îmi spune că mă pot baza pe strângerea ta fermă de mână. Tot aşa m-am simţit şi când m-am deschis, când mi-am dezbrăcat de bunăvoie sufletul în faţa ta, când te-am lăsat să-l atingi, să-l ţii în mână. Ţi l-am lăsat în grijă şi m-ai fi putut oricând omorî. Nu literar, ci pe interior.

— Nu am vrut niciun moment să-ţi fac rău…

— Știu, mă întrerupe ea. Îţi spun acum, dacă nu ți-am mai spus, că femeia are un al şaselea simţ al naibii de bine dezvoltat. Diferenţa dintre cele care culeg furtună şi cele ca mine este că eu știu să-l folosesc, iar cele nefericite nu. La început, mă voiai fizic, te simţeam, şi ţi-am dat de înţeles că-ți accept invitaţia la joc, dar ştiam că dimineaţă, după noaptea nebună şi umedă, ai rămâne să bem cafeaua împreună. Desigur, dacă ne-ar fi permis mediul ăsta de căcat.

— Bravezi! protestez eu.

— Al şaselea simţ, Adam, al şaselea simţ!

— Ştii ceva, Cristina? M-am jucat cu mintea multor fete, le-am făcut să mă dorească pentru ca mai apoi să dispar fără niciun cuvânt. Cunosc femeia suficient de bine încât să nu cred în prostia asta cu al şaselea simţ.

A început să râdă şi a coborât de pe marginea de ciment a blocului. Mi-a spus:

— Ori au fost vreunele dintre acelea care nu ştiu să-şi folosească al şaselea simţ ori te-au lăsat de bunăvoie să crezi că te joci cu ele. Femeile sunt multe lucruri, dar nu proaste atunci când vine vorba de a simţi. Şi dacă te-au dorit, nu înseamnă că ai fost bărbatul fatal, ci că aveau nevoie de un bărbat care să le facă să viseze frumos câteva zile, probabil. Tocmai pentru că nu le-a păsat prea mult de plecarea ta, căci au trăit ce voiau să trăiască atunci. Dacă nici eu, femeie fiind, nu mă cunosc bine, cum poţi pretinde tu că mă cunoşti suficient de bine?

Din nou, avea dreptate, una singură s-a mai chinuit să mă întrebe de ce am plecat, dar ei i-am închis telefonul imediat după ce mi-a pus întrebarea.

— Hai să coborâm! îi spun.

— Hai să mergem la somn. A ajuns pentru astăzi. M-a sărutat şi fiecare am plecat spre pavilionul în care aveam dormitorul.

Doamne, ce sperietură am putut trage! Ce-i în neregulă cu ea? Cred că nimic, doar că are un mod mai diferit de a fi decât ceea ce întâlnisem până atunci. Mâine împlineam o lună de relaţie, o lună în care eu învăţasem câte ceva despre fete ori femei. Felicitări, Adam!

Când mă uit în jurul meu văd multe cupluri diferite de mine şi Cristina, care abia-abia mai rezistă, care şi-au uitat fericirea undeva pe-o bancă, care-şi vorbesc urlând, care trântesc în loc

să se aşeze lucrurile, care se acuză în loc să se susţină. Ea plânge, el înjură şi invers. Cupluri care trăiesc în doi de teama singurătăţii şi din obişnuită, care au uitat cum este să te mai priveşti şi-n suflet, nu doar în ochi.

Şi pentru ce?

Pentru un sentiment fals de siguranţă? Pentru o îmbrăţişare, un sărut, o masă caldă, un pat cald, sex şi mai ştiu eu ce? Toate astea le poţi avea şi cu un străin şi poate că nu ai mai fi atât de nefericit. Cât de multă nefericire îşi poate provoca singur omul!

Ştii că a comis-o, eşti sigur, uneori chiar ai văzut cu proprii ochi, dar tot simţi nevoia să-i demonstrezi celuilalt că a comis-o, să ai un motiv temeinic să pleci. În loc să plecăm, dacă asta ne şopteşte sufletul, ne consumăm să demonstrăm teorii, să demostrăm că femeia sau bărbatul care te-a dezamăgit echivalează cu suma viselor şi speranţelor spulberate. Sufletul nu este matematică.

Cât de des ne ghidăm după clişee – nu poţi pleca aşa, doar pentru că nu mai simţi, nu poţi pleca fără să argumentezi ieşirea ta pe uşa şi adio-ul spus răspicat. Te mai întrebi dacă nu cumva ar fi păcat să dai cu piciorul timpului petrecut împreună şi poate că mai bine rămâi. Cine spune că nu poţi şi ce-ţi spune sufletul? Să stai şi să plângi în pumni aşteptând un motiv pe care-l poţi dovedi sau să pleci pentru că nu mai este fericire

acolo unde te afli? Ne sabotăm singuri orice şansă de a fi fericiţi şi singuri alegând să fim nefericiţi, dar în doi.

Eu cred că trebuie să pleci atunci când aţi început să priviţi în direcţii separate şi ştiu că, în sinea ta, se naşte o contradicţie atunci când sufletul îţi cere să pleci, dar mintea-ţi spune că te va ucide singurătatea şi poate că cel care va urma te va face la fel de fericit. Dar, nu-i aşa!

Aşadar, ascultă-ţi sufletul şi fii fericit cât mai mult! Ai o singura viaţă şi ar fi păcat să o irosești doar pe prostii.

Am hotărât să ne petrecem weekendul în oraş. Aşadar, ne-am cazat la pensiune, am luat câteva sticle de vin şi câte ceva de mâncat.

Am deschis sticla de vin. Torn în pahare, îmi aprind o ţigară (între timp, m-am apucat de fumat) şi-o aud, din senin, cum îmi spune:

— Dacă femeile s-ar schimba, bărbaţii vor fi obligaţi să o facă şi ei!

— Nu-nţeleg. La ce te referi? o întreb curios.

— Dacă toate femeile ar fi doamne cu principii solide, n-ar mai exista toţi mitocanii de care se tot plâng femeile în zilele noastre. Când îi dai aripi porcului, fii sigur că va zbura!

— Care-i legătura dintre doamne cu principii şi mitocani?

— Una extrem de simplă: bărbatul face şi femeia tace. Tace ca proasta în loc să-i spună dobitocului să-i transmită lu’ ta-su’ că a crescut

un idiot. În loc să pună piciorul în prag, femeia îşi pune mâinile la urechi şi se face că nu mai aude. Ş-uite aşa se învaţă prost bărbatul, aşa devine mitocan şi perpetuează mitocănia în lumea lor. Dacă o să am un fiu, am să-i explic că dacă vrea doamne, mai întâi trebuie să fie el domn. Iar dacă voi avea o fată, îi voi spune că trebuie să aibă principii dacă visează să întâlnească bărbatul viselor ei. În caz contrar, să nu-i aud că se plâng, că o merită din plin!

— Exagerezi puţin, îi spun eu. Nici femeia nu se lasă mai prejos, aşa că nu mai da vina doar pe bărbat.

— Nu spun că n-ai dreptate, dar n-ai să vezi prea des femei care să bată bărbaţi, care să vină acasă mirosind a borhot şi cu chef de scandal, care să adoarmă de la aburii alcoolului uitând că trebuie să-i pregătească pe copii pentru a doua zi, care să se uite la telenovele şi să nu-și ajute bărbatul. Femeia, de cele mai multe ori, greşeşte când minte sau se răzbună – atunci e sub influenţa prostiei. Crede-mă, ştiu astfel de cazuri, chiar dacă nu le-am trăit pe propria piele – am prietene, am cunoştinţe care trăiesc exact cum îţi descriu eu.

O ascultam. Voiam să înţeleg ce spune.

— Dacă femeile s-ar schimba, bărbaţii chiar n-ar avea încotro. Ori ar deveni tipi cu bun simţ şi maniere, ori ar muri singuri. Şi nu cred că este vreunul care să-şi dorească să moară singur,

nealintat de mâna femeii.

Simt nevoia să intervin.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva, draga mea. Sunt de acord cu tine, dar nu vezi şi o altă latură. Dacă femeile s-ar schimba şi n-ar mai dezamăgi bărbaţi, nu şi-ar mai crea singure o imagine şi-o reputaţie ce lasă de dorit, majoritatea bărbaţilor nu ar mai avea ce condamna. Desigur, vor fi câţiva care, indiferent de situație, vor găsi pretexte să înjosească femeia. Oricât am încerca să negăm, depindem unii de alţii.

Am tăcut amândoi. Mi-am aprins o ţigară şi o priveam. Pentru prima data, puteam spune că e frumoasă. De fapt, pentru prima data am simţit asta. Şi i-am spus. Ş-a zâmbit larg.

După o altă săptămână, ne-am despărţit. De această dată, decizia mi-a aparţinut. Am luat-o pentru că nu voiam să ajung să simt mai mult, nu voiam să mă ataşez de cineva. De iubit, nici nu se punea problema. A plâns, m-a rugat să mă mai gândesc. Am rămas impasibil. Partea nasoală pentru ea, o bună bucată de timp, a fost că mă vedea în fiecare zi. În cele din urmă, i-a trecut. Şi m-am bucurat să ştiu asta şi să văd că şi-a găsit fericirea în braţele unui băiat care o aprecia cu adevărat.

Ştiu, a fost o prostie din partea mea. Dar, aşa cum se spune, orice bărbat a pierdut din prostie o femeie. În acest caz, bărbaţii se împart în două categorii: cei care au puterea să recunoască și cei

care mint pentru a părea perfecţi. Orice bărbat a pierdut cel puţin o femeie din prostie – poate că se trage de la vârstă, ori poate că aşa-i el.

Orice bărbat a pierdut o femeie pentru că nu a fost suficient de deştept încât să-i înțeleagă nevoile. Le ştia doar pe ale lui şi credea că-i de ajuns. Şi-a deschis mai mult şliţul decât urechile. A pierdut-o crezând cu naivitate că sexul rezolvă orice. Ce să vezi?! Rezolvă doar hormonii, nu şi neliniştile sufletului.

Alteori, a înţeles prost ce înseamnă vorbele „dacă mai faci încă o dată, voi pleca” pentru o femeie. A mizat că-s ameninţări goale, dar a fost o plecare definitivă. N-a înţeles că femeile nu se joacă cu plecatul – de cele mai multe ori, femeia nu este adepta căii de mijloc. E mai radicală, n-ai ce-i face.

Orice bărbat a pierdut o femeie din prostie. Pentru că n-a prins ideea numărului doi. Credea că se aplică doar femeii, că infidelitatea din ADN-ul lui este un alibi suficient pentru a fi iertat. N-a fost suficient, se pare.

A pierdut-o pentru că n-a înţeles că iubirea este o treabă de oameni mari, nu un joc pentru ţânci. Nu seamănă deloc cu leapşa din copilărie, ci, mai degrabă, cu nişte studii arhitecturale – construieşti încrederea, respectul, grija, iubirea şi, la final, un cămin pentru amândoi.

Nici că femeia trebuie ascultată nu a înţeles. Şi aşa cum el a lăsat-o să vorbească singură, l-a

lăsat şi ea să rămână singur. N-a înţeles nici că femeia nu înşală din plăcere, ci din lipsă. Infidelitatea la femei este diferită faţă de cea la bărbaţi– femeile au lipsuri, bărbaţii nevoi.

Dar, nu-i o ruşine să fii prost. Greşind înveţi!

Eu am pierdut-o pentru că am fost prea prost să fiu curajos și să o las să-mi pătrundă adânc în suflet.

Lecţii învăţate

“Să iubiţi cât mai mult posibil şi

cât mai des. Să nu vă temeţi de posibilitatea că veţi suferi. Pentru o fericire de-o viaţă, merită să rişti!”

Despre femeie la general şi pe scurt

Am învăţat cum să mă raportez la o femeie, ce să fac, ce să nu fac, cum să fiu şi cum să evit să nu fiu.

Am învăţat că dacă voi fi mitocan, nu voi avea nimic de câştigat. Iniţial, nu am crezut, aşa că am

încercat şi am cules furtună. Am remarcat că nici să ţii femeia doar în puf, să-i permiţi să se joace cu mintea şi sufletul tău, nu e bine. Echilibrul este esenţial. Mi-am dat seama că nu trebuie să renunţ la viitorul meu pentru vreo femeie decât dacă sufletul mă va implora să îl duc la acea femeie.

Nu este frumos să-ţi baţi joc de fete, de femei. Dacă vrei doar sex, să te asiguri că nu se ajunge la lacrimi. Unele femei mai plâng atunci când au orgasm, dar alea sunt alte lacrimi. Dacă vrei să iubeşti, deschide-ţi sufletul şi ochii, iar, la un moment dat, te asigur, va apărea femeia care sa-ţi dea fiori.

Unele femei nu te vor vrea pentru ceea ce eşti, ci pentru ceea ce ai. Iar dacă găseşti o asemenea femeie, ia-o la mişto și las-o să treacă pe lângă tine. Femeia independentă financiar este o femeie care merită respect şi apreciere.

Atunci când iubeşti, să nu renunţi la luptă decât atunci când ajungi să te lupţi cu morile de vânt. Sunt oameni ce trebuie lăsaţi să plece şi nu se vor mai întoarce vreodată, nici măcar pentru o secundă.

Despre femeia puternică

O femeie puternică este cea care se remarcă dintr-o mare amorfa de femei ameţite de fuga după nimicuri ce le ţin câteva clipe, ea fiind leoaică printre pisici. Una adevărată, deşi în general femeile sunt nehotărâte, alege o dată şi

bine şi ştie să aibă grijă de alegerea ei. Cu alte cuvinte, se respectă pe sine respectându-şi alegerea. O femeie puternică este asemenea unui copac vechi, cu rădăcini bine înfipte, care poate trece prin numeroase furtuni şi cicluri de anotimpuri, fără a fi clintită din loc – rămâne pe poziţii chiar şi atunci când îi sunt incomode.

O femeie puternică preţuieşte inteligenţa, nu fleacurile ieftine şi golănia. O cucereşti doar dacă-ţi alegi bine cuvintele, dacă-i produci explozii cerebrale, dacă-i eşti golan cuminte şi cu minte. Nu va avea regrete să lase deoparte bărbaţii care i se ridică până la nivelul gleznei ori al fustei. Vrea să o priveşti în ochi, de la egal la egal, să ştii cum să te joci şi cu mintea ei, nu doar cu ce are sub fustă – eventual să o faci din cuvinte să-şi ridice fusta.

O femeie puternică este însăşi scânteia care aprinde pasiuni, dorinţe, nopţi, zile, care-ţi aprinde călcâiele fără să-ţi dai seama, fără să-ţi fi arătat cu ce a înzestrat-o mama natură. N-are nevoie de decolteuri şi fuste scurte pentru a se face remarcată, ci are nevoie de câteva clipe să arate ce poate şi fără a apela la fizic.

O astfel de femeie nu se va rezuma la „oare pot?”, ci va face tot ce-i stă în putinţă pentru a reuşi şi ştie că oboseala este lenea creierului. Perseverenţa, ambiţia, determinarea, dorinţa de a se realiza prin propriile forţe sunt mărgelele ce-i îmbodobesc gâtul.

O femeie puternică va avea cu cine să bea vin seara şi cafea dimineaţa pentru că-şi respectă alegerile făcute şi nu se grăbeşte să aibă un bărbat dacă nu este sigură că este şi potrivit. Pentru ea nu există „fie ce-o fi”, ci „fie ce vreau eu” – nu lasă aproape nimic la mâna sorţii, căci este stăpână pe prezentul ei, a învăţat din trecut şi este pregătită pentru viitor.

Despre a iubi persoana nepotrivită

Iubeşte o dată în viaţă un rău necesar, un rău care să te înveţe ce-ţi place, ce poţi accepta, ce te face fericită şi ce nu te face toate acestea. Pierde-ţi sufletul pentru o dată în viaţăpentru a învăţa cât este de preţios ceea ce porţi în piept şi cât de bun trebuie să fie un om pentru a îl merita. Este important să cunoşti Iadul, nu doar pentru a aprecia Raiul, ci pentru a te descoperi pe tine.

Iubeşte un rău necesar care-ţi va vrea doar trupul, lăsându-ţi sufletul la uşa dormitorului pentru că aşa vei înţelege cât de mult contează reciprocitatea, cât este de important să oferi la rândul tău. Iubeşte un rău necesar care să îţi spună doar jumătate din adevăr pentru că aşa vei aprecia valoarea unui om sincer. Unul care să-ţi fure speranţele, visurile, dorinţele şi să le ascundă atât de bine de tine încât să te simţi pierdută. Abia apoi vei înţelege şi vei aprecia eforturile celui care te va iubi sincer.

Iubeşte un rău necesar care să te oblige, după

ce pleacă, să te transformi din copila ce ai fost în femeia de mâine. Unul care-ţi deschide ochii şi-ţi spune să nu crezi că tot ce zboară se mănâncă. Iubeşte un rău necesar care să-ţi arate că uneori tăcerea este mai de dorit decât nişte vorbe aruncate la nervi. Care să-ţi arate că oricât de mulți bani ar avea un bărbat, nu îţi aduce neapărat fericirea şi liniştea interioră.

Iubeşte un rău necesar care să-şi astupe urechile când îi vorbeşti despre ceea ce te supără, aşa vei învăţa cât de important este să asculţi şi să apreciezi când eşti ascultată.

Nu cred neapărat că omul învaţă după ce a păţit-o, dar dacă are parte doar de fericire, s-ar putea să uite să aprecieze eforturile celui de lângă şi să i se pară ceva ce merită fără prea mult efort.

Despre a pierde persoana iubită

Sunt oameni pentru care lupţi să-i ţii aproape, dar care îţi aduc mai mult rău rămânând lângă tine. Sunt oameni despre care crezi că lipsa lor îţi provoacă haos în viaţă, dar pe care îi laşi ca prin prezenţa lor să-ţi ofere haosul de care îţi este atât de teamă.

Îţi e teamă să pierzi bărbatul sau femeia cu care împărţi o viaţă?

Dacă ați ajuns să împărțiți doar patul, nu și momentul, doar dorințele, nu și realizarea lor, doar zâmbetele, nu și fericirea, doar cafeaua dimineaţă, nu şi sărutul de bună dimineața, ar fi

bine să te gândeşti ce este mai bine pentru tine. Dacă aţi ajuns să împărţiţi doar cele două camere ale apartamentului, nu şi visele, visurile, speranţele ce se nasc acolo, dacă împărţiți doar momentele bune, nu şi pe cele rele, mai bine să te doară c-a plecat, decât să te doară că a rămas.

O iubire pentru care mai mult lupţi să o păstrezi vie, atât de mult încât nu mai apuci să te bucuri de timpul petrecut împreună, nu este nimic altceva decât o greutate ce apasă pe umerii sufletului tău. Există viaţă, există iubire, există fericire, există speranţă după cel care până de curând îţi era lumina ochilor şi care tocmai a închis uşa în urma lui. Dar să ştii că toate acestea nu vor exista dacă vei păstra lângă tine un om care-ţi fură ani din viață, în loc să-ţi dea momente de neuitat.

Există momente în care trebuie să lupţi cu toată fiinţa ta, dar există şi momente în care trebuie să te lași învins chiar dacă înfrângerea este mereu dureroasă şi demoralizatoare. Pentru unii oameni trebuie să lupţi când şi atât cât e cazul căci dacă vei duce o luptă continuă, te vei trezi într-o zi că-ţi lipseşti ţie.

Despre trecutul care te caută

Există un timp al iubirilor necondiţionate, fără „dar”, fără „poate”, fără „dacă”. Când iubeşti iresponsabil, fără să te intereseze prea mult dacă este reciproc, cât de lungă este povestea ta, dacă

se va termina abrupt sau veţi fi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Este o vreme a iubirilor pătimaşe, de maximă intensitate, când simţurile se ascut la fiecare privire, vorbă, atingere, când simţi totul până în adâncul inimii. Când totul este prezent – aici şi acum.

Însă, uneori, se întâmplă ca celălalt să nu țină pasul cu sentimentele tale, cu toată nebunia clipei şi se sperie. Aşadar, alege să plece, renunțând, poate greu, poate uşor, la tot ceea ce voi aveți. Pune semnul exclamării la finalul propoziţiei „Eu plec”. Şi dus a fost.

După o luptă ce se dă între tine şi tine, între disperare şi consolare, între regret şi resemnare, între ură şi iubire, între nervi şi pace interioară, renunţi să mai aştepţi că cel care te-a lăsat cu ochii în soare se va întoarce. Şi schimbi foaia, lăsând în urmă acel „Eu plec!”. Dar la fix o secundă după ce ai decis să începi să trăieşti din nou, ghici cine apare? Desigur, trecutul!

Unii oameni pleacă, pentru a avea unde să se întoarcă. Şi, aşa cum am fost şi eu în locul celor care plecau pentru a avea unde să se întoarcă, marea majoritate sunt bărbaţi. Femeile sunt mai stabile emoţional, cu toate că amenință cu despărţirea atunci când sunt supărate – cele mai multe doar amenință, nici nu se gândesc să pună punct relaţiei. De fel, bărbaţii amenință mai puţin, dar o pun în practică. Aşa cum am făcut şt eu şi mare mi-a fost mirarea când am simţit să mă

întorc. Desigur, mi s-a spus că nu am loc în prezentul ei.

Se întoarce la tine pentru că nu a găsit altceva mai bun, iar tu eşti un fel de o soluţie de rezervă. Puţini se întorc umili şi la fel de puţini ţi-au simţit lipsa în clipele în care nu mai eraţi un cuplu. Puţini se întorc din dragoste, cei mai mulţi din comoditate – lângă tine aveau un loc călduţ şi sigur. Însă, după zilele, poate chiar lunile de lupte interioare, chiar mai vrei trecutul înapoi? Chiar vrei să-i mai dai ocazia să fie originea irosirii tale?

Pe bune, când trecutul te caută, spune-i că a greşit adresa! Profită de prezentul pe care-l ai deja şi pentru care ai trecut prin foc.

Despre cum se întorc bărbaţii

Plecarea, de cele mai multe ori, este mult mai uşoară pentru un bărbat. Bărbaţii pleacă superficial, având impresia că au încheiat toate conturile, că nimic nu îi va face să se mai întoarcă la cea care, până mai ieri, era lumea lor. Este plecare fără prea multe lacrimi, explicaţii; este o plecare brutală, o desprindere a bărbatului din îmbrăţişarea femeii fără ca acesta să clipească.

Bărbatul se încurajează singur spunându-şi că mai sunt suficiente femei care abia aşteaptă să îl cunoască, alături de care poate trăi fericit fie câteva clipe, fie o viaţă întreagă. Îşi mai spune că ea a fost o etapă, că a iubit-o până ce n-a mai putut-o suporta, că cea de peste drum este mai

bună decât cea pe care a ţinut-o de mână o bucată bună de timp. Iese cu prietenii, bea bere, face galerie echipei preferate, merge în club şi încearcă să o agaţe pe cea pe care a pus ochii. Uneori, reuşeşte să o ducă acasă sau măcar să o scoată a doua zi la cafea, alteori pleacă având buza umflată.

Este fericit o perioadă, totul pare că revine la normal, vocea femeii ce-l trezea din visare nu mai există, certurile nu mai sunt, dar nici sărutările şi îmbrăţişările. Sexul este sex şi atât, nicio emoţie, nimic. Îşi spune că e foarte bine că măcar există şi, pe-o parte, are dreptate.

În tot timpul acesta, femeia plânge, poate că nu-n văzul lumii, ci-n sinea şi-n perna ei când, seara, se pune în pat. Se vindecă încet, dar sigur. Unele se aruncă şi-n relaţii pansament, dar ies rapid pentru că realizează că nu le ajută deloc. Chiar dacă femeia e toată un zâmbet, interiorul deplânge lipsa lui. Suferă mai mult, mai demn, mai sincer, mai corect în comparaţie cu bărbaţii.

Femeia îşi consumă durerea, bărbatul, de cele mai multe ori, o neagă sau o ascunde!

Şi tocmai din cauza negării durerii, bărbatul, după o vreme, se întoarce la cea pe care a părăsit-o. Se întoarce cu speranţe, cu noi visuri, cu noi promisiuni, însă tot ceea ce găseşte este o uşă închisă, un *nu mai vreau* ce-i sparge timpanul şi-i ajunge până-n măduva oaselor.

Femeia nu este suma sânilor, feselor, picioarelor şi labiilor

Să spunem că ai în mâini trupul, mintea și sufletul femeii de lângă. Ce vrei mai mult? Dacă nu eşti mulţumit, las-o să plece, poate că altul abia o aşteaptă la colţul blocului, să îi ofere buchetul cu trandafiri pe care tu l-ai omis chiar şi de ziua voastră.

Dacă eşti veşnic nemulţumit – nu ştie, nu face, nu drege, nu şi nu – dar, cu toate acestea, o ţii lângă tine, o ţii în patul tău şi o reţii din fericirea pe care o poate avea în altă parte, jur, nu te înţeleg. Las-o liberă!

Iar ea, din iubire oarbă, îţi rămâne fidelă. Trup şi suflet, zi şi noapte. Zâmbeşte doar la gândul că te poate ţine de mână pe stradă, pe când tu poate că ai da-o pe prima care ţi-ar ieşi în cale. Fii suficient de bărbat încât ori să o păstrezi cum se cuvinte, ori să o laşi să plece. Dacă tu crezi că cele 40 de minute de sex, devenit între timp mecanic – doar ai hormoni şi unde să-i eliberezi – te fac bărbat, te înşeli! Cele 40 de minute te fac doar potent, nu şi bărbat!

Pe o femeie, hotărârea, determinarea de a lupta ori renunţa, în funcţie de caz, de a fi mulţumită şi cu mai puţin, de a iubi necondiţionat, de a te proteja cu braţele ei firave, o fac o femeie în toată puterea cuvântului. Ai auzit-o să se plângă de lipsa orgasmului în ultimul timp? Nu ţi-a zis că şi-ar fi dorit să o ţii în braţe în loc să te întorci cu

spatele şi să începi să sforăi, aşa-i? Te gândeşti că e o proastă, uşor de manipulat, dar niciodată nu te-ai gândit că este ghidată în tot ce face de iubirea pentru tine!

Nici când ai început să-i iubeşti trupul mai mult decât sufletul, nu a făcut tam-tam. Tu făceai scandal şi atunci când nu îţi putea înţelege ideile, învinovățind-o că n-o duce capul. Apoi cu privirea caldă, încerca să îţi explice ceea ce îți provoca ție starea asta de opăreală.

Să îți spun un secret – femeia nu este suma sânilor, feselor, picioarelor și labiilor. Femeia este suma misterelor, plăcerilor, dorinţelor, visurilor, viselor – o sumă ce merită un bărbat corespunzător. Nici bărbatul din preistorie, nici cel mai apropiat de zilele noastre nu se prea plângea, ci lua suliţa şi se ducea la vânătoare ori purta războaie – TU vrei să-i dai o altă valoare calităţii de bărbat?

III.

“Bărbate, dorește-o de parcă ar fi prima şi iubeşte-o de parcă ar fi ultima.”

„Timpul nu omoară iubirea. Oamenii o fac. Timpul doar îi supune la teste – ce-i clădit sincer rezistă, iar restul se năruie.”

Mă despărţisem de Cristina, aşa cum v-am mai spus. Nu vă ascund că deşi avea iubit, i-am trimis mesaj întrebând-o dacă vrea să ne împăcăm. Răspunsul a fost scurt – *Îmi pare rău! Prea târziu! O viaţă fericită! P.S.: Nu mă mai căuta vreodată!*. Cam aşa a sunat mesajul ei şi niciodată nu am înţeles de ce unele femei, pur şi simplu, pun un zid între tine şi ele după ce aţi încheiat o relaţie. Probabil, din cauza dezamăgirii, a durerii sau a indiferenţei. Totuşi, cum ne putem preface că

suntem străini atunci când am trăit clipe bune împreună? De câtă durere ori nepăsare trebuie să fie vorba? După refuzul ei categoric, m-am văzut nevoit să mă reprofilez.

Venise primăvara, iar eu eram la vârsta când conta doar cantitatea, când voiam să le-o pun câtor mai multe fete. Mi se părea că asta-i cheia spre a deveni un bărbat veritabil. Şi, ca atare, am purces la agăţat, atât cât mă ajuta capul. Şi fizicul. Deşi, nu m-am putut plânge niciodată de vreunul din cele două aspecte – modestia o adopt doar când este imperios necesar, de cele mai multe ori, în faţa celorlalţi. În faţa mea, nu sunt modest. Omul trebuie să fie, în primul rând, sincer față de el pentru a-şi cunoaşte defectele ce trebuie îndreptate şi calităţile ce trebuie valorificate.

Pusesem ochii pe o tipă de clasa a 10-a. Da, am ajuns să am o simpatie pentru fetele mai mari ca mine, pentru că eu consideram că de la ele am mai multe de învăţat. Aşadar, de la un coleg de-ai ei i-am luat numărul şi într-o seară i-am scris.

„Bună, Andrada!”

„Bună şi ţie! Îmi poţi spune cine eşti?”

„Secret.” – aveam nişte replici de căcat dacă mă întrebi acum ce cred despre ele. Dar aveam 16 ani, atât puteam.

„Ok. Atunci încheiem aici conversaţia. Noapte bună!”

Mă tăiasem. Macho-ul din mine a devenit inexistent. E de ajuns ca o femeie să-ți dea un

semn că nu te mai vrea pentru a te conforma dorinţelor ei. Cel puţin, la o vârstă fragedă aşa se întâmplă.

„Stai, stai! Adam... mă cheamă. Probabil că habar nu ai de existenţa mea.”

Tipa nu era nici cea mai frumoasă, nici cea mai urâtă. Era o fată simplă, cu trăsături simple, dar cu nişte ochi căprui, incredibil de frumoşi. M-a atras, fără să ştiu de ce. Uneori, e bine să eviţi să-ţi pui întrebări la care s-ar putea să nu găseşti niciodată răspunsurile potrivite. O femeie atrage mai degrabă prin ceea ce transmite prin felul ei de-a fi decât prin frumuseţe. Cred că-i o lege încă nescrisă şi neexplicată pe îndelete.

„Aaaa, tipul brunet şi înalt, din 9 A?”

Eram surprins. Uite că mă remarcase cumva, cumva. „Da. Chiar el.”

„Bună! Ce faci? Şi, totuşi, de unde ai numărul meu?”

„Uite stau, mă gândeam cum să te abordez astfel încât să nu par ridicol. Nu pot să-ți spun de unde am numărul, te rog să înţelegi asta.”

„Fie, de data asta accept să nu ştiu, deşi nu-mi stă în fire.” „Ne putem vedea?”

„Acum vrei? E târziu, sunt schimbată în pijamale.”

„Acum aş prefera, dar dacă nu vrei, o putem lăsa pe altă dată. Poate mâine.”

„Mai bine mâine. Hai, pune-te şi tu la somn. Mâine avem ore.”

„Somn uşor, Andrada!” „Somn uşor! Succes la ore!” „Asemenea.”

Habar nu aveam cum să mă comport a doua zi. Voiam să par sigur pe mine, dar ştiam că siguranţa se va spulbera când mă voi afla în preajma ei și că vor începe să-mi tremure picioarele şi vocea. Însă, mă voi aduna cu timpul. Mi-e mai greu la început, dar odată pornit, mă opresc abia când ajung la destinaţie. E unul dintre sfaturile mele pe care tu, cititorule, le poţi aplica în viaţă.

În pauza mare, de la 10.50 la 11.10, ne-am întâlnit întâmplător pe holul de la clase.

— Hei, Adam!

— Bună, bună!

— Ce faci?

— Ăăă, uite pe-aici, aştept să se termine orele să mă pun la somn. Sunt frânt. Cred că m-am născut obosit.

Zâmbeşte.

— Dar tu ce faci? o întreb la rândul meu

— Aştept să îţi faci curaj să mă întrebi când ne vedem.

Râde zgomotos.

— Diseară?

— O oră mai exactă?

— 21.30?

— Ok, ne vedem la mine la clasă.

— Bine.

— Hai fugi la ore!

— Pa, pa!

— Succes!

M-am descurcat mai bine decât mă aşteptam. Bravo, băi! Aşa mai vii de acasă! Abia au trecut cele trei ore, două din ele fiind materii reale – matematică şi fizică – materii pe care le uram din străfundul fiinţei mele. Eu am fost făcut să simt, nu să gândesc. Cel puţin, să nu gândesc la modul acela.

Urma prânzul. De la masa la care stăteam, o vedeam. Se amuza teribil cu ale ei colege. Însă, dacă era să fac un clasament, dintre cele patru zâmbete, al ei mi se părea cel mai frumos. Desigur, eram subiectiv, iar gusturile nu se vor discuta niciodată.

I-am dat mesaj. „Eşti frumoasă!”

După câteva secunde, o văd cum îşi scoate telefonul, citeşte mesajul, zâmbeşte discret şi începe să mă caute cu privirea. Mai că-mi venea să dau din ambele mâini, să mă vadă mai repede, însă, m-a zărit. De data asta, a zâmbit larg.

„Ne vedem diseară, da?” vine mesajul de la ea. „Da.”

„Ok, te pup!”

„Şi eu.”

Îmi doream să mă sărute, să-i simt buzele, să-i ating, la început timid, trupul, să-i simt sânii lipindu-se de pieptul meu. Mi se aprinseseră călcâiele şi nici măcar nu am apucat să o cunosc. Însă, uneori, viaţa te îndeamnă, parcă, să te arunci

cu capul înainte.

Când am ajuns în cameră (era la etajul patru) gâfâind, n-a trecut foarte mult timp până când un coleg de-al meu mi-a spus că vrea să vorbim. Ok, hai să vorbim!

— Adam, am văzut că te tot uiţi după Andrada! îmi zice, parcă părându-i rău de mine.

— Aaa, da, de ce, ce s-a-ntâmplat? îl întreb eu confuz. Recunosc, nu mă aşteptam să fie ăsta subiectul de discuţie.

— N-are o reputaţie tocmai bună, pe aici, prin liceu. Mă gândeam că vrei să ştii asta.

— De ce spui asta? îl întreb şi mai confuz.

— Aşa am auzit de la colegii ei. Cică şi-o trage cu mulţi. Dacă vrei, mergi la Cristi, tipul ăla înalt şi brunet, de la ea din clasă, şi întreabă-l de reputaţia ei ca să te convingi.

— Aha, ok, merci!

Simţeam că-mi picase cerul în cap. Chiar nu părea genul de fată căreia îi arde de... o arde între picioare aşa rău. Dacă n-o fi aşa? Merită să ascult niște păreri sau să mă conving pe propria piele? Dar dacă o să mă fac de râs, dacă o să fiu dezamăgit, dacă, dacă şi iar dacă? În cap, îmi vuiau zeci de întrebări la care, deloc surprinzător, nu aveam răspuns. Îmi venea să o sun şi să o întreb atunci, dar mi-am dat seama că ar fi o prostie din partea mea şi aş fi pierdut şi cea mai mică şansă de a mă convinge singur. Pentru prima dată, mă aflam în faţa unei astfel de situaţii – când

aflasem chestii de la alţii. Nu ştiam cum să reacţionez. În mijlocul luptei interioare, simt că-mi vibrează telefonul. Primisem un mesaj de la ea ce suna cam aşa: „Abia aştept să te cunosc! Sper să nu te sperii.” În capul meu, era cam aşa – o jumătate abia aşteaptă să o cunoască, cealaltă jumătate îmi spune să înlocuiesc acel *cunosc* cu *fut*.

Termină, prostule! Voi merge să o cunosc, am încredere că mă duce câtuşi de puţin capul. Poate-s poveşti. Dar dacă nu? Ei bine, dacă nu-s poveşti, nu pun suflet, i-o trag de câteva ori şi-o las. Ce mă tot chinui atât!

M-am apucat să-mi fac temele, deși, de fel, mi le copiam, fiind de părere că nu mă vor ajuta prea mult pentru viitor. Și, acum, când mă gândesc, îmi dau dreptate. Din gând în gând, îmi cădea gândul la Andrada, la ora 21.30, ora la care ne vom vedea. Unele fete, fără prea mari eforturi, mi se ghemuiau cumva în suflet. Poate că-i mult spus, dar asta simt în astfel de momente. Recunosc, la fel de repede cum le las să-mi intre la suflet, le și scot. Aşa-i când eşti puşti.

Timpul, printre matematici prea complicate pentru latura mea umană, printre fizici prea inutile, printre chimii greu de înţeles, a trecut repede. Era deja 21. Iar resimţeam emoţiile. Abia după vreo câţiva ani, acestea au dispărut de tot atunci când eram în situaţia de a întâlni pe cineva nou, de sex feminin. Probabil, experienţa

acumulată a contat foarte mult la senzaţia de comoditate.

Cobor spre clasa ei. Mă mai gândeam la ce-mi spusese colegul meu, dar voi vedea cum o voi rezolva. Trebuie să existe o soluţie, căci totul, în viaţa asta, are o rezolvare. Trebuie doar să ştii să o găseşti pe cea potrivită.

Ajuns în faţa uşii, trag o privire pe geam și-o văd în ultima bancă, butonând telefonul. Trag aer în piept şi intru în clasă.

— Hei! Bună, Adam!

— Bună, Andrada!

— Ce faci?

— Mă rog să nu mă scoată la tablă, mâine.

— Matematică, presupun.

— Ai ghicit!

Am început să râdem.

— Vezi că nu-i de joacă cu tipa asta, îmi spune. Are 3-ul la discreție și nu se sfiește să-l folosească.

— Mda, am mai auzit poveşti de genul. Om vedea! Tu ce faci?

— Bine, mi-e cam somn.

De fel, când o fată-ţi spune că-i este somn, să știi că se traduce că nu prea are chef de tine. Cu ea, slavă Domnului, nu a fost așa.

— Andrada, înainte de orice și cu riscul de a părea un prost, vreau să te întreb ceva ce-mi stă și pe limbă, şi pe suflet.

— Te ascult. A făcut ochii mari.

— Se aud nişte vorbe prin liceu…

— Cum ar fi?

— Că… na…

— Ahahahaha, hai spune-o odată, fraiere!

— Că-ţi place să te vezi cu mai mulţi băieţi.

— E adevărat că mă văd cu mai mulţi băieţi. Văd în fiecare zi 18, la mine în clasă. Te referi la altfel de văzut, ştiu. Adam, am să-ţi explic despre ce vorbe se tot aud şi de ce există. Le ştiu, le-am auzit şi îţi înţeleg grija. Chiar mă bucur că ai întrebat.

Huh, a reacţionai neaşteptat de bine pentru cum mă gândeam că va reacţiona. Da, probabil pentru că ştia de existența lor şi pentru că este suficient de matură.

— Te ascult, îi spun.

— Ia un loc, va fi o poveste puţin mai lungă.

— Reputaţia proastă a unei femei este cauzată şi de gura prea vorbăreaţă a unui bărbat, nu doar de faptele ei. Şi nu ar fi nimic rău că este vorbăreţ dacă nu ar spune prostii.

Ştii cum s-a dus vorba-n sat că femeia alături de care ieşi la cafea este uşuratică? Din prea multă plictiseală şi puţin testosteron, s-au apucat bărbaţii să se laude despre nopţile în care au avut-o, despre cum i-au tras-o, iar la final, cel mai inteligent dintre ei a tras concluzia: este o curvă. Unii dintre bărbaţi sunt ipocriţi atunci când nu acceptă să înţeleagă că, la fel ca ei, o femeie poate avea mai multe relaţii sexuale.

— Da, dar, am mai purtat acum ceva ani conversaţia asta cu o altă tipă, îi spun. Ştii cum e? N-aş vrea să am alături o femeie trecută prin 100 de paturi.

— Te înţeleg, Adam, şi ai dreptate. Dar, nu ştiu dacă acea fată ţi-a spus că femeia își spune fix atât cât vrea despre trecutul ei. Deci, dacă e de calitate îndoielnică tipa, vei afla 10% din adevăr.

— Cam aşa mi-a spus şi ea.

— Atunci când alegi să fii lângă o femeie, îi accepţi trecutul şi n-o iei la pachet cu el. În caz contrar, dacă vrei doar să i-o pui, cel puţin ai bunul simţ să taci dracului din gură. Păstrează pentru tine detaliile din pat – fii un domn! Și, dincolo de tot ce ţi-am zis, mai sunt şi acei bărbaţi care au avut neşansa de a fi refuzaţi şi-ncep să fabuleze poveşti care mai de care despre femeia cândva dorită cu ardoare. Şi mereu vor exista alţii ca ei, care să creadă şi să ducă vorba mai departe. Dacă ţi-a refuzat avansurile şi propunerile, nu-i nimic, omul din eşecuri trage cele mai de preţ lecţii – n-are rost să-i pui în spate vorbe şi fapte ce nu-i aparţin. Așa a fost şi-n cazul meu – am refuzat multe avansuri, mulţi băieţi, pentru simplul fapt că nu-mi plăceau. Şi, na, pentru ei bunul simţ este limitat.

— Am înţeles.

— Crezi ce vrei, crezi ce vrei să crezi, eu am fost sinceră cu tine. Doar timpul îţi poate confirma cele spuse. Bine. şi cei pe care i-am

refuzat, dar doar dacă ar fi dispuşi să renunţe la orgoliu şi să recunoască că le-am spus *nu* propunerilor.

— Hai să vorbim despre altceva, despre tine, despre mine, pentru că-mi placi mai mult decât îmi plăceai înainte să intru în clasă.

Zâmbind, mi-a spus că se bucură. Şi eu, în sinea mea, mă bucuram că am decis să-i spun ce am auzit. Poate că nu-i fair play, dar n-am dat nume. Am vrut să-mi rezolv anumite lucruri care mă rodeau pe interior.

— Te-ai acomodat aici? mă întreabă ea.

— Da, deja au trecut câteva luni bune.

— De ce te-ai despărţit de Cristina? Întrebarea ei nu o anticipasem, cel puţin, nu aşa de repede.

— Pentru că nu ne potriveam. Am mințit-o şi a fost începutul din lungul drum al mincinilor care urma să i le spun.

— Am înţeles. Şi nu crezi că se va simți ciudat dacă noi doi am fi împreună?

— De ce? Nu cred, ea deja are alt prieten și sunt sigur că a trecut peste şi a înţeles situaţia dintre mine şi ea.

— Posibil. Eh, oricum, mie nu-mi pasă de gura lumii. Eram curioasă, nimic mai mult. Povestește-mi despre tine, spune-mi ceva ce nu ştie toată lumea.

— Te plac! Am văzut că a făcut ochii mari, apoi i-a încolţit pe buze un zâmbet larg.

— Nu mă aşteptam. Adică nu mă aşteptam la

replică, pentru că, altfel, ceea ce spui că simţi este evident.

— E rândul tău, Andrada!

— Păi... să vedem! Hmm, la dracu'! E aşa greu să vorbeşti despre propria persoană. Dar, stai, stai, că mă voi gândi să-ţi spun, că nu vreau să rămân datoare încă de la prima noastră întâlnire.

— Aştept, nu-i grabă.

— A, uite, nu-mi place să aştept după oameni. Eu sunt punctuală, aşadar am aceeaşi pretenţie şi de la ceilalţi. Bine, mai puţin în cazul în care intervine ceva obiectiv, neprevăzut, dar altfel... fac urât.

— Şi cum faci tu urât?

— N-ai vrea să vezi, dar, cine ştie, s-ar putea să mă provoci să-ţi arăt într-o zi.

Râdem amândoi.

— Te-aş provoca la altceva, dar nu-mi permit acum să-ţi spun la ce anume, îi spun.

— Eşti cam încrezător, dacă nu chiar ai tupeu, băi, băiatule!

Îmi placi! mi-a zis o pereche de ochi căprui şi calzi.

Tăceam amândoi şi ne zâmbeam. În zâmbetul ei, am văzut întruchiparea sincerităţii şi nu aveam să mă înşel. Îmi apropii buzele de ale ei şi o sărut – cu emoţie că s-ar putea să nu fi fost momentul potrivit. Îmi răspunde la sărut, cu-n alt sărut, de această dată pasional. Sărut ce-mi trezise bărbăţia– lucru pe care rar l-am simţit când am

sărutat o femeie.

Ne-am dezlipit buzele, dar nu şi privirile. Cuvintele nu-şi mai găseau rostul pentru a scrie un început de poveste pe-o coală albă. Am decis atât eu, cât şi ea, să scriem povestea direct în suflet, fără a mai folosi vreo ciornă.

— Adam, sper să nu mă dezamăgeşti. Recunosc, mi-e teamă să fiu dezamăgită, mi-e teamă de tot ce înseamnă durere, deşi, până acum, nu am simţit-o. Dar i-am văzut pe alţii, am văzut că o astfel de durere te desfigurează fizic şi, sunt mai mult decât convinsă, sufleteşte.

— Nu-ţi promit, căci nu sunt în măsură să fac astfel de promisiuni. Pot să-ţi spun că voi încerca să fiu corect cu tine. Atât. Restul, om vedea ce alege timpul pentru noi.

— Timpul nu alege. Oamenii aleg ce se întâmplă cu ei. Aşadar, te rog, ai grijă de noi, așa cum voi face şi eu. Cred că dacă ştim să păstrăm, nu să aruncăm cât colo, am putea scrie o poveste cel puţin interesantă.

— De acord, Andrada! Voi face tot ce-mi stă în putinţă. Şi te pot asigura că poate nu voi fi ceea ce ai nevoie, dar, cu siguranţă, voi fi sincer de la început până la final. Pe atunci, nu aveam idee că sunt vorbe mari şi că-mi voi încălca total toate vorbele, toate asigurările ce i le-am făcut sub impulsul fericirii.

Primele două săptămâni au trecut repede, fără nimic notabil, ci fiind definite doar de linişte şi

multe zâmbete. Începeam să ne cunoaştem mai bine, să fim tot mai comozi în prezenţa celuilalt. N-am făcut sex. De fapt, nici nu am sărit dincolo de câteva sărutări pasionale. Era un început pueril, dar promiţător.

Aş fi vrut să o facem, să o văd dezbrăcată, să-i sărut gâtul, sânii, abdomenul, interiorul coapselor. Dar **toate la timpul lor**, stimate Adam! Ai răbdare, băiete!

Şi cum treci marea cu răbdarea, într-o seară de vineri, sub pretextul unei plimbări nocturne, am ajuns în faţa unei pensiuni.

— Să intrăm! îmi spune.

— Ce? o întreb încă nerealizând ce se întâmplă.

— Ai auzit bine. Am făcut o rezervare aici pentru noi doi, pentru acest weekend! îmi spune ea şi, imediat, începe să râdă. Probabil că, dincolo de altele, aveam o faţă extrem de comică la auzul vorbelor ei. Dacă m-aş fi văzut, cred că şi eu aş fi râs copios. Am intrat, ne-am cazat şi-am ajuns în cameră – 69, un fel de ironia sorţii cred.

— Mă duc să fac un duş, Andrada! Revin!

— Ok, fugi şi spală-te! Chiar mă întrebam de unde venea mirosul ăsta insuportabil.

— Amuzant!

O aud râzând. Dau drumul la apă şi aştept să se încălzească puţin. Ce-o fi în capul ei de-a făcut un asemenea lucru? Adică... nici măcar eu nu m-am gândit să rezerv ceva pentru noi doi. Ce-o urmări? Pentru prima dată mă aflam într-o astfel

de situaţie. în care fata face primul pas important în relaţie. Poate că se săturase să aştepte să-l fac eu şi a luat ea iniţiativa – oricum, lăudabilă iniţiativă.

Intru în duş. N-am apucat decât să mă spăl pe corp, când am auzit uşa băii deschizându-se şi paşii ei îndreptându-se spre cabina de duş ale cărei geamuri aburite nu mă lăsau să văd ce se întâmpla în afara ei. Deschide uşa şi pătrunde înăuntrul ei.

— Mă gândeam să-ţi ţin de urât, îmi spune.

— Da, să ştii, chiar aveam nevoie. Mulţumesc că-ţi faci griji în legătură cu mine! Cred că eşti cea mai grijulie iubită din câte am avut până acum.

Râdem amândoi. Aveam noroc că dimensiunea cabinei permitea ca doi oameni să se afle în acelaşi timp în ea. Cred că ştiau ei ce ştiau.

Ne sărutăm şi ne lăsăm mâinile să ne descopere trupurile goale. De ce închid oamenii ochii atunci cand se sărută? Pentru a lăsa sufletele să se apropie. Pentru a lăsa ca focul iubirii să mistuie tot ce-i rău. Pentru a înlătura tot răul din lume şi a trăi pur. Aşa eram şi noi – am tras cu ochiul să văd dacă-i ţine închişi.

Mâinile mele îi goneau din ce în ce mai nebuneşte pe corp, îi mângâiau spatele, sânii și îi strângeau tandru fesele şi gâtul.

Mâinile ei alunecau încet, nelăsând necunoscut niciun centrimentru din corpul meu.

S-au oprit la penis. Ş-au început să facă o mişcare de du-te-vino. Simţeam că iau foc, simţeam cum sângele a început să fugă prin corp, fapt resimţit printr-o erecţie. O voiam acum şi aici – n-o făcusem niciodată sub duş, dar aveam de gând. Ne desprindem buzele şi o întorc cu spatele la mine. Mâna mea dreapta mai că s-a năpustit asupra clitorisului ei, făcând-o să tresară. Buzele îi gustau din gât.

O simţeam, pe măsură ce-i stimulam clitorisul, că se apropie de punctul maxim al plăcerii – orgasm. Îi simţeam trupul tremurând.

— Bagă-mi-o! îmi spune răstit.

Se apleacă puţin în faţă. În secunda următoare eram în ea, simţind-o caldă şi umedă. A început să geamă puternic. Cred că-i lipsise sexul, căci o femeie care abia aştepta să o facă este uşor de recunoscut. La fel de uşor de recunoscut ca un om flămând – odată ajuns acasă, se apucă să înfulece pe nerăsuflate.

O penetram din ce în ce mai rapid, făcând-o să nu mai aibă pauză între gemete, astfel încât totul în jurul nostru era doar un sunet „a” prelung şi continuu.

Din păcate, locul nu ne permitea prea multe, aşadar am căzut de comun acord să mutăm acţiunea-n cameră. Am lăsat-o să stea ea deasupra, să se mişte cum îşi doreşte, să stabilească ritmul. În tot acest timp, mâinile mele

îi strângeau fesele, din când în când, încurajând-o cu câte-o palmă pe fund. O apuc de gât, o trag înspre mine şi i-o bag încet, dar cât se poate de adânc. Îmi place sunetul feselor unei femei atunci când este fututã.

E rândul meu să domin situaţia. Ea sub, eu peste.

— Mai repede! urlă de sub mine. Mă conformez, căci o voiam fericită.

— end of story —

Acum, stăteam amândoi în pat, îmbrăţişaţi. După sex, unele femei preferă îmbrăţişarea şi vorbele, altele tăcerea şi indiferenţa. Ea aparţinea primei categorii.

— Aveam nevoie de aşa ceva, Adam! M-am simţit bine.

Încă-mi tremură picioarele.

— Mă bucur! Şi pentru mine a fost grozav! Abia mai suflam şi eu.

— Acum, sper să nu crezi că-s vreo uşuratică.

— Nu, stai liniştită! N-am motive.

S-a ridicat în şezut şi m-a întrebat:

— De ce m-ai ales tocmai pe mine?

— Păi am încercat şi la restul, dar m-au refuzat. Doar tu ai mai rămas.

— Eu te întreb serios, băiete! Nu mă lua la mişto, te rog!

— Am înţeles, şefa! Te-am ales pentru că te-am ales. Nu ştiu să-ţi explic de ce tu şi nu alta. Când ajungi să poţi detalia sentimente, înseamnă că nu-

s atât de profunde pe cât spui. Nu ştiu, te-am văzut şi am simţit că trebuie să te cunosc. Atât, nimic mai mult! Bine, recunosc, te-a ajutat puţin fizicul.

Râde. Râd.

Mă simţeam bine cu ea, parcă o ştiam de-o viaţă. Sunt oameni care-ţi intră-n suflet, fără să facă mari eforturi. Nu ştiu cum reuşesc şi, cred, nici ei nu au habar.

— Înţeleg, băi Adam! Eram cea mai mişto gagică de acolo.

Aha, ştiam eu!

— Ahahaha! Da, cum să nu!

— Ştii, mă, cum îi stă bine unei femei?

— Dezbrăcată?

— Nu, prostule!

— Dar cum, Andrado?

— Elegantă. Şi iubită.

Zâmbea. Îi cer să detalieze, căci părea interesantă explicaţia ce avea să mi-o ofere.

— Să-ncep cu eleganţa. Într-o lume în care orice împopoţonare este considerată la modă, când plimbarea cu sânii la vedere, cu fundul jumătate ieşit de sub fustă, cu unghiile prea lungi şi prea sclipicioase, e din ce în ce mai puţin loc pentru eleganţă. Consider că o femeie care îşi cunoaşte atuurile nu apelează la dezgolirea corpului în public, ci doar între patru ochi. Pentru bărbatul ei şi atât. O femeie cu toate acasă optează pentru rochii fine, simple, unghii şi

accesorii la fel de fine care nu atrag atenţia prea mult. O astfel de femeie ştie că ea poartă hainele, nu hainele pe ea. Apoi, când vine vorba de parfum, alege unul potrivit, cu un miros ce te face să o ţii minte, fără a fi folosit din abundenţă. Unul care persistă pe pielea unui bărbat şi după ce a lăsat-o-n faţa scării.

— Continuă, te rog, m-ai făcut curios!

— După ce-şi alege hainele, accesoriile şi parfumul, trebuie să ştie că eleganţa mai este oferită şi de modul în care o femeie se comportă. O doamnă nu-njură (rareori, când chiar nu mai poate), nu bârfeşte ca tanti de la colţul uliţei, căci în timpul ăsta are altceva mai bun de făcut. Pur şi simplu, trebuie să fie verticală şi să rămână fidelă principiilor ei.

— Şi despre iubit, ce-ai de zis?

— Aici voi fi scurtă, iubirea se vorbeşte mai puţin şi se simte mai mult. O femeie iubită care, la rândul ei, iubeşte va străluci oricât de întuneric ar fi în jurul ei. Zâmbetul îi este mai limpede, sufletul mai cald. O vei recunoaşte cu uşurinţă, pe cuvânt de onoare!

Avea dreptate. Cel puţin, asta simţeam.

— Tu ai idee cum îi stă bine unui bărbat? mă întreabă.

— Lasă-mă să mă gândesc puţin.

— Ok, aştept aici cuminţică. S-a întins înapoi în pat şi și-a tras cearşaful (ne acopeream cu el că era destul de cald) până în dreptul ochilor. De

acolo, din vizuina improvizată, perechea de ochi căprui mă privea curioasă.

— Gata, îi spun.

— Te ascult!

— Unui bărbat îi șade bine când are coloană vertebrală!

— Mamăăăă! Ce-i cu asta? Toţi avem coloană! Şi-a început să râdă.

— Pot continua?

— Da, da! Să ştii că-i stă bine şi când are erecţie, îmi spuse în timp ce se înfunda de râs.

— Un bărbat cu coloană vertebrală va fi, în primul rând, sincer faţă de femeia cu care-şi împarte viaţa. Iar sinceritatea este din ce în ce mai rară, pentru că omul vrea să obţină repede totul şi apelează la tertipuri d-astea păcătoase.

— Îhî.

— Iar un bărbat sincer nu va dezamăgi. În niciun fel. Când va alege să te părăsească pentru că nu mai merge, o va face diplomat.

— Adică-mi va spune subtil să mă duc dracului, nu?

— Nu. Ţi-o va spune fix aşa cum ai spus tu, dar din gura lui nu ţi se va părea jignitor.

— Ok.

— Mai jignitor ar fi să te înşele, să te mintă, să găsească pretexte şi scuze pentru care relaţia voastră nu mai merge. Apoi, dacă te iubeşte, o va face cu toată fiinţa lui, neinteresându-l alte femei – ce-i al lui îi este suficient.

— Interesant punct de vedere! Mai ai?

— Nu, nu mai ştiu. Mă voi gândi, iar dacă voi găsi răspunsuri potrivite, ţi le voi spune.

— Bine, dragule! La somn cu noi!

— De acord!

O sărut pe buze şi pe frunte ş-o iau în braţe. A adormit înaintea mea, iar eu continuam să mă gândesc la ea. Simţeam că nu mă pot desparţi, nici măcar cu gândul, de cea care-mi dormea în dreapta.

Sâmbătă, am ieşit prin oraş, am băut o cafea într-un local drăguţ, apoi ne-am plimbat puţin prin parc, bucurându-ne de vremea de afară şi de noi. Simţeam că-mi zburdă sufletul pe câmpii verzi, în tălpile goale, simţind atingerea fină a ierbii.

Apoi, am fost să mâncăm ceva, căci stomacurile începeau să-şi ceară drepturile, după aceea ne-am grăbit în cameră. Când am ajuns, ne-am dezbăcat şi-am făcut sex. Mult timp, până când am simţit că nu mai avem energie. Habar nu am cum am adormit.

Duminică dimineaţa, ne-am făcut bagajele şi am plecat spre liceu.

Ajuns înapoi în liceul cimitir al tinereţii mele, colegii mei au sărit cu o duzină de întrebări: *cum a fost? i-ai tras-o? cum e tipa la pat?* şi multe altele. Am ridicat din umeri şi am tăcut. O respectam pe fata alături de care-mi petreceam zilele, o respectam suficient încât ce se întâmpla între noi să rămână între noi. Aşa ar trebui sa fie fiecare

băiat, bărbat, atunci când vine vorba fie de actuala, fie de vreo fostă. Tăcerea, în astfel de momente, aparţine oamenilor inteligenţi.

N-am stat prea mult cu băieţii ăştia curioşi, ci am coborât la clase să mă văd cu ea. Îmi era dor deja. Ceea ce, pentru prima data, cunoşteam – dorul atât de aprins, dorul ce îţi conduce paşii spre acelaşi om iar şi iar şi iar.

— Ce-au zis colegii tăi? mă întreabă de parcă ar fi intuit ce le poate capul.

— M-au întrebat dacă ţi-o tragi bine şi le-am zis că eşti expertă! îi răspund şi bufnesc în râs.

— Porcule! Chiar ai făcut aşa ceva?

— Evident... că nu! Ce se întâmplă în Vegas, rămâne în Vegas, mai ales dacă acel Vegas este între picioarele tale. Iar mă bufneşte râsul, dar, de data asta, râde şi ea împreună cu mine.

— Prinzi curaj, taure!

— Ce-i rău în asta, mă rog?

— Nimic, mă excită puţin!

— Hai să rezolvăm cumva excitarea asta a ta!

— Vezi, Adam, ţi-am zis că prinzi curaj! Dar ia-o mai încet, că apoi se pierde tot farmecul.

— Bine, şefa! Am notat. Altceva mai doreşti?

— Da! Să mă săruţi!

Şi, evident, am sărutat-o. Şi am simţit cum sângele începe să-mi clocotească prin vene, mintea să-şi piardă din raţiune, iar sufletul să bată din palme de bucuros ce era. Mă simţeam bine cu Andrada, simt nevoia să o spun obsesiv, pentru că

tot obsesivă a fost şi perioada în care noi am fost împreună.

— Hai, la teme cu noi, copile! îmi spune, încercând să pară autoritară.

— Nu-i o idee rea, dar mie nu-mi plac temele, îmi placi, infinit mai mult, tu!

— Ce să-ţi fac? Mie-mi plac şi temele, așadar mă văd nevoită să te las cu buza umflata. Treaba ta ce faci – fie mă aştepţi aici vreo două-trei ore, fie te duci şi te prefaci că-ţi faci şi tu temele.

Am sărutat-o şi, apoi, fiecare s-a îndreptat spre pavilionul în care era cazat. Da, m-am apucat de teme. Nu de făcut, ci de copiat de la cei care deja le aveau făcute. Nu am fost un exemplu tocmai bun, dar nici n-am ajuns rău în viaţă, căci am ştiut să mă descurc şi să îmi fac favorabilă soarta atunci când venea vorba de şcoală, de job ori, pur şi simplu, de viaţă.

Pe la ora nouă, primesc un mesaj – „Mă doare capul, vrei să ne vedem mâine? Te superi? Te pup!”. Era Andrada. I-am trimis un mesaj înapoi, întrebând-o ce are şi spunându-i că nu este nicio problemă. Evident, habar nu avea de ce o durea capul.

Somn uşor, iubita mea, Andrada!

M-am luat cu băieţii la poveşti. Fiecare cu ce-şi mai aducea aminte din tinereţile mai tineri decât cele de acum. Am râs mult şi cu poftă, căci fiecare avea cel puţin o poveste amuzantă.

Primesc un mesaj, iar înainte de a vedea de la

cine a venit, mă gândeam că încă nu a adormit Andrada şi poate că vrea să ne vedem. Dar nu era de la ea şi n-aveam numărul salvat.

„Bună! Ce faci?” aşa suna mesajul. Băiat educat fiind, am răspuns:

„Bună! Povestesc. Tu? P.S.: nu ar strica să-mi spui cine eşti.”

„O admiratoare.”

Ei, drace! De când am eu admiratoare. Genul ăsta de replici mi se păreau şi atunci şi acum puerile, lipsite de inventivitate.

„Nu ştiu să am aşa ceva. Sunt sigur că ai un nume.” Așa este. Alexandra mă cheamă. Ce vrei să mai ştii?” “Care Alexandra?"

„Nu vrei mai bine să ne vedem şi să-ţi spun față-n față tot ce vrei să ştii?”

Eu, inocenţa întruchipată, am spus „Ok unde?”. La doi, în capătul holului. Mă ridic din pat, îmi cer scuze faţă de colegii mei că trebuie să plec şi cobor la etajul doi. Nu era nimeni. Mă gândeam că putea fi Andrada şi avea chef să-mi facă vreo farsă. Dar m-am înşelat, o recunoscusem pe tipă. Era într-o clasă pararelă cu cea în care era Andrada.

— Bună, Adam! Alexandra, încântată!

— Adam, la fel!

— Ce vrei să auzi? mă întreabă ea, dându-mi impresia că este un vânător care a venit să-şi ridice prada.

— Nimic special. Ce facem noi aici?

— Nu ştiu. Vorbim, presupun. Sau vrei să facem altceva?

— Nu, ajunge doar să vorbim, deşi nu ştiu dacă este chiar bine ceea ce fac.

— Te referi la Andrada? mă întreabă senin.

— Exact!

— Nu-i voi spune nimic şi, în definitiv nu facem nimic greşit. Suntem aici să vorbim. Sau, ce, ţi-a interzis să nu mai vorbeşti şi cu altcineva în afară de ea?

— Nu, nu!

— Eh, atunci înseamnă că putem sta cinci minute de poveşti, îmi zise plină de încredere.

Recunosc, voiam să plec, căci nu mă interesa persoana ei, însă ceva, habar nu am ce, mă ţinea acolo şi mă simţeam ca şi cum aveam plumb în picioare. Mă gândeam şi la posibilitatea ca cineva să ne vadă şi să-i spună Andradei. Însă, nu făceam nimic greşit, ci doar vorbeam.

— Îmi placi, Adam! Mult de tot! cuvintele ei parcă au căzut din cer, năucindu-mă. Cred că şi un croşeu s-ar fi simţit mai uşor decât cele şase cuvinte pe care tocmai le auzisem.

Nu ştiam cum să reacţionez. Nu era o fată deloc urâtă şi avea ceva ce mă atrăgea la ea, chiar dacă trecuseră câteva minute de când eram faţă în faţă. Însă, trebuia să mă gândesc şi la Andrada. De fapt, mai exact, mă gândeam la clipele petrecute alături de Andrada. Nu-mi doream să devină amintiri. Cu toate acestea, în loc să iau decizia

corectă, aceea de a-i spune că nu mă interesează, iar am greşit.

— Mă bucur să aud asta! îi răspund.

Părea surprinsă până şi ea, căci nu cred că se gândea că îi voi acorda importanţa dorită.

— Wow! Stai puţin să realizez ce tocmai ai spus!

— Nu fug nicăieri, Alexandra, aşadar poţi să-ţi iei câteva momente să procesezi ce tocmai am zis.

— Cum rămâne cu Andrada? mă întreabă, părând curioasă.

— Ce să rămână? Stai, am spus că mă bucur, nu că vreau să fim împreună. Este o mare diferenţă!

— Hai, Adam, ştiu că ai vrea să încerci şi altceva! Stă în sângele vostru, al băieţilor, să vreţi mereu ceva nou.

— Nu toţi sunt aşa!

— Hai, mă laşi? Mă faci să râd! Eu vorbesc din experienţă. Cât despre tine, este normal să negi că ar fi așa. Doar nu ai vrea să-ți faci reclamă proastă, nu?

— Nu are nicio treabă ce spui tu cu ceea ce am spus eu. Nu caut să-mi fac imagine nici negativă, nici pozitivă. Nu am motive să bravez. Şi, în plus, nu vorbi despre omul pe care nu-l cunoşti.

— Lasă-mă să te cunosc, să te pătrund până-n măduva oaselor şi să mă conving că nu greşesc.

— Nu mă interesează lucrul acesta, Alexandra! Am o relaţie cu o fată care mă face fericit, aşadar

am tot ce-mi trebuie. Nu văd ce ai putea aduce tu în plus.

— Nu vezi pentru că nu mă laşi să-ţi arăt, a protestat ea.

— Aşa este, dar, repet, nu mă interesează ce aş putea avea cu tine. Mă interesează doar ceea ce am deja, alături de fata la care ţin.

— Impresionant! Mai că-mi vine să te cred.

O percepeam ca pe o fată care acumulase ceva experienţă. Pe toate planurile. Începea să-mi fie teamă că ceea ce simt pentru Andrada nu va fi suficient de puternic încât să-i rezist ei, tentaţiei întruchipate. Dar nu-i voi spune că încrederea în relaţia pe care o aveam începea să se risipească sub greutatea vorbelor ei şi a încercării de a mă convinge s-o las să mă cunoască.

Îi simt mâinile cum îmi cuprind trupul şi o simt apropiindu-se de mine. În mod normal, ar fi trebuit să o îndepărtez, dar, inexplicabil, i-am permis să mă ia în braţe şi să-şi pună capul pe umărul meu. Ş-am stat îmbrăţişaţi aşa vreo cinci minute, fără ca vreunul dintre noi să spună ceva, fără să simt că ceva este în neregulă.

— Ce spui, încercăm?

Frate, da' insistentă era! Ce-i drept, un băiat se simte bine atunci când fata insistă pe lângă el, când ea încearcă să-l cucerească şi nu invers. Este unul dintre lucrurile pe care orice bărbat, când este mai tânăr, și le doreşte. Nu ştiam ce să fac şi cred că în acel moment eram ca o marionetă, fără

pic de voinţă proprie.

Își apropie buzele de ale mele, apoi, se duce cu ele spre urechea mea şi-mi şopteşte că noi doi am putea face multe nebunii şi că-i sigură că-mi vor plăcea. Nici puterea să neg ceea ce tocmai îmi spusese nu o mai aveam. Nici măcar să-i spun că deja am totul şi că nu am nevoie să iau şi la pachet!

Apoi, o fracţiune de secundă mai târziu, îi simt gustul buzelor. Şi îi intru în joc. Ne sărutam pasional, de parcă ne-am revăzut după o perioadă lungă de timp în care am fost privaţi unul de celălalt. Dar noi eram nişte străini. Ea era o fată care ştia să obţine ce voia, iar eu eram un mare bou.

Sărutându-ne, m-a condus în clasa ei, unde m-a trântit pe un scaun şi s-a pus peste mine. Simţeam că mă încălzesc, iar, în pantaloni, tocmai se întâmpla o reacţie chimică, pe numele ei, erecţie. Voiam să i-o trag. Acolo, în clasă – pe bănci, pe catedră, pe scaun, sprijinită de perete.

Însă se pare, avea un plan bine stabilit de a mă fura de sub umbrela Andradei. Când a simţi că mi-am băgat mâinile pe sub tricoul ei, s-a oprit şi mi-a zis:

— Te grăbeşti! Nu am să-ţi dau totul din prima seară şi nu pentru că aş avea o problemă, ci pentru că vreau să-ţi doreşti să mi-o pui!

Am ridicat din umeri şi i-am spus că-i ok. Se risipise toată tensiunea din corpul meu, tot cheful,

toate dorinţele de a o penetra în cel mai vulgar mod posibil. Da, fata asta îmi transmitea ideea de sex murdar, pervers.

— Atunci, dacă nu ai chef, merg să dorm! îi spun.

Părea uimită, căci am fost atent la reacţia ei. Dacă voia să jucăm dur, se pare că tocmai am început să-i fac jocul.

— Bine. Ne auzim, Adam! Mi-a făcut plăcere, să știi. Somn uşor!

— Somn uşor!

A dat să mă sărute, dar mi-am tras capul şi-am plecat să mă arunc în pat şi să mă gândesc la ceea ce tocmai făcusem. Ajuns în dormitor, m-am aruncat direct în pat. Mă gândeam că, mâine, va afla Andrada şi o să se supere groaznic. Mă gândeam cât de slab, cât de idiot, cât de prost am putut fi. Mă gândeam că nu merită schimbul – Alexandra pentru Andrada. Dar, acum, totul este tardiv, iar răul a fost făcut. Singurul lucru pe care îl puteam spera consta în faptul ca Alexandra să-şi ţină promisiunile, Andrada să nu afle, iar eu să nu mai repet experienţa.

Însă cum viaţa nu poate fi simplă, de cealaltă parte a creierul, mă gândeam la tipa asta nouă. Cu ea, am simţit o dorinţă imposibil de stăpânit. Diferită de cea pe care o aveam atunci când eram cu Andrada. Ştiam că dacă ne vom mai vedea, lucrurile vor evolua din rău spre mai rău pentru relaţia pe care eu o aveam. Ştiam şi că nu-i corect

faţă de Andrada ceea ce fac, dar nu găseam soluţii să îmi opresc robinetul prin care-mi curgea în minte Alexandra.

M-am trezit mai obosit decât eram înainte să adorm. Mă frământa şi mai tare întâmplarea de aseară. Simţeam vinovăţie şi mă hotărâsem să-i spun Andradei, cu prima ocazie, prostia pe care o făcusem. Ştiam că nu mă va ierta, dar măcar mă voi simţi eliberat de greutatea asta ce-mi atârnă de umerii sufletului.

În pauza mare, când aveam 20 de minute la dispoziţie, m-am dus la ea în clasă şi am rugat-o să vină să ne plimbăm puţin, căci am ceva să-i mărturisesc. Chipul senin a venit spre mine, m-a sărutat şi m-a luat de mână.

— Hai să ne plimbăm, frumuşelule! M-ai făcut curioasă!

Nu puteam articula nimic. Începea să-mi pară rău pentru decizia de a-i spune. Trebuia să mă asigur că-s pregătit să fiu sincer cu fata care-mi dăduse totul – fericire, linişte şi motive să-mi placă mai mult mediul de acolo, din liceu. Nu-i voi spune. Nu pot să-i rup în halul ăsta sufletul. Mi-am promis, în drum spre curtea liceului, că nu voi mai repeta experienţe ca cea cu Alexandra. Și tot pe drum spre afară, m-am gândit ce să-i spun.

— Hai pe bancă! îmi spune.

Ne-am aşezat, iar perechea de ochi calzi mă întreabă ce vreau să-i spun.

— Nimic, voiam doar să te văd şi am găsit un

pretext pueril să te scot din clasă.

Am spus cuvintele fără să respir, aşa cum repeţi o poezie învăţată pe de rost, de parcă toată noaptea repetasem fraza cu pricina.

— Hai, mă, pe bune?! Era suficient un mesaj sau să vii pur şi simplu să-mi spui! Şi eu care credeam că e ceva cu adevărat important. Apropo, ştii ce zi e mâine?

— Marţi?

— Nu, prostule! Mai încearcă!

— Nu ştiu, ce zi este?

— A noastră!

Părea puţin supărată că nu am ţinut minte. Probabil, dacă nu-mi spunea ea, nici nu-mi dădeam seama. Aşa-s femeile, mai atente la detalii, dar, vorba aceea, detaliile pot face diferenţa.

— Uitasem, ştii că eu nu stau foarte bine atunci când vine vorba de cifre.

— Da? Cum stai la 69?

— Ce?!

— Ce ai auzit.

— Nu ştiu cum stau pentru că nu am făcut aşa ceva până acum.

— Nici eu, dar ar putea fi o idee pentru viitor. Dacă va mai fi un viitor, desigur, că la cum văd că te comporţi… cam greu să ajungem la 69, când tu nu ţii minte cifra 1 – de la o lună de când suntem împreună.

A bufnit în râs.

— Glumesc, blegule! Mi-a văzut privirea plină de uimire şi cred că a simţit nevoia să mă lumineze puţin. Hai la ore, că mai sunt două minute şi se sună!

Ne-am ridicat, la etajul doi ne-am sărutat fugitiv şi fiecare am luat-o spre clasa lui. Eu aveam chimie, dar numai la aberaţiile total nefolositoare ale profesoarei nu-mi stătea capul. Mă gândeam cum să-i spun sau, în caz contrar, cum să ascund cât mai bine ceea ce s-a întâmplat. Şi de ea, dar şi de mine, căci mă consuma pe interior. Nu mai înşelasem niciodată până atunci, însă cu o seară în urmă mă dezvirginasem şi la capitolul ăsta.

Profesoara m-a văzut că eram în altă lume şi, ca un om deosebit ce era, m-a pus să repet ce spusese ea cu câteva clipe-n urmă. Evident că habar nu am avut.

— Ai un doi pentru astăzi, domnule!

Am tăcut, n-am schiţat nici cel mai mic gest. Tot ceea ce am făcut a fost să rostesc, în gând, un *du-te-n pizda mă-tii*. Măcar, dacă tot luasem un doi, nu mai avea treabă cu mine toată ora. În viaţă, e bine să priveşti partea plină a paharului, căci aşa vei trece mult mai uşor peste obstacolele ce se vor ivi în calea ta. De când mă ştiu am fost un tip optimist chiar dacă uneori păream iresponsabil ori visător sau naiv. Oricum, nu-mi prea pasă mie de gura lumii ce, uneori, era ca un

WC – plină cu rahat.

După ore, m-am aruncat în pat încercând să-mi revin după noaptea obositoare. Îmi vibrează telefonul.

„Ce faci, dragule?”

Era un mesaj de la Alexandra. L-am ignorat, căci îmi promisesem că nu mai calc strâmb. Când eram cât pe ce să adorm, primesc un alt mesaj. Evident, Alexandra.

„Mă ignori acum? Aseară părea că ardeai de dorinţă. Treaba ta! P.S.: să ştii că o altă șansă nu vei avea, în cazul în care-ţi vine mintea la cap.”

Mă decid să-i răspund. Am făcut-o cât de sec am putut eu, să-i dau de înţeles că nu mă mai interesează nimic ce ţine de ea.

„Da, sigur.”

Am adormit şi m-am trezit peste vreo trei ore. Oboseala tot acolo era şi habar nu aveam de ce. Îmi fac o cafea, poate reuşesc să mă mai dezmeticesc. Ies afară, în curtea liceului-internat, să-mi beau cafeaua şi să fumez o ţigară. Aveam nevoie de aer, de clipe în care să fiu doar eu cu mine, căci aveam de gând să port o conversaţie cu mine însumi.

Dar tot ceea ce-mi venea în cap era vinovăţia. Mă simţeam jalnic ştiind că i-am călcat încrederea în picioare. Bine, ea încă nu ştia, dar şi când va afla... nu vreau să mă gândesc ce va fi în sufletul ei. Minciuna are picioare scurte, o pot spune din proprie experienţă. Mâine sărbătoream o lună de

relaţie, însă mie nu-mi ardea de sărbătoare, căci, în interiorul meu, era un haos total. Trebuia să-i spun, dar nu ştiam cum să o fac. Pe-o parte, nu voiam să o pierd, însă pe cealaltă parte, nici bine nu mă simţeam ţinând secret prostia pe care am făcut-o.

„Ce faci, iubitul meu?" Era Andrada.

„Fumez o ţigară şi beau o cafea. Tu?"

„Singurel? Eu mi-am terminat tema la matematică şi simt că-mi explodează creierul. Vrei să îmi mai reduci tu din stres?"

Ai pus mult prea mult suflet, Andrada! Ai început să îndrăgeşti un om care nu te merită.

Deseori, lucrurile astea se întâmplă – unul dintre cei doi este un om excepţional, iar celălalt este ultimul om de care ai avea nevoie. Relaţiile de genul ăsta sunt cele mai dăunătoare, cele mai de nedorit, cele care lasă urme adânci în sufletul unui om. Eu n-o meritam atât cât mă merita ea pe mine, iar de acest lucru eram sigur.

„Ok, te aştept jos, pe banca de lângă sala de sport." „Viiiiiiin!"

A ieşit din pavilionul în care erau cazate fetele cu un zâmbet larg, ca şi cum aş fi fost singura persoană de care avea nevoie. Lucrul ăsta mă făcea să mă simt şi mai de căcat. Mă sărută lung.

— Îmi era dor de tine, aşa puţin, elevule! îmi spune, continuând să zâmbească.

Eu, în schimb, nu am zis nimic. I-am zâmbit şi atât.

— Cum a fost la ore? mă întreabă.

— Bine. Am luat un doi la nebuna aia de chimie.

— De ce?

— Nu eram atent. Mă gândeam la tine.

— I-auzi! Măcar nu l-ai luat degeaba.

A bufnit în râs, însă eu tocmai o minţisem. Ce-i drept, doar pe jumătate, căci m-am gândit la ea, dar prin prisma faptelor mele.

— La tine? o întreb, încercând să nu par că m-aş gândi la ceva, pentru că în sinea mea tocmai se dădea o luptă între a-i spune şi a tăcea.

— Bine, am luat un 10 la istorie. În rest, nimic deosebit.

— Bravo!

— Eee, de parcă ar fi cine ştie ce chestie. Auzi, ştiu că e o întrebare tembelă, dar când ne-o mai punem şi noi? Am chef, am nevoie, ceva de genul ăsta.

A reuşit să mă scoată din gândurile mele. Cumva, sexul mă scotea din rutină, mă desprindea de tot ceea ce mă frământa. Probabil, din cauza vârstei.

— Când vrei, îi răspund cu-n zâmbet şiret pe chip.

— Azi, pe seară, când lumea doarme. Ce spui?

— De acord.

— Perfect, iubitule! Mă duc să-mi continui temele şi te sfătuiesc să faci şi tu acelaşi lucru. Nu de alta, dar diseară se anunţă o noapte cel

puţin nebună.

— Ok.

M-a sărutat şi a plecat. Eu n-aveam chef de teme. Mi-am mai aprins o ţigară şi am închis ochii. Dacă m-ar fi văzut cineva, sunt sigur că m-ar fi catalogat drept un ciudat. Dar, cum am mai spus, nu dau doi lei pe gura lumii.

Într-un final, am urcat sus, unde am mai povestit cu colegii mei. Am râs, căci, v-am mai spus, tipii mereu aveau câte-o poveste amuzantă. Habar nu am dacă erau adevărate şi nici nu-mi păsa atât timp cât mă destindeau. Apoi, mi-am mai copiat din teme, am făcut un duş şi aşteptam mesajul Andradei.

Pe la ora 23, îl primesc. Era telegrafic. „În cinci minute, la mine la clasă. Pup.”

Am mai stat puţin cu ochii pe tavan, după care m-am ridicat din pat şi m-am îndreptat spre clasa ei.

Ajuns acolo, o zăresc prin beznă în ultima bancă.

— Bună din nou!

— Bună, Andrada! Nu închidem uşa de la clasă?

— Ba da. Prinzi cheia?

— Abia de văd, n-am cum s-o prind.

— Bine, o închid eu.

Ş-a-nchis-o. E ciudat când programezi sexul, când știi deja ce urmează să se întâmple, când este un act ce poate fi prevăzut. Parcă-şi pierde

din pasiune, însă, aici, în liceu, asta era singura noastră şansă, iar clasa printre puţinele locuri în care ne-o puteam trage.

M-a sărutat, apoi mi-a şoptit la ureche că abia aşteaptă să fiu în ea. Deşi, cândva, vorbele de genul ăsta m-ar fi aprins, de data asta, nu am simţit absolut nimic. Eram acolo să-mi satisfac o nevoie, în nici un caz să-mi folosesc şi emoţiile. Asta simţeam, era ceva involuntar, neplanificat şi nou pentru mine.

I-am dat jos tricoul, i-am tras pantalonii de pe ea, i-am scos chiloţii, am întins-o pe bancă şi-am pătruns-o. Totul, în prea mare grabă. Şi, pentru că nu era o fată proastă, s-a prins că ceva nu-i în regulă.

— Stai! Ce dracului ai? Parcă te grăbeşte cineva!

— Nimic. Taci şi hai să ne futem!

— Adam, opreşte-te! Nu mai vreau!

M-a împins. Părea surprinsă şi, în acelaşi timp, deranjată de atitudinea mea.

— Ce ai, omule? mă întreabă, simţindu-i-se, încă, în glas nemulţumirea.

— Nimic, ce am?

— Păi, nu ştiu, de asta te şi întreb! Eşti prea grăbit, totul pare prea mecanic. Ceea ce, din câte-mi amintesc, nu s-a întâmplat până acum.

Îi ignor vorbele.

— Ne-o tragem sau nu? Făcuse ochii mari.

— Nu-mi vine să cred! Ce-i cu tine?! Parcă te-

au răpit extratereştrii şi te-au înlocuit cu un Adam mult mai idiot decât cel original.

— Ok, nu vrei, am înţeles. Găsesc eu cu cine să mi-o trag, nu-ţi face griji!

— Nemernicule! Ieşi afară şi să nu te mai văd! Boule!

M-am îmbrăcat şi am urcat sus, în dormitor. Nu realizam ce făcusem. Parcă ochii-mi erau acoperiţi de o pătură groasă de ceaţă.

Inevitabilul s-a produs. I-am scris Alexandrei. „Bună, Alexandra! Ce faci? Vrei să ne vedem?”

Aproximez că am aşteptat vreo 10 minute, căci fumasem o ţigară, până când am primit răspunsul de la ea.

“Carevasăzică, nu mai faci pe viteazul? Ţi-a trecut iubirea?

Să ştii că râd.”

N-aveam chef să-i răspund la provocare, pentru că nu mă ajuta cu nimic dacă o îndepărtam şi pe ea. Ca atare, i-am răspuns că m-am înşelat când i-am zis că nu mă interesează.

„Bine, ne vedem la etajul doi, în capătul holului, în 10 minute. E ultima ta şansă, Adam!”

N-am nevoie ca cineva să-mi dea şanse. De cele mai multe ori, mi le fac singur şi aşa-i cel mai bine – să nu depinzi de nimeni. Albert Einstein spunea că dacă vrei să ai o viaţă fericită, să ţi-o legi de-un scop, nu de-o persoană. Şi eu înclin să-i dau dreptate, căci scopurile odată atinse rămân, pe când de oameni nu eşti foarte sigur că-ţi vor

rămâne alături prea mult timp. Mereu există posibilitatea să vrea mai mult, să găsească ceva mai bun, să considere că nu îi meriţi ş-atunci de ce să te legi de cineva?

Am coborât înaintea ei, pentru că nu puteam sta într-un loc. Capul îmi era gol, sufletul şi mai gol. Andrada nu mai era niciunde. Îmi spun că-s un ciudat, că un om nu poate ieşi aşa repede din sufletul altuia dacă a fost măcar un gram de sentiment în el. Iar între mine şi Andrada au fost mai multe grame.

O văd că vine, încerc să-mi alung fărâma de gând, căci nu voiam să stric şi întâlnirea cu Alexandra. Două în aceeaşi seară chiar ar înseamna că-s prost rău.

— Bună!

— Bună, Alexandra!

Dau să o sărut, însă ea se trage.

— Uşor, băiete! Acum crezi că poţi face ce vrei? Hai să jucăm după nişte reguli pe care le stabilim în comun. Gen, hmm, să mă gândesc... a, da! Desparte-te de Andrada!

— Cred că tocmai s-a întâmplat asta.

— Poftim? Când? mă întreabă, făcând ochii mari.

— Acum câteva zeci de minute.

— Nu cred!

— Întreab-o dacă nu crezi, îi spun fără prea mult chef de un astfel de subiect.

— Ok, n-am s-o fac, căci ar fi cu adevărat

penibil.

— Ştiu, de aia ţi-am şi spus.

— Porcule!

Mă sărută. Buzele Alexandrei sunt moi și au gust a pieire. Și nu aveam să mă înșel, dar nu puteam intui ceea ce urma. Îi simt mâna rece, pe sub tricou, cum îmi mângâie spatele. O prind cu ambele mâini de gât, o trag spre mine şi-o sărut cu pasiune. O voiam, simţeam că lângă ea îmi voi rezolva toate problemele, simţeam că ea este fata care mă poate face întreg. Şi ea ştia că are puterea asta asupra mea, căci imediat şi-a retras capul şi mi-a spus că iar mă grăbesc.

— Mai ai şi alte reguli? o întreb.

— Da. Aş mai avea câteva.

— Te ascult! Doar spune-le şi lasă-mă să te simt, să te am, să îţi cunosc fiecare parte din corp.

— Doar din corp?

Sufletul ei nu mă interesa, dar a trebuit să mint în speranţa că voi obţine ceea ce vreau de la ea. Aşa fac, uneori, bărbaţii când vor ca femeia să le intre cât mai repede în pat– spun minciuni care încep cu *o să te fac fericită* şi se încheie cu *te iubesc.*

— Nu doar trupul. Evident că şi sufletul!

— Aha. Nu părea să mă creadă, dar mai mult de atât nu-i puteam spune. Nu puteam minţi mai mult, căci mă simţeam prost, în primul rând, față de mine. Deşi, după ce-o înşelasem pe Andrada,

eram ipocrit să fac pe lupul moralist chiar şi faţă de propria persoană.

— Înainte de suflet, îmi vrei trupul, nu? continuă ea pe acelaşi subiect.

— Ştii că e vrăjeală partea în care, după câteva ore sau poate zile, un el îţi spune că-i place sufletul tău şi că te vrea pentru el. Sufletul omului nu-l cunoşti în câteva zile. Uneori, s-ar putea să nu-ţi ajungă nici măcar o viaţă întreagă alături de celălalt pentru a-i cunoaşte foarte bine sufletul.

— Poate că ai dreptate.

— Sigur am dreptate şi n-o spun pentru că-s unul dintre cei ahtiaţi să aibă mereu dreptate.

— Ok, fie cum spui tu! Îmi face un semn din deget să mă dau mai aproape. Mă conformez, sperând în continuare că lucrurile se vor întâmpla în seara asta. Aveam nevoie de sex, de sex fără prejudecăţi, de sex lipsit de orice emoţie.

Mă sărută pasional, după care-mi şopteşte la ureche că-n seara asta sunt doar al ei, lucru ce-mi convine de minune.

— Hai să mergem! îmi spune dintr-odată.

— Unde? o întreb curios.

— Ştiu un loc unde găsim un pat liber şi nu ne va deranja nimeni.

— Ok, merg pe mâna ta.

— Am cheia de la cabinetul medical şi-acolo este o anexă în care este un pat şi linişte. Putem fi siguri că nu vom fi deranjaţi de nimeni până

dimineaţă.

Până am ajuns acolo, n-am mai spus niciunul dintre noi nimic. Uneori, vorbele chiar nu-şi au rostul și decât să strici liniştea cu nimicuri, mai bine taci.

Am ajuns. Nu ştiam că există o astfel de cameră şi nu-mi trecea prin cap că ea avea cheia de la cabinetul medical.

— Cum ai făcut rost de cheie? o întreb.

— Contează asta?

— Nu. Eram doar curios, Alexandra.

— Uită curiozitatea asta. Nu ajută la nimic. Important este că suntem aici doar noi doi pentru câteva ore bune. Sper să ştim să profităm de timpul ăsta.

— Începem să profităm sau continuăm să-l pierdem vorbind?

— Grăbit mai eşti, mă! Cred că-i tipic masculin. Când vă fuge sângele prin corp, mare parte din el adăpostindu-se-n ce aveţi între picioare, deveniţi grăbiţi, neatenţi, uneori chiar brutali. Învaţă să ai răbdare, căci altfel vei pierde multe ocazii. Şi pentru ce? Pentru că nu ai avut răbdare cinci minute? Nu cred că merită, dar tu alegi cum doreşti să fie.

Înclinam să-i dau dreptate, dar am tăcut, pentru că, avea dreptate, eram extrem de grăbit să-i văd trupul gol, să-i sărut sânii, abdomenul şi ceea ce-mi doream cel mai mult – ce avea între picioare.

O sărut şi încerc să o direcţionez către pat. Nu se opune, iar în secunda doi sunt peste ea, începând să-mi las mâinile să-şi facă de cap şi să-i descopere trupul. Îi scot tricoul. Nu purta sutien. Avea sâni frumoşi, dar, desigur, frumuseţea stă în ochiul privitorului. Îi sărut şi, aproape instant, sfârcurile i se întăresc. Deci aştepta şi nemernica momentul ăsta! Cobor spre abdomen, nelăsând niciun centimetru neacoperit de sărutări. Îi deschid pantalonii şi îi scot, aruncând-i pe podea. Mă mir că nu se opune chiar deloc, că nu îmi mai bagă placa cu graba ce strică treaba. O sărut pe interiorul coapselor şi îmi dau seama că se excită din ce în ce mai tare, pe măsură ce mă apropii de zona preferată de amândoi.

— Scoate-mi chiloţii odată! îmi spune aproape răcnind.

Aveam impresia că în faţă nu o mai aveam pe Alexandra cea ironică, ci pe-o comandantă de oşti care dădea ordine-n stânga şi dreapta.

— Nu crezi că ne grăbim? o înţep eu.

— Taci şi fă ce-ţi spun!

Zis şi făcut. Însă n-apuc să fac nimic, pentru că mă întoarce pe spate şi se urcă pe mine, grăbindu-se să mă dezbrace. Apoi, îi simt buzele pe sexul întărit. Nu mă aşteptam la asta. Cel puţin, nu aşa de repede. Părea că doreşte să domine şi-o voi lăsa să fie şefa mea în pat, cel puţin în noaptea asta.

O voi lăsa să-şi facă de cap, să fie perversă, să

fie timidă sau cum îi mai pofteşte sufletul. Am încredere în ea, căci pot intui ce-i poate capul. Dacă există ceva ce nu am făcut deja, probabil că o vom face astăzi, ca de început de poveste. Poate că dac-o începem aşa, vom avea noroc. Cel puţin, de partide de sex bun.

O las să mă domine, să-mi domine mintea, imaginaţia, corpul, totul. Dacă am ratat o poziţie și-mi va propune, îi voi face pe plac. Dacă vrea lent, accept. Dacă vrea mai cu viaţă, accept cu plăcere. Dacă vrea să mă opresc mai mult între picioarele ei, n-am să protestez. Important este să ne simţim bine şi, la final, să zâmbim satisfăcuţi. Să mă sărute în semn de mulţumire ori în semn că mai vrea.

O să o trag de păr dacă-i place mai hard. O să-i mai pun mâinile în jurul gâtului dacă vrea şi asta. O să-i mai dau câte o palmă peste fund, pentru că asta-mi place mie. Vreau ca-n seara asta să fim mai neliniştiţi, mai obraznici în pat şi să lăsăm bunul simţ pe timp de zi.

Sunt în ea şi-o simt umedă. Geme şi-mi spune să măresc ritmul. O ascult, căci am spus că seara asta voi face aşa cum vrea ea.

— end of story —

Dezbrăcaţi, stăm în pat. Eu uitându-mă pe tavan, iar ea cu capul pe pieptul meu. A fost bine, a fost o partidă de sex reuşită, aşa cum nu multe au fost. Însă sufletul meu, căci aveam unul, începea să dea semne că i se face rău. De fapt, i se

făcea dor de Andrada. Eu speram să scap de apăsarea asta prin sex, dar se pare că mai rău am făcut. În timp, am învăţat că sexul nu rezolva problemele sufleteşti. Niciodată, nici măcar câtuşi de puţin. Aşadar, nu vă refugiaţi în astfel de gesturi, căci ceea ce va urma va fi mai greu de dus.

— Ce-i cu tine? a întrerupt ea tăcerea.

— Nimic, sunt puţin obosit.

— Deja? Vai de capul tău!

— Ce vrei să spui? Vorbele ei au fost destul de acre pentru urechile mele.

— Nimic, glumeam! Relaxează-te, băiete! Nu mai fi aşa ciufut, că nu-ţi şade bine deloc. Parcă-ai fi eu în perioada menstruaţiei. Doamne!

— Hai să mergem să dormim că mâine avem şcoală şi n-am chef să fiu un zombie la ore! îi spun.

— Dacă tu asta vrei, mergem.

— Asta vreau.

Ne-am îmbrăcat şi-am plecat fiecare spre dormitorul lui. Era trecut de doişpe noaptea, aşadar tocmai i-o trăsesem unei tipe de ziua mea şi a Andradei. Bărbat ce sunt! De fapt, sunt o ruşine, nimic altceva. Mă întrebam oare cât de nemernic pot fi, cât de mult rău pot face luând decizii de rahat. Şi cu întrebările astea în cap am adormit.

Dimineaţă, mă simţeam ca şi cum ar fi dat trenul peste mine. Aveam nişte cearcăne până la

gură. E o simplă remarcă,nu-mi pasă că am cearcăne. Le las pe fete să fie îngrijorate de astfel de aspecte, căci aşa ar fi mai firesc.

Ajung în clasă cu vreo zece minute înainte să înceapă orele. Aveam matematică, una dintre materiile pe care le uram sincer. Poate că şi profesoara avea vina ei în sentimentele mele. Când, de nicăieri, apare o colegă cu care mă înţelegeam binişor.

— Adam, pot să vorbesc ceva cu tine? mă întreabă.

— Desigur, Ioana! Spune!

— Putem ieşi pe hol, căci aş vrea să vorbim între patru ochi.

— Ok, hai!

— Ce-i cu tine, Ioana? o întreb când am ieşit din clasă.

— Aş vrea să-i spun ceva unui tip la care am ţinut cândva şi cred că au mai rămas câteva sentimente ce ar putea reaprinde flacăra.

— Şi ce te opreşte?

— Distanţa, circumstanţele, habar nu am. Parcă nu-mi găsesc cuvintele potrivite.

— Nu ştiu dacă există cuvinte potrivite, Ioana.

— Ba da, ba da, există!

— Ok, spune-mi mie ce ai în suflet.

— O parte din mine-l vrea, alta nu. Şi niciodată nu pot alege între a-l chema şi a-l aştepta şi între a-l lăsa acolo unde-i el şi a-l uita. I-aş spune că-l aştept de luni bune, dar i-aş spune şi că tot de

aceleaşi număr de luni îl resping în sinea mea. Nu are el nicio vină, căci n-am ce-i reproşa.

A tăcut o pauză.

— Continuă, îi spun.

— Mă trezesc în unele zile cu-n gol în piept. Acolo ar trebui să stea el. Dar, în alte zile, mă trezesc că-mi ajung doar eu. Habar nu am ce să fac şi ştiu că doar singură voi găsi soluţia potrivită.

— Ce ai de pierdut dacă-i spui?

— Pe mine. Pe el.

— Totuşi, ce te-a apucat?

— Când primeşti trandafiri roşii, mesaje pe care le poţi descifra doar tu şi cu el, n-ai cum să rămâi stană de piatră. Sunt lucruri ce mereu îţi vor aminti de cineva.

— Ioana, eu spun să treci peste. Eşti o fată frumoasă, sunt sigur că vei găsi unul.

— Sunt frumoasă doar atunci când sunt fericită şi simt că doar cu el aş putea fi frumoasă.

— De ce nu profiţi de prezent? o întreb.

— Pentru că simt că el este prezentul meu, pe care sper să-l trăiesc în viitor. Nu sunt sigură că mă înţelegi, dar aşa simt, aşa mă pot exprima. Este unul dintre momentele în care orice cuvânt este egal cu 0 – nu înseamnă nimic, nu lămureşte nimic.

— Uită-l, o ţin eu pe a mea.

— Cum poţi uita ceva ce este parte din tine?

S-a sunat de intrare, aşadar am fost nevoiţi să

lăsăm baltă discuţia.

— Să nu spui nimănui, te rog!

— Stai liniştită, Ioana!

Recunosc, nici acum, după ceva timp, nu ştiu cum poţi să scapi de ceva ce este parte din tine.

Orele au trecut atât de greu încât am simţit că am îmbătrânit cu cel puţin un an. E bine că nu am luat iar vreo notă excepţională precum doiul de la chimie. După ce am mâncat, i-am scris Andradei un mesaj în care o întrebam dacă vrea să ne vedem.

Răspunsul, după cum mă aşteptam, a fost unul negativ. Ba chiar, în plus, era şi o indicaţie ce spunea să nu o mai caut de acum încolo. Eh, aşa-s fetele, mai nehotărâte, mai ahtiate după drame – aşa gândeam atunci fără să realizez că vorbea cât se poate de serios.

Nicio clipă nu m-am gândit că ar fi putut să afle de isprava mea. Cât de inconştient puteam fi! Cât de naiv puteam fi crezând că nu va afla! Aşa-i la o vârstă – eşti naiv, atât de naiv încât până n-o simţi pe pielea ta, n-o crezi. Într-un fel, e bine s-o simţi pe propria piele, căci înveţi din astfel de experienţe. Desigur, înveţi dacă ai mintea deschisă, altfel vei repeta la infinit aceleaşi greşeli.

Îmi sună telefonul. Era o prietenă foarte bună de acasă. M- am gândit că i s-a făcut dor de mine.

— Bună, Delia!

— Bună, prietene! Ce faci?

— Mă străduiesc să supravieţuiesc!

— Aşa greu este acolo, mă?

— Nu, glumesc! Sunt bine, tu?

— Vreau să vorbesc ceva cu tine! Am o nelămurire.

— Te ascult!

— Am o întrebare, sper să nu râzi, dar chiar am nevoie de-un răspuns. Şi contez pe tine! Dacă iubitul meu nu îmi spune des că mă iubeşte, înseamnă că a încetat să o mai facă, nu? Aşa ar fi logic… îmi spuse contrariată.

— Astăzi, se pare că-s tatăl răniţilor. Ok, hai să te întreb şi eu ceva – de câte ori îţi zâmbeşte atunci când te priveşte în ochi?

— Mereu, de ce? mă întreabă părând contrariată.

— Pentru că unele lucruri se spun doar între două priviri. Cuvintele conturează, privirile lămuresc. Trebuie să înveţi limbajul privirilor pentru a putea înţelege ce se întâmplă între doi oameni. Vei vedea, deseori, vulcani aprinşi ce îşi ridica ameninţător în aer braţul de lavă, dar dacă vei privi atentă, vei observa cum privirile lor îndeamnă la calm. Vei vedea şi oameni care par a se iubi la plus infinit, dar dacă vei ignora evidentul, vei vedea că ochii lor sunt străini de cel pe care îl au în faţa retinei.

— Îhî, îhî, continuă, mă îndeamnă.

— Am spus tot ce trebuia, într-o manieră cât mai concisă. Eu cred că el te iubeşte, dar eşti tu

prea paranoică! Iubirea nu trebuie să fie vocală, ci intimă. Tu te aştepţi să ţi-o spună, dar, de multe ori, găseşti cu greu cuvintele care să o surprindă în forma ei pură – sentimentele puternice, pur şi simplu, nu pot fi exprimate detaliat în cuvinte. De cele mai multe ori, voi, fetele, sunteţi cele care vă exteriorizaţi mai mult. Cel puţin, asta am remarcat până acum.

— Da, dar el abia dacă o spune o dată la cine ştie cât timp! protestă ea.

— Cine îşi pierde timpul vorbind mult, face puţin. Vrei să vorbiţi despre iubire mai mult decât să o trăiţi? Cred că nu. Îţi repet – priveşte omul în totalitate, nu doar gura lui.

— Dar nici de dor nu pomeneşte nimic, chiar dacă eu îi spun că mă topesc în lipsa lui!

— Dar când te vede, te strânge tare la piept şi te sărută pe frunte?

— Aaa, da! Mereu face asta. Şi când ne vedem, şi atunci când plecăm fiecare spre casa noastră.

— Şi nu îţi este destul de clar? Dorul nu înseamnă doar „mi-e dor de tine” sau „şi mie îmi e dor de tine”. Dorul înseamnă o îmbrăţişare pătimaşă, un sărut pe frunte, o strângere de mână puternică, un zâmbet larg. Dorul arde pe dinăuntru, ferit de ochii lumii şi chiar de ochii persoanei iubite. Sper că te-am lămurit!

— Dar dacă mă iubeşte şi îi este dor, de ce simt că îl pierd?

Simt că se înstrăinează de mine.

— Eşti fenomenală, Delia! Te-ai gândit că poate nu înţelegi ceea ce îţi transmite? Tu ai o definiţie, un mod în care iubirea trebuie trăită. Şi diferă de a lui, însă tocmai asta e frumuseţea iubirii – e polisemantică.

— Aha, ok, mă voi gândi la ce mi-ai zis. Te las că mă strigă mama şi mă duc să văd ce vrea. Mulţumesc mult! Te pup!

— Pa pa!

Habar nu am de unde am scos cuvintele, explicațiile, teoriile astea. Poate că e mai uşor să le dăm altora sfaturi, să le vorbim altora despre lucruri ce nouă ni se par complicate. Poate că sperăm ca măcar ei să facă ceva dacă noi nu. Sper să nu fi vorbit prostii şi sper să-i fie bine Deliei.

„Ţi-am lăsat ceva-n bancă”. Era un mesaj de la Andrada. „De ce nu-mi dai tu ce ai de dat?”

„Că nu vreau să te văd, măgarule!”

Am coborât la clasă şi, în bancă, am găsit o scrisoare. O redau mai jos:

Nu poţi să vii când ai tu chef şi să-mi baţi la uşa sufletului cu pretenţia de a te pofti înăuntru. Sufletul meu nu este ca un magazin non-stop, deschis exclusiv doar pentru tine. Şi aşa, te-am primit de câteva ori, la ore târzii, când în mod normal omul se odihneşte odată cu sufletul. Nici măcar nu te-ai scuzat, ţi-ai aruncat haina în cuier și te-ai aşezat la masă, pufăind din țigară, umplându-mi camera de ceaţă. Metaforic vorbind! Şi acum, tot în ceaţă sunt. De ce ai ales să mă

înşeli ca un măgar ordinar? Nu-mi răspunde mie, ci dă-ţi ţie o explicaţie. Poate aşa, următoarea nu va mai avea de suferit.

Nu înţelegeam de ce ai venit doar să îndrugi nişte cuvinte lipsite de orice urmă de viață. Lumea-mi era întoarsă cu fundul în sus, iar eu speram că tu vei fi arhitectul şi o vei pune-ntr-o oarecare ordine. Nu vreau să-mi spui că ai greşi: că nu vei mai face, că aia şi cealaltă! Nu vreau să-mi aduci aminte de ceea ce am fost, căci, acum, am nevoie să-mi aduc singură aminte de ceea ce pot fi în lipsa ta.

Sunt sigură că ai crezut că sentimentele ce ți le purtam, îți dădeau dreptul să nu-ţi pese prea tare dacă vei călca greşit. Ei bine, de astăzi, am zăvorât uşa de la sufeltul meu. Ce vei face? Vei bate ca un nebun ori vei pleca definitiv? Sper, totuşi, să fie a doua variantă, căci noi nu mai suntem iubiţi şi nu mai vreau să fim nici măcar amici. Nu de alta, dar ai fi cea mai proastă cunoştinţă de-ale mele. Nu te mai vreau în niciun fel! Mă dezguşti chiar şi atunci când doar mă gândesc la tine! Porcule! Chiar credeai că nu voi afla? Prostule!

Aş fi preferat să fii un tip responsabil, care să-şi asume ori relaţia, ori plecarea! Nu un puşti indecis, care-şi lăsa penisul liber ori de câte ori poate. Aş fi preferat să te fi luptat ori cu noi şi să fim bine, ori cu tine şi să mă fi lăsat dracului în pace. Mi-aş fi dorit să nu fi transformat relaţia

noastră într-o rană. Mai bine plecai fără un cuvânt decât să mă înşeli ca un nemernic.

Totuşi, sper că a meritat mişcarea ta şi mai sper că a fost bun sexul!

Nu pot să-ţi spun adio, căci o să-ţi mai văd moaca prin şcoală, dar, te asigur, nu vom mai vorbi vreodată!

Aşadar, a aflat despre ceea ce am făcut. De unde? Primul gând a fost la Alexandra, dar cred că mă întreba şi pe mine înainte de-a lua o astfel de decizie. Aşadar, trebuie să fie altcineva.

Am recitit de trei ori rândurile scrise cu atenţie, fără urme de ştersături. De câte ori o fi încercat să o scrie? Câte lacrimi o fi vărsat pe foi? Ce-o fi în sufletul ei? Ce fel de băiat mai sunt? Mai există cale de împăcare?

O sun, dar îmi dă ocupat. Nu mai insist, căci oricum aş fi făcut-o fără rost. Răspunsul ar fi fost acelaşi. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva, să-i spun tot ce aveam de spus, să mă cert în faţa cuiva încât să am senzaţia că fac măcar un lucru corect.

Cred că i-am demonstrat Andradei că bărbaţii diferă, că există bărbaţi care-s punctuali în viaţa unei femei şi bărbaţi care-s punctuali doar atunci când vine vorba de sex.

Cred că o femeie nu are rost să ardă aşteptându-l pe unul care nu vrea să vină ori care mereu întârzie. Nu de alta, dar pierde timp. Şi viaţă. Şi ocazii.

Cine o va dori, îşi va potrivi ceasul cu ea. Ba chiar îl va da pe-al lui cu cinci minute înainte cât să se asigure că nu o va lăsa să aştepte. Femeia poate să fie sigură că bărbatul care o doreşte cu fiecare nerv al corpului său, va fi mereu la momentul şi în locul potrivit doar pentru ea. Un bărbat care o vrea va fi punctual – va veni la fix să o aducă la lumină. Şi va veni înarmat cu răbdare, hotărâre, sinceritate şi putere pentru a se lupta cu demonii femeii. Va fi punctual şi când va trebui să-şi înfrunte fricile.

Îşi va potrivi ceasul după cel al femeii pentru că nu vrea să rateze niciun eveniment din viaţa ei – va fi mereu lângă cea iubită şi nu îi place să îşi încalce cuvântul. Ştie că ea l-ar înţelege dacă ar întârzia, dar preferă să facă tot ce poate pentru a-i fi ei alături. Nu o va lăsa să aştepte fericirea, ci îi va da întâlnire în faţa ei, îi va deschide uşa şi o va invita să intre.

Nu va veni la întâlnire mai repede doar pentru că este nerăbdător, ci pentru că o respectă şi vrea să îşi tocească tocurile pantofilor preferați, făcând cărare prin faţa cafenelei.

De cealaltă parte, unii bărbaţi vor fi mereu punctuali doar în patul ei şi, cred, că pe aici mă încadram şi eu în relaţie cu Andrada.

Îmi pare rău că nu am ştiut să fiu sincer, că nu am ştiut să o respect, că am ales prost – nebunia unei nopţi nu merită pentru a pierde un om care te întregea.

Mă simţeam bărbat de fiecare dată când am înşelat-o. Dar, acum, îmi dau seama că numărul fetelor pe care le învârţi în acelaşi timp, nu îţi oferă nimic bun. Doar pustiu, doar gol, doar sentiment de vină.

Sper că toate acestea nu s-au întâmplat fără vreun sens şi sper ca eu să fi învăţat ceva din experienţa asta. Poate că nu o pot avea pe Andrada, dar poate că nu o voi mai pierde pe următoarea pentru un astfel de motiv.

Mă ridic de pe scaun şi mă îndrept spre curtea liceului. Voiam să fumez, sperând ca ţigara să mă mai elibereze de starea ce mă acapara tot mai mult. Pe drum, m-am întâlnit cu Alexandra.

— Ai fost un nemernic, Adam! Ai spus că ați terminat-o!

A ieşit scandal sus, între fete, căci altfel nu văd rostul vorbelor ei.

— Nu aş fi vrut să se ajungă aici, îi spun. Chiar nu îmi doream, dar există lucruri, momente, dorinţe ce nu pot fi schimbate, oricât de mult am vrea noi.

— Ştiu, nimeni nu vrea, dar uite că se întâmplă! Te rog să nu mă mai cauţi, căci noi doi am terminat-o! După vorbele astea şi-a continuat drumul spre unde o fi avut ea treabă, iar eu am ajuns în curte, mi-am aprins o ţigară şi am încercat să nu mă mai gândesc la nimic.

Lecţii învăţate

“Dacă o iubeşti, iubeşte-o ca şi cum nu ar exista un final de drum pentru voi.
Iubeşte-o de 86 400 de ori pe zi!”

De ce să iubeşti femeia

Să iubeşti femeia pentru că te liniştеşte. Oricât haos, oricâtă agitaţie ar exista în sinea unui bărbat, îmbrăţişarea femeii este suficientă pentru a le risipi pe loc. O femeie ştie cum să-ţi readucă zâmbetul pe chip, speranţa în suflet şi sclipirea în ochi.

Să iubeşti femeia pentru că te maturizează. De cele mai multe ori, femeile sunt puţin mai mature decât bărbaţii. Aşa se spune şi am remarcat şi eu lucrul acesta. O femeie te face din bărbat şi mai bărbat. Îţi bagă minţile în cap, dar nu cum vrea ea, ci cum este bine pentru tine. O femeie îţi arată ce înseamnă altruismul, dăruirea şi devotamentul.

Să iubeşti femeia pentru că ştie să-ţi vorbească atunci când ai nevoie doar de cuvinte potrivite, că ştie să te asculte atunci când ai nevoie doar de tăcerea celuilalt, că ştie să te încurajeze atunci când ai nevoie doar de un

impuls.

Să o iubeşti pentru că nu te abandonează nici în cele mai grele clipe. Are suficient curaj încât să intre în lupta cu viaţa şi oamenii. Oricând, la orice oră, te poţi baza pe ea ca fiind un partener veritabil în drumul spre succes.

Iar atunci când vei iubi femeia şi, la rândul ei, ea te va iubi, vei înţelege că în ea zace o întreagă lume. Şi nu orice lume, ci una fascinantă.

Să iubeşti femeia pentru că va da naştere copilului tău. Îl va purta nouă luni, va îndura durerile naşterii şi îl va proteja o viaţă întreagă asemenea unei leoaice. Bărbaţii tind să transforme o banală durere de cap într-o tragedie. Ce-i drept, femeia transformă alegerea hainelor într-o dramă naţională.

Ţine minte, eu îţi vorbesc de femeia femeie, nu de cea care este femeie doar datorită sexului din certificatul de naştere.

Femeia se duce dacă NU ştii să o...

Atingi. Nu doar între picioare, pe sâni, pe fund. Ci şi pe suflet. Să-i pui zahăr pe rană, să-i mai îndulceși durerea ce-o resimte. Să o atingi cu atenție, nu doar să o plesneşti obraznic peste fund când ești călare pe ea. Trebuie să-i mai iei şi sufletul la dezmierdat – cu vorbe, foloseşte-ţi limba și pentru a articula cuvinte, nu doar pentru a o face să tremure când eşti între coapsele ei.

Asculţi. Şi când ţi se pare că este asemenea

unui radio stricat. Femeia vorbeşte mult, de cele mai multe ori, neavând nevoie de sfaturi, ci doar de o pereche de urechi care să o asculte. Nu vrea nici dreptate, nici critici, ci doar să se descarce. Dacă o ignori, s-ar putea să pierzi emisiunea preferată, aceea în care-ţi spune că vrea să fie doar a ta pentru totdeauna. Ş-odată pierdută, ai pierdut și femeia.

Surprinzi. Dacă te faci că plouă şi atunci când sunt ocazii deja consacrate, cum ar fi ziua ei, ziua îndrăgostiţilor şi alte zile în care se sărbătoreşte ori femeia, ori cuplul, presupun că plouă şi-n restul zilelor la tine. Adică aşteaptă ca fraiera cel mai mic gest, venit pe neaşteptate. Nu spun să pui accent pe zilele alea, dar măcar ia-i o ciocolată, o floare, nişte jartiere sau poate un bărbat mai capabil. Surprinde-o şi nu mai fi măgarul de ieri. Fii bărbatul model de mâine.

Ţii în priză. Dacă tu nu o poţi captiva, cine vrei să o captiveze? Vecinul de la cinci? Dacă e aşa, s-ar putea să reuşească. Ş-apoi, ce faci? Disperi? Îl baţi? Îl blestemi? De ce? Unicul vinovat pentru tot eşti doar tu, pentru că n-ai fost capabil să-ţi captivezi iubita. Dacă eşti ca un film prost, fără acţiune, fără logică, o să te schimbe. Chiar şi pe-o telenovelă ieftină. Măcar se întâmplă ceva acolo. Aşadar, ţine-o captivă în fiecare zi. Vei reuşi, fără prea mari eforturi, te asigur.

Satisfaci. Nu te grăbi să-i sari iar între

picioare. Aia, puţin mai târziu, când vine noaptea. Pe zi, să o satisfaci intelectual. Să nu fii la fel de gol ca sticla aia de vin. Ajut-o să evolueze şi te va ajuta să creşti. Şi-n ochii ei, şi-n plan intelectual, împreună puteţi face lucruri mişto, benefice pentru amândoi. Apoi, că tot a venit noaptea, treci în pat și fă-ți treaba în așa fel încât să ajungi unde trebuie. Cum unde? La orgasm! Nu te grăbi ca la o cursa de 100 de metri. Sexul cu o femeie, pentru a fi sigur c-a fost bun, trebuie să fie un maraton de 42 de kilometri.

Femeia iartă mult! Uneori, poate, prea mult!

Sunt bărbat şi din această postură spun tare și răspicat faptul că femeia iartă mult. Uneori, poate, prea mult. De-a lungul timpului, am fost iertat când i-am vorbit urât, când am înşelat-o, când am fost nenorocit şi i-am ignorat total nevoile.

Poate că sunteţi tentaţi să le consideraţi naive, dar nu-s! Femeia, spre deosebire de bărbat, are o încredere oarbă în puterea bărbatului de a se reabilita, de a îşi repara greşelile, de a nu mai comite altele, de a o iubi frumos şi de a-i oferi liniştea mult dorită. Şi există bărbaţi care se îndreaptă şi bărbaţi care se complac în mizeria în care trăiesc. Depinde de inteligenţa fiecăruia, desigur.

Bine, fie, singura naivitate a femeii este că uneori, nu pentru că aşa este ea, ci pentru că își iubeşte barbatul crede mult prea mult în el. Să știi

că femeia-i nehotărâtă, dar doar atunci când trebuie să-şi aleagă hainele, nu şi atunci când are de ales între suferinţa în doi şi singurătate. După ce-i este călcat sufletul în picioare în mod repetat, pleacă pentru totdeauna, fără regrete şi fără să se uite-n spate.

Am văzut cum o femeie îşi poate încălca principiile, limitele, doar pentru că îşi iubea enorm bărbatul. Am văzut cum, după ce a plâns zile şi nopţi în şir, după ce a fost nevoită să poarte cearcănele o săptămână, după ce a crezut că lumea ei s-a prăbuşit, după ce şi-a pierdut încrederea în ea, ca femeie, am văzut cum s-a ridicat de jos, s-a scuturat şi şi-a sărutat bărbatul, iertându-l. Acea femeie a crezut vorbele celui din faţă, chiar dacă, de cele mai multe ori, erau vorbe goale, scuze care s-au mai repetat după o vreme.

Însă dacă eşti bărbat şi mizezi pe faptul că-ţi va ierta câte-n lună şi stele, eşti un măgar! N-o meriţi nici măcar pentru o amărâtă de noapte! Şi, te asigur, acceptă cât acceptă ş-apoi te lasă să o priveşti de la spate, dar nu-n pat, ci cum pleacă de lângă tine.

Dacă eşti un bărbat mişto, în toată puterea cuvântului, nu-ţi obliga femeia să ierte prea multe. Eventual să ierte ziua pentru că are doar 24 de ore, timpul că trece peste voi şi îmbătrâniţi.

Trebuie să te lupţi pentru femeia iubită

Bărbaţii se luptă. Din diverse motive, dar, unul

dintre cele mai importante, este femeia care le este alături. Şi, în primul rând, luptă-te cu tine.

Luptă-te să devii un bărbat responsabil, care-şi asumă greşelile şi ştie să-şi revendice tăcut meritele. Ştiu că-i greu, dar bate-te să înveţi să-ţi ceri scuze.

Luptă-te să devii un bărbat sincer, care nu vede minciuna ca fiind şmecherie.

Luptă-te să devii un bărbat bogat intelectual şi material. Dacă ai minte, vei ştii să nu risipeşti banii pe femei care doar asta caută.

Luptă-te să devii un bărbat dur cu lumea, dar sensibil cu ea. Femeia trebuie ţinută în palmă şi uneori pe ghimpi cât să nu se plictisească, dar niciodată-n injurii şi pumni.

Luptă-te să devii un bărbat bun pentru convieţuit, nu doar unul bun pentru sex.

La fel să faci şi pentru lucrurile în care crezi cu adevărat, pentru oamenii importanţi din viaţa ta, pentru a păstra ceea ce iubeşti lângă tine. Luptă-te să-ţi scoţi din vocabular cuvântul „nu pot” – nu există „nu pot” când ai obţinut bogăţia intelectuală de care am scris mai sus.

Luptă-te pentru a obţine ceea ce vrei, ceea ce meriţi, ceea ce-i al tău. Cu tine, cu alţi bărbaţi. Poate că vei părea asemenea unui şmecheraş de cartier, dar, ţine minte, scopul tău faţă de al celui din colţul blocului diferă radical.

Luptă-te pentru femeia de lângă tine! Devino mai bun pe zi ce trece şi arată-i că eşti tot ce are

nevoie, astfel nu-i dai motive să te lase pentru alţii mai bătăioşi. Luptă-te pentru devotament, căci ştiu că-n gena noastră infidelitatea este mai pregnantă. Tind să cred că avem momente de superficialitate mai des decât femeile.

Să ştii că, de cele mai multe ori, lupta nu va fi una fizică. Rareori vei fi pus faţă în faţă cu un alt bărbat şi obligat să-ţi sufleci mânecile cămăşii şi să ataci ori să contraataci. Niciodată n-o numi apărare, căci ceea ce-i de apărat trebuie apărat doar faţă de tine.

Luptă-te cu tine să devii cea mai bună varianta a ta!

Timpul nu omoară iubirea. Oamenii o fac!

Timpul nu omoară iubirea. Oamenii o fac! Timpul doar îi supune la teste conscrate ce-i sincer rezistă, iar ce-i clădit cu nepăsare nu. Nu-l mai învinovăţi pentru greşelile tale şi nici nu-l folosi să te exonerezi.

Oamenii omoară iubirea cu egoismul lor, fiind într-o permanentă goană după fericire. Unii nu-nţeleg că fericirea în cuplu se obţine, se trăieşte şi se pierde în doi. Ş-atunci, îi pun o frânghie de gâtul iubirii şi-o sugrumă. Normal că se stinge, într-un final. Oamenii au tendinţa să omoare visurile, speranţele, încrederea, respectul, iubirea, doar pentru că scopul lor nu coincide cu cel de-alături. Şi în astfel de cazuri, timpul este asemenea unui arbitru – ori lasă legea avantajului

şi relaţia continuă, ori îţi dă roşu şi te elimină.

Dacă tot ce ai construit cu celălalt este bazat pe interes, pe falsitate, pe minciuni, timpul va ruina tot ce aveţi voi. O astfel de bază este şubreda – imaginează-ți un băţ de chibrit care susţine un pepene verde. Cât crezi că rezistă? Acum, fă analogia cu o relaţie – băţul de chibrit este interesul comun, iar pepenele verde interesul propriu.

Timpul chiar nu omoară iubirea dintre doi oameni. Timpul, dacă vreţi, este cel care-i obligă pe oameni să decidă ce se întâmplă cu ei. Dacă vor să trăiască o poveste frumoasă, o vor trăi până la adânci bătrâneţi. Altfel, o vor trăi fix atât cât este cazul.

Omul sincer, omul altruist, omul empatic va construi mereu o fundaţie stabilă, pe care nimic nu o va putea dărâma. Chiar dacă, uneori, îi va fi dărâmat acoperişul, având baza, va putea reclădi – mai puternic, mai trainic, mai frumos. Vezi tu, timpul e de partea ta – poţi trăi o viaţă întreagă iubind, dar doar dacă ştii cum să o faci.

Aşadar, data următoare când vrei să-l acuzi pe domnul Timp, adu-ţi aminte că totul a fost în mâinile tale, iar tu ai decis ce vrei să se întâmple.

Înşelând, te prosteşti singur

Hai să-ţi povestesc ceva personal, ceva trăit pe propria piele.

Am înşelat cândva. Ş-am înşelat o fată căreia i-

am spus că o iubesc. Ş-o iubeam, nu minţeam. Şi ea mă iubea, poate chiar mai mult. Îşi pusese toate speranţele, visurile, temerile în mâinile mele. Pot să bag mâna în foc că aşa a făcut. Am înşelat pentru că simţeam că relaţia stagnează, că nu-mi mai oferă nimic palpabil care să mă bucure.

Iniţial, relaţia mea s-a îmbunătăţit. Am zis că-i şmecherie. Însă, în timp, îmi era tot mai greu să păstrez micul meu secret. De ce? Pentru că fata aia nu merita să o mint. De fapt, niciun om drag nu merită minţit. Nu, nu i-am zis. Şi poate până astăzi, dacă o citi articolul, a rămas doar cu bănuieli.

Şi, culmea, în trei luni după ce am început să umblu şi pe la altele, s-a încheiat relaţia. Brusc şi deloc liniştitor. Fără să înţeleg şi lăsându-mă, efectiv, în sufletul gol.

Nu vă încurajez să înșelați. Poate că ați auzit că multe relații s-au salvat prin înşelarea partenerului. Cică cel care a înşelat ar fi realizat ce are lângă el. Prostii!

Ei bine, pentru a-ți da seama ce ai lânga tine, nu este nevoie să ţi-o tragi cu altcineva. Nici să bei cafea, cu scopul de a i-o trage mai târziu. Sunt povesti de adormit copii. Ţi-o spune unul care a comis-o. Şi nu, nu te gândi că în alte cazuri este altfel.

Mereu, rezolvarea o vei găsi în comunicare, un lucru mult mai matur decât înşelatul. Nu-s expert în relaţii, am eşuat destul în ale mele. Şi, aproape

de fiecare dată, vina a fost a mea. Dar, când am început să comunic, am rezolvat multe probleme pe care, înainte, le rezolvam înşelând. De fapt, era ca şi cum le ascundeam sub covor, departe de văzul meu. Dar ele erau acolo şi ieşeau periodic la lumină.

Însă, am învăţat că înşelând-o pe ea, mă amăgeam pe mine, mă prosteam pe mine.

Fii mai inteligent decât am fost eu! Nu te dezamăgi şi nu o dezamăgi!

Cum să păstrezi un bărbat lângă tine – pentru femei

Ştiu că-ţi e greu să crezi că un bărbat poate fi fidel unei femei. Nu greşeşti crezând că bărbaţii înşală, dar fiecare vârstă are nebunia ei. Am înşelat şi eu, şi nu doar o dată. Am înşelat pentru că nu-mi păsa. Am înşelat pentru că nu primeam ceea ce aveam nevoie de la femeia din faţa mea şi eram prea prost să pot să-i spun că nu o mai vreau.

Da, mare parte a bărbaţilor înşală la un moment dat. Unii vor înşela mereu, indiferent de femeia pe care o au, dar ăştia-s puţini. Ceilalţi se vor opri şi-şi vor concentra eforturile spre a păstra femeia din faţa lor.

Asta a fost introducerea. Acum cuprinsul.

Draga mea, să păstrezi un bărbat lângă tine nu este mare lucru, nu trebuie să fi terminat trei facultăţi, două masterate și un doctorat. Un bărbat

oricât de infidel ar fi el, atunci când va întâlni femeia care îi va pune batista pe ţambal, se va dedica intru totul ei. Nu ai nevoie de studii superioare, cursuri de perfecţionare ori lecţii de voodoo.

Pentru a păstra un bărbat lângă tine, în primul rând, trebuie să înţelegi ce înseamnă să fii femeia aia pentru el. Să nu crezi, draga mea, că dacă pregăteşti masa, speli şosetele, ştergi praful, dai cu aspriratorul şi îi calci cămăşile, va fi de ajuns pentru a-l păstra. Un bărbat copt are nevoie mai degrabă de un partener, nu de-o servitoare. Cel care te tratează ca pe una responsabilă cu confortul lui, te va înşela la primul pas.

În al doilea rând, pentru a păstra un bărbat lângă tine trebuie să nu aibă nici el, nici tu acel ultim cuvânt cu „Da, dragă!”. Când femeia este prea docilă, prea slugarnică, bărbatul se plictiseşte şi este cuprins de un sentiment de siguranţă. Iar acest sentiment de siguranţă îi va permite să meargă la altele, fiind sigur că tu-l vei aştepta acasă. Pentru a păstra un bărbat trebuie să-i dai sentimentul că este în siguranţă, că eşti a lui, dar doar dacă te merită.

În al treilea rând, pentru a păstra un bărbat trebuie să-i dai libertate. Dacă va fi să te înşele, să te lase cu ochii în soare, oricât de mult l-ai controla, o va face – cred că este scris în natura umană. Trebuie să-l laşi liber, să-şi demonstreze singur că nu are nevoie de alta în afară te tine. Să-

l laşi să se întoarcă la tine pentru că-i dictează sufletul, nu pentru că-l stresezi cu mesaje şi apeluri. Iar dacă va călca strâmb, nu-i nimic, capul sus şi ce-i al tău e pus deoparte.

În ultimul rând, pentru a păstra un bărbat lângă tine trebuie să-i zgudui principiile şi stereotipurile legate de femei. Trebuie să-i zgudui temerile şi să le transformi în speranţe. Trebuie să-i zgudui şi patul, dar mai tare sufletul.

Un bărbat poate fi păstrat. Trebuie doar să găsești formula magică.

Fii bărbatul unei singure femei! — pentru bărbaţi

Dacă ai găsit femeia care te iubeşte şi pe care o iubeşti, să fii doar bărbatul ei! Să o preţuieşti, să o respecţi şi să-i fii fidel până în măduva oaselor tale. Să ştii că dragostea este direcţionată către o singură persoană, că nu poţi iubi mai multe femei în acelaşi timp. Şi să nu te prosteşti crezând că dacă te iubeşte, te va aştepta acasă, indiferent de oră sau indiferent de ce ai face sau oricât de măgar ai fi tu. Nu! O femeie rănită dispare din viaţa ta pentru totdeauna, în timp ce tu, după un timp s-ar putea să încerci să o cauţi, dar fără succes – atunci să vezi ce regrete te vor învălui!

Lasă textele pe care le ai cu alte femei, schimbul de numere de telefon, invitaţiile la cafea, flirtul cu tipa de la bar. Este mult mai greu să fii devotat unei singure femei, să nu o faci să se

plictisească de tine, să o surprinzi mereu cu altceva, să îţi ţii mâinile doar pe ea, să o păstrezi veşnic vie şi fericită. Trebuie să fii cu adevărat bărbat să poţi ţine o singură femeie de mână timp îndelungat, pe când pentru a ţine mereu câte o altă femeie de mână, nu e mare lucru – ai nevoie de puţină inteligenţă, puţin şarm şi puţin noroc şi oricine dispune de astea.

Să nu îţi baţi joc de lumea ce-ţi adoarme pe piept – ar fi foarte urât din partea ta. Dacă s-a stins focul dintre voi, adu-ţi aminte că eşti bărbat şi poartă cu ea o discuţie sinceră şi spune-i ce simţi. Sunt sigur că te va înţelege – aşa ai rămas un bărbat cu coloană vertebrală până la sfârşit. Mulţi bărbaţi fug de adevărul recunoscut în faţa femeii cu care au împărţit o perioadă de timp, şi, în laşitatea lor, aleg să creeze un motiv ce nu mai are nevoie de vreo discuţie.

Dacă o iubeşti, fă ce-ţi spune sufletul şi te asigur că nu vei da greş!

Apreciaz-o! Fă-o fericită! Bucură-te de ea şi cu ea! Iubeşte-o!

Femeia pe care alţii o vor, dar doar tu o ai

Bărbate, să nu crezi că nu mai există şi alţi bărbaţi. Să nu crezi că femeia de lângă tine va avea o eternitate ochi doar pentru tine – desigur, dacă o faci fericită, sunt mari şanse ca ea să aibă ochi numai pentru tine, dar asta depinde, într-o mare măsură, doar de matale.

Să ştii că există cel puţin un bărbat care ţi-ar vrea iubita, care ar vrea să i-o tragă, care ar vrea să-i spună că-i frumoasă, care ar vrea s-o scoată la o plimbare prin parc, care ar vrea să bea măcar o cafea cu ea şi să o cunoască câtuşi de puţin. Există un altul care ar vrea s-o încurajeze aşa cum merită, să o sărute pe frunte înainte de somn, să îi pregătească micul dejun.

Există cel puţin un alt bărbat care ar vrea să-i arate că ea este frumoasă şi atunci când nu se aranjează. Există bărbaţi care aşteaptă greşelile altor bărbaţi, pentru a le fura de sub nas comoara.

Să fii conştient că va exista mereu unul gata să-ți ia locul când, din prostie, îţi faci singur vânt de lângă cea pe care o ţineai de mână. Nu-i da o mână de ajutor!

Vor exista mereu bărbaţi – unii mai buni, alţii mai răi– care vor râvni la femeia de la braţul tău!

Aşadar, dacă o iubeşti, fii bărbatul la care niciodată nu ar renunţa, pentru că lângă tine găseşte tot ce are nevoie o femeie – atenţie, sprijin, siguranţă, bucurie şi iubire. Fii singurul bărbat pe care femeia îl poartă în minte şi-n suflet, zi de zi, oră de oră, minut de minut! Fii motivul pentru care ea, astăzi, este împlinită!

Fii cel care câştigă orice luptă cu oricare alt bărbat atunci când vine vorba de cea de lângă tine!

Fii bărbatul vieţii ei dacă sufletul aşa-ţi spune!

Şi nu te supăra că o vor şi alţii – fii mândru că

ai o asemenea femeie lângă tine!

Și, la rândul tău, dă-i motive şi ei să fie mândră!

Considerente personale

„Petreceţi-vă tinereţea lângă un bărbat bun la suflet. Veţi îmbătrâni frumos împreună!”

Ceea ce urmează să vă scriu este ceea ce am dedus eu din relaţiile pe care le-am avut până acum cu diverse femei. Să mă-nşel, se prea poate, nu le ştiu pe toate.

Ce vrea o femeie de la bărbatul din faţa ei?

O femeie vrea ca bărbatul ei să fie sincer. Brutal de sincer. De la a recunoaşte că nu-i stă bine noua rochie până la a-şi recunoaşte greşelile. Un bărbat puternic este în stare să trăiască asumat, iar femeii îi place bărbatul care-şi asumă atât binele, cât şi răul.

Vrea ca bărbatul ei să fie inteligent. Cel puţin la fel de inteligent ca ea. Să aibă conversaţii spumoase, ce-o prind şi n-o plictisesc. Femeia vorbeşte mult, aşadar are nevoie de un bun interlocutor.

Vrea ca bărbatul ei să o asculte atunci când ea are nevoie să se descarce. Vrea să fie receptiv. Să-i ofere un umăr pe care să plângă, o mână care să o ia în braţe, o gură care să-i sărute fruntea.

Vrea ca bărbatul să n-o considere slugă-n casă, ci parteneră de drum. Să împartă totul, în mod egal. Să-nţeleagă că lucrurile făcute în doi rezistă mai mult decât cele făcute de unul singur. Să o ajute şi să se lase ajutat.

Vrea ca bărbatul ei să nu îi ofere jumătăţi de măsură, din moment ce ea-i dă totul.

Vrea ca bărbatul ei să aibă o inimă, nu doar un penis. Şi s-o folosească fără teamă. Vrea un bărbat

suficient de puternic încât să-i recunoască sentimentele pentru ea. Vrea un suflet care se mai înmoaie din când în când. Doar sufletul.

Vrea de la un bărbat să o ajute să-şi înfrângă temerile, neîncrederile, nu să i le judece şi să-i reproşeze paşii greşiţi. Să-i explice ce şi unde a greşit şi cum ar fi bine pentru amândoi.

Vrea un bărbat altruist, pentru că egoişti găseşte peste tot. Unul care, din când în când, îi îndeplineşte dorinţele de copil. Unul care îi acceptă şi latura copilărească, unul căruia nu-i este ruşine cu ce este ea.

În final, vrea doar un bărbat alături de care să trăiască iubirea.

Şi-i va da totul în schimb. Altfel, nu merită un astfel de bărbat.

Ce vor bărbaţii de la femei

Mi-aş dori ca noi, bărbaţii, să nu mai trăim cu frustrarea banilor care nu ne ajung să o cucerim sau să o convingem să rămână mai mult de o noapte. Să încetăm să ne mai plângem că toate ne vor banii, că doar cei cu bani au femei mişto. Prostii!

Dragul meu bărbat, dacă tu crezi că o cafea, o cină sau o vacanţă moca o va opri să plece în sprint de lângă tine, greşeşti! Dacă ăsta e gândul, ai pornit cu stângul în drumul spre inima unei femei.

Mi-aş dori ca unii dintre noi să înţeleagă că

inteligenţa te ajută să cucereşti o femeie. A se vedea definiţia femeii. Şi dacă le vei numi curve pe toate femeile din viaţa ta pentru că unele te-au dezamăgit sau doar pentru că ai o preconcepţie, vei muri... singur.

Dacă tu crezi că femeile au nevoie doar de bani întreabă-le dacă e aşa. Nu-ţi fie ruşine să fii bărbat! Du-te şi întreabă! Unele-ţi vor spune cu nonşalanţă ce vor, altele mai timid. Pe cele care te mint le vei descoperi uşor şi-ntr-un timp scurt. Le poţi trimite la plimbare, diplomat, dacă nu vrei să ai asemenea femei prin preajmă.

Draga mea femeie, să îţi spun ce vrea un bărbat. Poate aşa vei înţelege câte ceva din dorinţele unui bărbat.

Tu fiind femeie, vei gândi cel puţin trei răspunsuri. Primul răspuns care îţi vine în minte ar fi evident sex.

Ce ar putea face doar cu partidele de sex? Niciun bărbat nu va refuza sexul, însă în cele din urmă va căuta căldura unui suflet. De la o vârstă, marea parte a bărbaţilor nu mai vor o femeie pentru un număr, ci pentru o viaţă.

Al doilea răspuns ar fi mâncare, curăţenie şi călcat haine. Însă, la un moment dat, va vrea să ia masa cu cineva, apartamentul lună şi bec să îl împartă cu cineva, iar hainele... devin mai puţin călcate pentru că va prefera să mai rămână dimineaţa câteva minute în plus în pat lângă tine.

Apoi, al treilea răspuns ar fi bani şi faimă.

Atipic pentru bărbaţi, dar posibil, aşadar trebuie luat în considerare. Însă banii şi faima sunt trecătoare, o femeie capabilă să îi ofere unui bărbat aceste calităţi va putea oricând să îl înlocuiască. Iar bărbaţii, după ce se maturizează, vor căuta ceea ce nu pot avea singuri – căldura şi dăruirea unei femei.

Un bărbat, în cele din urmă, va căuta iubirea.

Femeilor, luaţi-vă bărbaţi puternici!

Femeilor, luaţi-vă bărbaţi puternici! Bărbați care știu să lupte pentru fericirea voastră, care știu să vă satisfacă şi ziua, şi noaptea, care ştiu să vă scoată din rutina cotidianului. Bărbaţi care sunt suficient de curajoşi încât să vă fure la o cină în oraş și să vă invite, mai apoi, să rămâneţi în viaţa lor.

Luaţi-i pe cei care vă cuceresc mintea, trupul şi, în ultimă instanţă sufletul. Bărbaţi care au puterea şi-şi asumă faptele, nu care dau vina pe voi pentru ce nu a ieşit bine. Bag de seamă că s-au dus vremurile când bărbaţii cucereau. Acum, unii dintre ei aşteaptă să fie cuceriţi dacă se poate. S-au schimbat rolurile şi nu-i de bine! De aia le-a dat natura două ouă – să aibă sânge-n instalaţie să cucerească femeia, nu să aştepte să îl invite ea la cafea!

Luaţi-vă bărbaţi care au puterea să fie maturi în gândire şi-n fapte. Care au ochi doar pentru voi, nu și pentru vecina de la patru. Bărbaţi care ştiu

că acasă îi aşteaptă o femeie şi nu-şi mai pierd timpul prin alte case ale altor femei, doar pentru a se simţi bărbaţi. Luaţi-vă d-ăia care înţeleg că bărbaţia înseamnă să faci zeci de lucruri cu o singură femeie, nu acelaşi lucru cu zeci de femei. E mai greu să surprinzi aceeaşi femeie de zeci de ori.

Luaţi-vă bărbaţi care pot să vă înveţe câte ceva despre viaţă, nu mucoşi care nici de ei nu pot avea grijă, d-apoi de voi. Să vă luaţi bărbaţii care se luptă cu ei în fiecare zi pentru a deveni mai buni. Care înţeleg că succesul în viaţă – atât cea personală, cât şi profesională – este extrem de important.

Luaţi-vă bărbaţi care vă respectă cu sfinţenie, nu care şterg pe jos cu voi doar pentru că ei cred că s-au născut cu acest drept. Nimeni nu s-a născut cu dreptul de a-şi bate joc de altcineva. Ăla-i un drept pentru proşti, nu pentru cei care se pretează a vă fi iubiţi.

Luaţi-i pe cei care se chinuie să vă aducă la orgasm. Oricare dintre ele. Nu care vă lasă fix înainte de momentul 0, se întorc pe cealaltă parte şi încep să sforăie. Iubirea bărbatului pentru femeia sa se vede şi-n efortul din pat, nu doar în cel din viaţa de zi cu zi.

Luaţi-vă bărbaţi care-s bărbaţi, nu care imită ceea ce cred ei că-i bărbaţia!

N-o întreba dacă vrea. Fă-o să vrea!

Din experienţă, mare parte a femeilor îi preferă pe tipii îndrăzneţi, cei care nu întreabă dacă pot, ci care, fără să întrebe, intră-n patul şi sufletul femeii. Şi se ascund atât de bine, încât cu greu îi mai scoţi afară.

N-o întreba dacă vrea să o săruţi, dă-ţi singur seama dacă se cuvine, iar dacă ea-ţi dă toate semnalele că ar cam fi cazul să-i acoperi buzele cu ale tale, nu te holba ca prostul şi treci la fapte. Cum la ce fapte? La sărutat.

N-o întreba dacă vrea să vină la tine, sub pretextul vizionării unui film. Fă-o să vrea, fă-o să-ţi spună c-ar vrea să vadă diagonala TV-ului din sufragerie. Şi pe cea a celui din dormitor.

Fă-o să vrea să rămână şi dimineaţa, nu să-şi cheme un taxi la 6 şi să te salute-n grabă, trântind în urma ei uşa. Să-ţi dea mesaj să-ţi spună că i-a plăcut şi c-ar mai repeta experienţa. Cam o viaţă.

N-o întreba dacă vrea o relaţie serioasă, că-i stupid şi infantil. Fă-o să-şi dorească una. Să vrea să fii bărbatul în faţa căruia se dezbracă – de haine şi de ea. Să vrea să-ţi poarte dimineaţa cămăşile pe post de halat. Să vrea să-ţi gătească câte-un mic dejun încheiat cu ce aţi început aseară.

Fă-o să vrea, fără să o întrebi, să-ţi fie fidelă. Să te strângă mai tare de mână atunci când ochii vreunuia se uită la fundul ei. Să fie mândră că te are-n sânga ei atunci când uzaţi pavelele din Centrul Vechi.

Când vrei o femeie, sedu-o, nu fi un simplu operator de la Institutul Național de Statistică! Femeile se cuceresc, nu se întreabă. Poate singura întrebare este cea de la final, când o întrebi dacă este sigură că vrea să plece.

Treci la treabă!

Nu te întrista că a plecat la alta!

Dragă femeie, nu totul are un final fericit, dar şi din cele bune, şi din cele rele, poţi învăţa câte ceva. Nimic pe lumea asta nu este nefolositor, trebuie doar să ştii cum să-l pliezi pe viaţa ta.

C-a ales să plece la alta, nu-i motiv de supărare! Lasă-l cu alta, pe care, probabil, la un moment dat, o va schimba cu o altă alta. Parfumul lui nu-ţi mai înţeapă nasul, dar nici cuvintele lui nu-ţi mai înţeapă sufletul. Când simţi că-ţi lipseşte îmbrăţişarea lui, adu-ţi aminte câte nopţi ai dormit cu perna la piept, plângându-ţi de milă. Când simţi că-ţi lipsesc buzele lui, adu-ţi aminte că promisiunile de care nu s-a ţinut tot acolo s-au născut.

Poate că-i prea linişte-n casă, dar mai bine aşa decât să se audă ecourile cuvintelor şi promisiunilor lui. Liniştea nu dezamăgeşte, ci adună părţile din tine la un loc. Pe când, fiecare promisiune goală, îţi dezmembrează fiinţa.

Dragă femeie, nu-i bai c-a plecat la alta! Dacă-i simţi absenţa, adu-ţi aminte că lipsea şi atunci când aveai cel mai mult nevoie de el – c-avea alte

priorităţi, doar puteai aştepta 90 de minute până se încheia meciul. Dacă simţi patul prea gol, adu-ţi aminte că nici sufletul nu-ţi era prea plin în ultima vreme. Acum ai golul şi-l poţi umple după bunul plac al sufletului tău.

Poate că acum nu-ţi mai spune nimeni că eşti frumoasă, dar, de la o vreme, o auzeai doar pe post de preludiu. Te înmuia cât să-ţi intre-ntre picioare. După care adormea.

Poate că te gândeşti că pe alta o iubeşte mai mult, că poate o atinge mai tandru, că poate-i este mai devotat. Se poate, dar ce rost au toate aceste întrebări dacă el n-a fost pentru tine? Nu uita, pentru tine tu eşti cea mai importantă persoană.

Nu lupta pentru unul care n-a mişcat un deget pentru tine! Se numeşte efort inutil şi nu faci nimic altceva decât să-ţi risipeşti şi ultimele fărâme de energie. Dă-ţi timp, adună-te, şterge-ţi lacrimile şi ieşi în lume cu cel mai frumos zâmbet întipărit pe chip.

Draga mea femeie, astăzi, datorită lui, eşti o femeie mai puternică!

Există femei care te obligă să lupţi pentru ele

Cel mai mult îmi place femeia pentru care trebuie să lupt. Poate crezi că-s masochist, dar o să-ţi explic de ce am lansat o asemenea afirmaţie.

Femeia care te obligă să lupţi pentru ea este fidelă. Nicio femeie, oricât de nehotărâtă ar fi, dacă-l supune pe bărbat, ca-n basme, să treacă

nişte probe şi el le trece, va fi extrem de hotărâta în a-l păstra. Cu hainele, pantofii, machiajul, probabil că nu se va hotărî uşor niciodată. O femeie care obligă bărbatul să lupte pentru ea, va rămâne fidelă celui care a reuşit să-i deschidă porţile sufletului şi ale minţii.

Femeia care te obligă să lupţi pentru ea ştie că aparenţele înşală. Aşadar, alege să te cunoască înainte să te lase să te descalţi şi să te faci comod la ea în suflet. Ştie foarte bine că timpul este, de cele mai multe ori, cel care scoate la iveală firea bărbatului care, astăzi, o îmbată folosind cuvinte dulci. În plus, ea ştie că nu are de pierdut o viaţă întreagă lângă un bărbat nepotrivit.

Femeia care te obligă să lupţi pentru ea se respectă. A învăţat o lecţie importantă – lecţia respectului de sine care, dacă nu există, nu poate fi acordat celui din faţa ei. Aşadar, o femeie care obligă bărbatul să lupte pentru ea, va şti cum şi cât să-l respecte.

Femeia care te obligă să lupţi pentru ea își apreciază sincer bărbatul. Pentru simplul fapt că ştie cât poate fi de nesuferită, capricioasă, copilăroasă, încăpăţânată şi că nu îi este tocmai uşor bărbatului să se plieze, atunci când e cazul, după ea. Ca recompensă, o asemenea femeie îi oferă bărbatului ei toată aprecierea de care ea este în stare.

Femeia care te obligă să lupţi pentru ea nu te va penaliza de fiecare dată când greşeşti. Pentru

că înţelege că eşti om, iar această calitate vine şi cu posibilitatea de a mai greşi din când în când. N-o să te penalizeze la fiecare prostie neînsemnată şi total involuntară pe care o faci. Dar, dacă-i vei călca sufletul în picioare şi o vei dezamăgi ori vei începe să consideri că orice greşeală îţi este iertată, se va asigura că nu vei mai auzi niciodată de ea.

Femeia care te obligă să lupţi pentru ea te va iubi sincer. Dacă i-ai intrat în locul magic (în suflet), nu doar în celălalt loc magic (între picioare), îți va oferi necondiţionat toată dragostea pe care este capabilă să o ofere pentru că ştie că doar cu dragoste ai putut duce lupta pâna la final.

Femeia care te obligă să lupţi pentru ea, la rându-i, va lupta pentru bărbatul ei. Pentru că ştie cât de mult contează şi pentru el să vadă că înseamnă ceva pentru ea şi că nu îi va da drumul la mâna prea curând. Mai ştie că bărbatul nu este făcut din indiferenţă şi că, deşi nu arată mereu, are nevoie de atenţia femeii de lângă.

P.S.: când am spus lupţi, m-am referit la cucerit. Ş-atât.

Unele femei îţi vor doar banii, altele vor doar să te respecţi

Există femei şi femei. În niciun caz, te rog, să nu crezi că toate-s la fel. Să nu crezi că toate îţi vor banii ăia mulţi, pe care s-ar putea să nici nu-i ai. Da, fără îndoială, există femei care asta

vânează – tipi cu mulţi bani, pentru că, singure, probabil ar muri de foame, neştiind să facă nimic.

Dar să ştii că există mai multe femei care-ţi vor cere un singur lucru: să le respecţi. Sunt acele femei care nu te întreabă, încă de la început, cu ce te ocupi. Cele care nu-ți vor analiza hainele să vadă dacă porţi vreo firmă scumpă, ci îţi vor analiza mintea şi felul de a fi. Dacă le place, te lasă să le ai. Dacă nu, îţi vor spune respectuos că nu vă potriviţi şi-ţi vor mulţumi pentru timpul acordat.

Femeile acestea ştiu foarte bine că este important să aibă bani, pentru că doar aşa nu vor depinde de toanele bărbatului de lângă ele. Şi mai ştiu că banii proprii le vor permite să nu accepte toate mitocăniile lui. Aşadar, printre ultimele aspecte pe care pun accent va fi grosimea portofelului tău. Mai degrabă, pun accent pe ascuţimea minţii tale, pe caracterul tău frumos ce le va face să se reîndrăgostească de tine în fiecare zi. Femeile acestea au nevoie de siguranţă, mai puţin materială, cât sufletească. Vor să fie sigure că sufletul nu le va fi lăsat să moară de foame, căci cu stomacul o rezolvă cumva, doar nu-s nişte nimeni în drum să nu-şi permită o masă.

Există mai multe femei care apreciază mai mult timpul pe care îl petreci cu ele decât cinele scumpe şi scurte, oferite cât să nu aibă impresia că ai uitat de existenţa lor. Există femei care pot mânca acasă (mâncare hand made, home made,

cum vrei tu să spui), doar să ştie că le acorzi timpul tău. Sunt multe femei care râvnesc mai tare după timpul tău decât după o geantă Michael Kors.

Sunt mai multe femei care caută într-un bărbat ceea ce banii nu pot oferi: grijă, atenţie, un sărut pasional, o îmbrăţişăre caldă, sprijin, un bun confident, respect şi sinceritate.

Dragostea este doar un cuvânt până când apare cineva şi îi dă un sens

Dragostea este doar un cuvânt până când apare cineva şi îi dă un sens. Cred cu tărie că dragostea poate vindeca orice boală a sufletului, orice handicap al fiinţei, orice frângere de aripi. Orice. Dincolo de cele opt litere şi un spaţiu se află magia pe care o citeam în poveşti, atunci când eram mici. Nu suntem Făt Frumos şi Ileana Cosânzeana, ci oameni simpli care iubesc alţi oameni simpli. Şi cea mai frumoasă iubire este cea simplă, cea în care lucrurile se întâmplă de la sine.

Iubeşte-o la nebunie. În fiecare zi. Şi atunci când îi este teamă că nu va reuşi, şi atunci când bucuria îi udă obrajii. Iubeşte-i haosul organizat din cap şi din dulap. Iubeşte-o dimineaţa când faceţi baie de soare şi noaptea când vă acoperiţi cu razele lunii. Iubeşte-o cel mai mult atunci când îţi spune că nu merită toată iubirea ta. Iubeşte-o chiar dacă este la sute de kilometri. Arată-i că doi este cea mai frumoasă cifră şi în doi este cea mai

frumoasă lume. Iubirea are limite doar dacă ni le impunem.

Sărut-o şi îmbrăţişeaz-o. Acoperă-i fiecare centimetru. Cuprinde-i toată lumea în îmbrăţişarea ta. Rămâi pe buza superioară, priveşte-o în ochi, ia-o în braţe. Cunoaşte-i buzele, pielea şi trupul ca și cum ar fi singura cunoaştere de care ai nevoie.

Cere-ţi iertare şi iartă. Amândoi greşiţi, amândoi construiţi. Suflet lângă suflet, mână în mână. Dragostea iartă tot ceea ce nu o sfărâmă.

Dansează cu ea. În ploaie, printre oameni, în casă, desculţi în iarbă. Lasă iubirea să vă conducă paşii în cel mai frumos vals. Să îţi conducă mereu paşii pe acelaşi drum: către ea.

Joacă-te cu ea. Fără să îi pui piedici, fără să o împingi, fără să o loveşti, fără să trişezi. Joacă-te cu senzaţiile ei atunci când o săruţi, când o mângâi. Fă să conteze jocul, nu cine îl câştigă.

Fă-o să râdă. Orice haine ar purta, oricum s-ar machia, are nevoie de zâmbet pentru a fi completă. Glumeşte cu ea, gâdilă-i sufletul.

Dar ştii ceva?

Dacă o iubeşti pe femeia care îţi este alături, nu trebuie să îţi spun eu ce ar fi frumos să faci! Cred că trebuie să simţi tu.

Fii un bărbat pentru ea, nu o povară ce-i apasă umerii! Fii pieptul de care are nevoie, seara, să pună capul!

Fii mâna care nu îi mângâie doar trupul ci și

sufletul!

Fii bucătarul care-i hrăneşte sufletul cu cele mai bune preparate!

Fii ploaia ce-i stinge focul inimii şi focul ce-i aprinde pasiuni!

Fii adăpostul ei atunci când, speriată, apare la uşă ta!

Fii responsabil, în egală măsură, pentru fericirea voastră! Fii ziua în care ea a cunoscut fericirea!

IV.

“Când eşti într-o relaţie şi calci strâmb, rişti ca tu să-ţi rupi gâtul şi celuilalt să-i rupi sufletul. Păşeşte cu grijă!”

“Pentru fiecare dintre noi există o iubire de care ne despărţim cu greu şi avem impresia că vom muri singuri.
Partea bună este că vom mai iubi și mai mult un alt om!”

Am fumat vreo cinci ţigări şi simţeam că plămânii mei au început să plângă de la atât fum nesănătos pentru ei. Cel puţin, am reuşit să nu mă mai gândesc la ceea ce i-am făcut Andradei şi, într-o mică măsură, Alexandrei. Am încercat să fug după doi iepuri şi am prins un rahat mai mare decât cei 180 de centimentri ai mei.

Mă gândeam cum să o împac pe Andrada, cum să o recuceresc când ea nu mai voia să audă de mine. Aşa-mi cerea sufletul – să o recâştig oricât de mult aş pierde, oricât de greu ar fi. De cealaltă parte, raţiunea-mi şoptea că mai sunt şi alte fete şi că nu are rost să mă opresc doar la una singură. Nu ştiam ce să fac şi din cauza asta mă simţeam descumpănit.

Primesc un mesaj pe telefon.

„În cinci minute, ne vedem la mine la clasă! Vreau să vorbim!”

Era de la Andrada.

Continuarea în volumul doi.

În volumul 2...

Mulţi se iubesc, dar orgoliile-s prea mari să le permită o apropiere!

În loc s-o laşi să plece, mai bine oferă-i motive pentru care să rămână! În fiecare azi, oferă-i motive să rămână pentru fiecare mâine!

* * *

— Ce sunt pentru tine, Adam?

— Îţi pot spune ce nu eşti. Dacă vrei.

— M-ai făcut curioasă. Te ascult.

— Tu? Tu nu eşti o simplă picătură din oceanul cu femei. Tu nu eşti produsul banalului, ci un mister, pe care, probabil, nu-l voi înţelege vreodată. Tu nu eşti dorinţă stinsă de vreme, devreme, ci o torţă ce arde tot mai tare, cu fiecare

zi ce trece. Tu nu eşti fericire, ci viaţă. Tu nu eşti nici sacru, nici profan. Tu nu eşti locul de unde iubirea izvorăşte către lume, ci timpul care oferă lumii posibilitatea de a cunoaşte dragostea. Tu nu eşti unu sau doi, ci limita la plus infinit.

O priveam. Era uimită. Hah, i-am copt-o!

— Tu nu eşti dimineaţa ce-mi trezeşte sentimentele, ci eşti noaptea ce-mi adoarme singurătatea. Tu nu eşti alb sau negru, eşti griul echilibrului meu. Tu nu eşti dor, ci dulce dependenţă. Tu nu eşti dorită, ci adulată. Tu nu eşti raţiune ce încătuşează inimi, ci sentiment sălbatic ce zboară peste câmpiile iubirii. Tu nu eşti ploaie, ci rază de soare ce-mi străpunge fiecare strat de gheaţă. Tu nu eşti sex, ci nebunie curată. Tu nu aprinzi pasiuni, ci trezeşti cele mai nebănuite frici. Tu nu eşti o simplă carte, ci un atlas de sentimente, stări, trăiri şi vise. Tu nu eşti certitudine, ci absurdă împletire a destinelor.

— Te iubesc! îmi spuse.

* * *

Dacă tot plouă afară, am pus mâna pe telefon și l-am chemat la o bere pe amicul ăsta al meu. Aveam chef de povești, iar cum ea nu mai exista în viaţa mea, încercam să-mi umplu timpul cu ceva. Sau cineva.

Aud bătăi puternice în ușă. El este, căci îi cunosc deja modul în care îşi face simţită prezenţa. I-am deschis. Neras, îmbrăcat de parcă aterizase în dulap după care a rupt-o la fugă spre

mine, morocănos ca de obicei. Ca formă de salut, mă întreabă unde este berea lui. Îi arăt frigiderul în timp ce îi reamintesc că tot nu are cei şapte ani de acasă. Dar era amicul meu, trebuia să-l accept aşa cum este el.

După o gură de bere, din care golise un sfert de sticlă, îmi spune:

— Băutura asta trebuie interzisă femeilor!

— Nu multe femei beau bere. Li se pare o băutură grosolană, îi spun.

— Foarte bine, foarte bine, şi mai luă o duşcă.

— De ce eşti misogin? îl întreb.

— Pentru că trăim în democraţie, îmi spusese fluturând mână a plictis. Mare invenţie democraţia, dom'le!

— Ai iubit vreodată, idiotule?

— Eu? Crezi că am înnebunit? Femeia nu trebuie iubită, altfel îşi va lua lumea în cap. În schimb, berea trebuie iubită, adulată chiar. Eu îi mulţumesc în fiecare zi că nu mă părăseşte. Ia stai niţel, tu o mai iubeşti?

Ştiam cum urma să reacţioneze dacă îi spuneam un simplu „da".

— Da, încă o mai iubesc. Dimineaţa, seara, în miezul zilei, eu simt că încă o iubesc. Şi poţi să spui că am înnebunit, că poate ar trebui să termin cu prostiile de genul, că poate trebuie să trag o beţie cruntă, să uit. De fapt, poţi spune orice. Doar trăim în democraţie, nu?

— Aşa este, barosane! Democraţie şi prostie.

Eşti cam ţânc. La vârsta ta, ar fi trebuit să ştii că femeia şi distracţia nu merg mână în mână.

— Nu ştiu de ce nu sunt surprins absolut deloc. Ba chiar, parcă îţi creionasem, în minte, vorbele.

— Ai minte? mă întrerupse şi izbucnise în râs.

— Mai mult suflet decât minte, i-am răspuns zâmbind. Eu tot mai cred că tu ai suferit după o femeie. Ăsta trebuie să fie motivul superficialităţii tale.

A început să râdă din nou, de data asta mai tare.

— Nu ştiu cine după cine a suferit. Iar superficialitatea nu are nicio legătură cu libertatea. Prefer să pot să îmi plimb ochii pe trupurile altor femei, nu să mă rezum doar la acelaşi trup, piele, sâni şi fund. Pot să ies la cafea, bere, vin, cină cu cine îmi pofteşte sufletul. Pot face sex cu câte femei vreau eu. Ce-i drept, trebuie să fie şi ele de acord, altfel apar nişte implicaţii legale. Dar pot face tot ceea ce vreau, fără a deranja pe cineva, fără a fi limitat. Dar tu? Tu nu poţi face nimic din toate astea!

— Fiecare îşi defineşte fericirea după cum îi dictează propriul suflet, iar dacă pentru tine se rezumă la clipe, pentru mine la o viaţă. Şi libertatea o poţi avea şi când împarţi gânduri, dimineţi, un pat și un scop. Atunci când găseşti, după lungi căutări, femeia cu care te potriveşti şi simţi o nevoie acută de a umbla dezbrăcat prin

faţa ei, știi că merită să renunţi la sumele de sâni și funduri.

— Abia aştept să-ţi revii şi să mă suni, să-mi spui să-ţi fac rost de nişte sume d-alea! Crezi că dacă ai, pentru o vreme, o femeie în pat, în casă, în suflet, în mâini şi totul merge strună, nimic nu vă poate deranja mica voastră „afacere”? Cel mai rău lucru pe care şi-l poate face un om este să se mintă.

— Ştii ce nu înţeleg? De ce spuneai, chiar tu, la un moment dat, să găseşti ceea ce iubeşti şi să-l laşi să te ucidă?

— Alcoolul, ţigara, excesul – şi ele te ucid. Unde am făcut eu referire la femeie?

Nu aveam cu cine vorbi. Iau şi eu o bere, el era la a treia deja. Vom continua, puţin mai târziu, să ne luptăm în cuvinte.

Ea tot îmi lipseşte.

* * *

Am apelat atât de des la cuvinte pentru a-ţi spune ce simt, încât astăzi gura îmi este încleştată, rigidă, iar cuvintele se lovesc absurd de tare de dinţi şi se rostogolesc în stomac, acolo fiind digerate şi astfel dispărute.

Astăzi, nu mai vorbesc – nu-mi mai vorbesc despre tine şi nu-ţi mai vorbesc despre mine. Intru într-un fel de greva foamei a cuvintelor – nu strică, uneori, să ne privim mai mult şi să lăsăm doar

bătăile inimii să vorbească. În acest timp, mă voi uita la tine şi voi încerca să desluşesc sentimentele şi gândurile tale despre cel care îţi este bărbat. Despre mine. Despre demonul şi îngerul care, împreună, trăiesc în mine.

Când vezi o femeie cu ochii sclipind, cute la colţurile ochilor şi zâmbetul în formă de semicerc, înseamnă că în spatele ei există un bărbat care o iubeşte sincer și care face tot ce-i stă în putinţa pentru a o face fericită. Asemenea și la bărbați, căci în iubire nu există discriminare.

Când mă uit la tine, la chipul tău încă sub atingerea razelor de soare, văd expresia unei femei fericite – îmi sună a laudă de sine. Însă, rămân lucid și nu pierd din vedere nici momentele când norii de pe cer se coboară pe chipul tău din pricina mea. Pentru acele momente îți cer iertare!

Nu putem fi perfecți și nu putem sări un anotimp al iubirii. Chiar așa! Iubirea este ca un an calendaristic – la început rece, apoi se nasc sentimentele așa cum apar florile primăvara, apoi ardem unul de celălalt, iar mai apoi ne plouăm puţin. După care, reluăm ciclul.

Te aud de fiecare dată când plângi în tine. Și de fiecare dată, îmi lipesc urechea de sufletul tău – poate, poate îmi spune ce are. În timpul acesta, lacrimile ţi se rostogolesc peste mine, lăsând în urmă amintirea unei dureri ce a plecat în lume. Și câte „n-am nimic”-uri am auzit! Nu voiai să pari slabă, dar tu nu ştii oare că și oamenii puternici

plâng? De fapt, puternic ori slab, dacă ai suflet este imposibil să nu verşi lacrimi din când în când.

Doamne, ce frumoasă eşti! Îmi place să te privesc, căci un bărbat care îşi iubeşte femeia, cu greu îşi poate lua ochii de la ea.

* * *

Am ajuns în cameră. Pe noptieră aveam un plic. Pesemne, trecuse pe la mine cât eu lipseam. Femeile astea! Deschid plicul şi scot bucată de hârtie puţin îndoită pe la colţuri, unde găsesc câteva cuvinte la întrebarea de ieri.

Ocupă-i timpul femeii de lângă tine cu iubirea ta intensă, astfel încât să nu aibă timp să respire alt aer în afară de al tău, încât să nu simtă că-şi iroseşte timpul, să nu ajungă să-şi pună întrebări despre viitorul vostru. O femeie plictisită este pe jumătate pierdută.

O femeie ocupată cu bărbatul ei nu se va arunca în braţele altuia. Ea este o femeie veşnic fascinată de cel pe care-l ţine de mână, dorindu-şi să-l descopere din ce în ce mai mult. La rândul lui, un bărbat care ştie cum să-şi ţină femeia ocupată va avea întreaga ei lume la dispoziţie şi toată fericirea aferentă.

Ocupă-i buzele cu ale tale, încât să nu scoată pe gură cuvinte pe care nu ai vrea să le auzi. Ocupă-i trupul cu al tău, încât să nu răcească – nu se ştie cu ce sau de cine este presărat drumul

până la farmacie. Ocupă-i mintea, încât să nu aibă timp decât să se gândească la voi doi. Fă-o să râdă mult, încât să nu aibă timp să-şi aducă aminte tristeţile.

O femeie plictisită devine umbra a ceea ce a fost cândva.

O femeie care nu are timp să plângă va rămâne lângă tine!

Dar nu exagera cu iubirea, dragule, căci ce este prea mult strică chiar şi cele mai fundamentate relaţii!

De unde dracului ştia ea toate acestea?

* * *

Draga mea, poţi avea toate bogăţiile lumii, dar dacă nu ştii să le păstrezi când vei clipi, te vei trezi cel mai sărac om din lume. Degeaba mă ai dacă nu ştii care-mi sunt nevoile, care-mi sunt temerile, care-mi sunt zilele rele, care-mi e limita dintre a accepta şi a respinge cu vehemenţă.

Eşti săracă de mine! La început, ai crezut că ai tras lozul norocos, dar viaţa este o loterie care-ţi dă, dar îţi mai şi ia. Te-am întrebat dacă mai am vreun rol în viaţa noastră sau mă pot întoarce la viaţa mea, te-am întrebat dacă mă iubeşti, dacă-mi simţi lipsa, dacă te macină dorul aşa cum o râşniţă macină boabele de cafea, dacă te gândeşti la mine. Oh, câte întrebări ţi-am pus!

Cel mai tare m-a durut, punându-mă pe

gânduri acel „dar” ce a urmat după fiecare „da”. Eu nu vreau să-i ofer unui om verbe, substantive adjective urmate de semnul exclamării şi în schimb să primesc un amărât de „dar”.

Ştii care este diferenţa dintre „te iubesc, dar...” şi „... dar te iubesc”?

În primul caz, găseşti scuze să te opreşti din a iubi, din a lupta împreună, din a avea un drum comun. Şi, nu, nu te-ai condamna pentru nimic în lume. E alegerea ta. Doar a ta.

În al doilea caz, orice problemă am avea, o vom rezolva, căci iubirea noastră este mai puternică decât orice obstacol pe care-l vom întâlni în calea spre fericire.

Ei bine, eu nu vreau să fiu coada care scapă turma– adică bărbatul care te ia în viaţa lui, te învaţă, te ridică, te face femeie, ca mai apoi tu să pleci, iar eu să-i salvez pe ceilalţi bărbaţi de bătaia de cap pe care-o aduci. Nici să nu-ţi treacă prin cap! Mai bine mă dau lovit, bătut, mă fac că nu ştiu să joc jocul, dar niciodată nu voi alege, pentru o viaţă întreagă, un om care ştie cum să fie doar pentru el.

Mi-ai spus de câteva ori că pleci. De fapt, a sunat mai degrabă a ameninţare decât a informare. Atunci, nu-mi doream să pleci. Îţi ascundeam trolerele ca în căzul în care vrei să pleci, să pleci cu hainele în braţe. Dar acum... acum parcă te-aş ajuta să împachetezi. Ba chiar, te-aş ajuta să le cari înapoi în lumea ta.

Îmi aprind o ţigară. Habar n-am ce să fac. Ce să-mi fac. Ce să-ţi fac.

Mi-aş fi dorit să privim în aceeaşi direcţie, să avem un drum comun, să fiu tipul pe care te poţi baza în orice situaţie, cel care-ţi oferă un umăr pe care să plângi, cel care te strânge în braţe de fiecare dată când îţi e teamă ori frig, cel care te acoperă noaptea de teamă să nu cumva să răceşti.

Eu îţi puteam da totul, dar nu l-ai vrut. Nu-i nimic, viaţa merge înainte!

* * *

E prea târziu să mă mai iubeşti, draga mea. Te văd cum stai împietrită în tocul uşii şi te uiţi la mine cu o privire ce-mi transmite că nu înţelegi ce ţi-am spus. Da, e prea târziu să mă mai iubeşti. Nu ştiu ce cărți ai citit, ce filme ai văzut, ce poveşti ai auzit, dar în viaţa reală iubirea nu este eternă dacă nu ştii cum să o ţii vie. Imaginează-ţi o imagine stinsă ca o moarte de om – rece şi ireversibilă. Şi să ştii că, odată cu ea, moare jumătate din omul care altădată te iubea atât de tare încât se ridica deasupra tuturor.

Îţi apreciez sinceritatea, dar nu este de-ajuns pentru a ne ţine pe amândoi la mal. Pe mine m-a luat valul, m-a dus în larg şi te vedeam cum stăteai la ţărm uitându-te impasibilă cum mă îndepărtez tot mai mult de tine. Nu te-am văzut să te fi aruncat în valurile mării, să vii să îmi arunci

măcar un colac de salvare, că de ajuns la ţărm mă descurcam şi singur să ajung. Era de ajuns să te aud strigând după ajutor, dar nici asta nu s-a întâmplat.

Aaa, nu! Nu te învinovăţesc pentru absenţă. Sunt sigur că nici măcar nu ai realizat că lipseai când te rugam să fii prezentă. Dacă era o iubire autentică, nu era nevoie să-ţi cer prezenţa, căci om care iubeşte din tot sufletul face din persoana iubită cel mai important aspect al vieţii sale, iar pe restul aspectelor le leagă de aceasta. Eu te-am atenţionat de câteva ori că te apropii de uşa de la intrare, dar alegerea de a păşi dincolo de apartamentul nostru ţi-a aparţinut în totalitate. Ştiu, ai decis în privinţa noastră mai mult inconştientă.

Poate că ţi-a fost teamă, dar aşa nu vei putea fi niciodată fericită. Dacă îţi e frică de viitor şi nu trăieşti prezentul, uite că pierzi omul. În lipsa ta, mi-am consumat şi ultima fărâmă de iubire, deşi nu-mi doream deloc să se termine aşa. Îmi imaginam cum vom creşte împreună, cum ne vom iubi fără margini şi la vârste mai înaintate. Nu doar la 19 ani.

Degeaba iubeşti dacă te trezeşti târziu.

* * *

Mă faci să fiu un bărbat mai bun. Sunt sigur de acest lucru şi resimt efectele prezenţei tale

până în măduva oaselor.

Tu mă faci un om mai bun. M-ai ajutat să fiu mai răbdător în primul rând cu mine, iar mai apoi cu cei din jurul meu.

„Nu vei înţelege viaţa dacă o vei trăi pe repede înainte.”

Mi-ai mai spus că unii oameni gândesc mai încet, se mişcă mai încet, sunt mai nehotărâţi şi decid cu greutate, dar ei nu trebuie grăbiţi, pentru că se vor pierde.

„Să ai răbdare şi să asculţi fiecare suflet aşa cum ţi-ar plăcea şi ţie să fii ascultat când neliniştile şi nehotărârile îţi cuprind fiinţa.”

Tu mă faci un om mai bun. M-ai făcut să înţeleg că judecăţile pripite pot fi înlocuite cu compasiune, cu interes faţă de cel în cauză.

„Unii oameni poartă în ei urmele adânci ale unor greutăţi, ale unor eşecuri care i-au transformat în ceea ce ţie nu ţi se pare a fi normal. Până nu le asculţi sufletul, nu poţi să ştii ce este în adâncul lor.”

Tot tu mi-ai spus că dacă pot să ajut, să ajut cu sufletul deschis şi să nu aştept recunoaştere, căci altfel nu se mai numeşte ajutor. M-ai învăţat să nu râd de cei neputincioşi, spunându-mi că doar ei ştiu ce durere le sugrumă sufletul.

„Dă-le o mână de ajutor dacă poţi, vor aprecia!”

Eu ţi-am zis că nu cred în Dumnezeu, tu ai zâmbit şi mi-ai spus că nici tu nu ştii ce să crezi,

însă atât timp cât sunt un om bun, oricine sau orice ar fi acolo sus, va vedea şi voi fi răsplătit într-un fel sau altul.

Tu mă faci un om mai bun. Eşti calea pe care o urmez când sunt pierdut, eşti lumina de la capatul tunelului, eşti speranţa unei lumi mai bune, eşti liniştea de după furtună, căldura unui șemineu în miez de iarnă.

Îţi mulţumesc din suflet!

Jurnalul unui Adam este un roman despre evoluția unui bărbat în raport cu sexul frumos, cu femeile. Toți bărbații, asemenea femeilor, au greșit la un moment dat. Unii au învățat ceva, alții continuă să repete greșelile. Să iubești o femeie înseamnă, dincolo de ceea ce este deja evident, să îi pătrunzi în suflet și, la rândul tău, să o lași să pășească în al tău. Este un roman despre dragoste, despre greșeli, despre lecții învățate, scris fără perdea, căci trebuie să fim sinceri măcar față de noi.

Sunt sigur că **Jurnalul unui Adam** este și povestea ta!

ISBN 978-973-0-21469-7 (general)
ISBN 978-973-0-21470-3 (VOL. 1)